
This is the **published version** of the article:

Ruaix López, Mar; Serradell Pumareda, Olga, dir. Condemnats a la indiferència?
Anàlisi del moviment social anti-todo : diàleg entre el postmodernisme, l'Espanya
dels 80 i les generacions actuals. 2021. (819 Grau en Sociologia)

This version is available at <https://ddd.uab.cat/record/249759>

under the terms of the license

Universitat Autònoma
de Barcelona

Facultat de Ciències Polítiques i Sociologia

Treball de Fi de Grau

Títol: CONDEMNATS A LA INDIFERÈNCIA? Anàlisi del moviment social anti-todo: diàleg entre el postmodernisme, l'Espanya dels anys 80 i les generacions actuals

Autor/a: Mar Ruaix López

Tutor/a: Olga Serradell Pumareda

Data: 20/05/2021

Grau en: Sociologia

*Perdida la esperanza, perdida la ilusión
Los problemas continúan, sin hallarse solución
Nuestras vidas se consumen, el cerebro se destruye
Nuestros cuerpos caen rendidos, como una maldición
El pasado ha pasado y por el nada hay que hacer
El presente es un fracaso y el futuro no se ve*

*La mentira es la que manda, la que causa sensación
La verdad es aburrida, puta frustración*

*Prefiero morir como un cobarde
Que vivir cobardemente*

*Nuestras vidas se consumen
El cerebro se destruye
Nuestros cuerpos caen rendidos
Como una maldición*

*El terror causando hábito, miedo a morir
Ya estás muerto, ya estais muertos
Ya estás muerto, ya estás muerto
Ya estais muertos, muertos, muertos, muertos
Ya estais muertos, muertos, muertos, muertos
Ya estás muerto, muerto
Ya estais muertos, muertos, muertos, muertos
¡Cerebros destruidos!*

-Cerebros destruidos, Eskorbuto

INTRODUCCIÓ	3
PREGUNTA D'INVESTIGACIÓ I OBJECTIUS	3
METODOLOGIA	4
MARC CONCEPTUAL	6
CONTEXT ESPANYOL I BASC	7
ANTI-TODO	9
RESULTATS	11
CONCLUSIONS	16
REFERÈNCIES	18
BIBLIOGRAFÍA	18
FILMOGRAFÍA	19
ANNEX 1: CONCEPTES CLAUS	20
ANNEX 2: CONTEXT ESPANYOL I BASC	22
ANNEX 3: TRANSCRIPCIÓ DE LES ENTREVISTES	23
ENTREVISTA 1	23
ENTREVISTA 2	35
ENTREVISTA 3	47
ENTREVISTA 4	59
ANNEX 4: ANÀLISI DE LES ENTREVISTES	71
ANNEX 5: LLETRA DE LES CANÇONS D'ESKORBUTO	73
Anti-Todo (1986)	73
Jodiendolo todo (1983)	79
A la mierda el País Vasco (1984)	81

I. INTRODUCCIÓ

Quan pensem en punk, segurament ho relacionem amb joves rebels i contrasistema; amb una estètica inconvençional i música estrident. Darrere d'això, hi ha un moviment social, polític i de resistència. El punk es va convertir un estil de vida "alternatiu" i va fer-se present arreu del món gràcies a les seves reivindicacions i valors, compartits per la gran majoria de joves de les dècades del 1970 i 1980.

El País Basc va ser el territori de punk espanyol per excel·lència, gràcies a grups com: RIP, Cicatriz, Eskorbuto, La Polla Records... El meu interès pel tema es desperta gràcies a la meva afinitat cap a grups com aquests. Però el que més em crida l'atenció és la diferència que hi ha amb el punk espanyol, ja aquest és més "dur" que la resta. Volia saber què va fer que el punk espanyol fos més dur: l'*anti-todo*.

En aquest treball es pretén fer una anàlisi del moviment *anti-todo* tenint en compte el context espanyol de finals del 1970 fins a finals del 1980, aturant-nos al País Basc, i el paradigma sociològic de l'època, el postmodernisme. També es tindrà en compte el context de la darrera dècada (des de 2008-2021) per posar-ho en diàleg, observar si hi ha similituds amb els anys 80 i veure si s'ha gestat un retorn de l'*anti-todo*.

II. PREGUNTA D'INVESTIGACIÓ I OBJECTIUS

Per la realització d'aquest treball, partim de les següents preguntes de recerca:

- Hi ha un retorn del moviment *anti-todo* en les generacions joves actuals?
 - La situació laboral i econòmica actual és similar a la que hi havia durant el període de reconversió industrial?
 - Quina opinió es té de les diverses institucions espanyoles?
 - Quina idea es té de la democràcia i de la participació política?
 - La percepció del futur coincideix amb la de l'*anti-todo*?
 - La percepció de la societat i dels individus és la mateixa que es tenia des de l'*anti-todo*?

L'objectiu general del treball és:

- Investigar si hi ha un diàleg entre el discurs postmodernista i el context polític i socioeconòmic d'Espanya dels anys 80, que tingués com a resultat l'aparició del moviment *anti-todo*, i veure si aquest ha tornat en els joves actuals.

I els objectius específics són:

- Investigar i descriure el moviment *anti-todo*.
- Descriure el context polític i socioeconòmic d'Espanya de la dècada del 1970, del 1980 i l'actual.

III. METODOLOGIA

El meu TFG pretén fer una anàlisi del moviment social *anti-todo* i veure si hi ha un retorn d'aquest en les generacions joves actuals. La metodologia que utilitzaré es basarà en diversos **mètodes qualitius**.

Primerament, es farà una **anàlisi documental**, dividida en dos blocs: una **anàlisi bibliogràfic** d'autors clàssics i postmoderns i per l'altra, una **anàlisi filmogràfic** a partir de la visualització de diverses entrevistes a Eskorbuto i del documental *Generación Anti-Todo*, per construir el model teòric del treball.

La segona part, recull dades empíriques amb un treball de camp qualitatiu. Es basa en un estudi de cas, on s'utilitzarà la tècnica de l'**entrevista en profunditat semi-estructurada** per fer 4 entrevistes a nois i noies (d'entre 20 i 24 anys) dels perfils de la graella tipològica de sota. El ideal seria realitzar totes les entrevistes per tal de tenir evidències dels 8 perfils, però per temes logístics i cronològics és impossible; de manera que els perfils de les cel·les grises no seran entrevistats. Això es fa amb la voluntat d'esbrinar la perspectiva dels joves d'avui, i veure si coincideixen els seus discursos i imaginaris amb el del moviment *anti-todo*.

	Treballa		No treballa	
Sap què és el moviment <i>anti-todo</i>	♂	♀	♂	♀
No sap què és el moviment <i>anti-todo</i>	♂	♀	♂	♀

TAULA 1: Graella tipològica del perfil dels entrevistats¹ [elaboració pròpia]

¹ Anar a l'Annex 3 per veure les transcripcions de les entrevistes.

Tenint en compte que es vol investigar si hi ha un retorn del moviment *anti-todo* en les generacions joves actuals, parteixo de les següents variables:

	Situació laboral i econòmica	Institucions espanyoles	Percepció i participació política	Definició i percepció del futur	Definició i percepció societat i individus
Coincideix amb el discurs del moviment <i>anti-todo</i>					
No coincideix amb el discurs del moviment <i>anti-todo</i>					

TAULA 2: Quadre d'anàlisi de les entrevistes² [elaboració pròpia]

² Taula omplerta a l'Annex 4.

IV. MARC CONCEPTUAL

El meu treball s'emmarca dins del paradigma **postmodernista**. Aquest es caracteritza per l'aparició d'una actitud que rebutja i no creu en el progrés de la humanitat que s'havia promès des de la modernitat. Neix així l'època del **desencant**³, després d'adonar-nos que, en contra del que predicava la modernitat, no actuem guiats únicament per la raó.

Això genera una **crisi de sentit**⁴ perquè fins a les hores *“los individuos recibieron siempre de la sociedad en la que vivían unas combinaciones positivas”* (Castoriadis, C. 2013; 167). A conseqüència d'aquest canvi de valors ètics, els termes que formen part de l'imaginari postmodernista són: *“destrucción, indeterminación, irreversibilidad, descentralización, disolución, diferencia”* (Díaz, E. 2000; 16). El canvi més important, és la desaparició de valors positius i el sorgiment d'un ideal individual. Lipovetsky ens presenta aquesta nova societat així: *“reina la indiferencia de masa (...). Se disuelven la confianza y la fe en el futuro, ya nadie cree en el porvenir radiante de la revolución y el progreso, la gente quiere vivir enseguida, aquí y ahora”* (Lipovetsky, G. 1986; 9).

S'abandona la idea de progrés com a societat, però es comença a perseguir el progrés individual, anomenat **procés de personalització** i definit com un procés que *“designa la línea directriz, el tipo de organización y de control social que nos arranca del orden disciplinario-revolucionario-convencional que prevaleció hasta los años cincuenta”* (Lipovetsky, G. 1986; 5). Aquest procés de personalització té dues cares, però destaca la segona perquè es caracteritza pel desig d'expressió, expansió del jo i de moviments “alternatius” (Lipovetsky, G. 1986; 8). D'aquí, és d'on neix el culte a la joventut. Fent que els joves cada cop siguin més “durs” gràcies a la lògica hiperindividualista. Per això l'autor considera que el món jove és *hard* i que aquí tenen una gran importància les drogues, la violència, la filosofia del rock&roll i del punk. Es fa un culte a l'espontaneïtat, a ser més un mateix i sentir més. Aquestes noves exigències, Lipovetsky les engloba dins del que anomena **trip sensorial i pulsional**.

Aquesta societat permet una ampliació de l'individualisme. El resultat de l'individualisme postmodern no donarà lloc a una societat “asocial” o amb individus “asocials”. Per contra, augmentarà l'existència de microgrups, on les connexions d'aquests seran cada cop més especialitzades. Lipovetsky bateja com a **narcisisme col·lectiu** l'aparició d'aquests microgrups perquè *“nos juntamos porque nos parecemos, porque estamos sensibilizados por los mismos objetivos existenciales. El narcisismo no sólo se caracteriza por la autoabsorción hedonista sino también por la necesidad de reagruparse con seres «idénticos»”* (Lipovetsky, G. 1986; 14).

El narcisisme també ha generat un canvi en les relacions que té l'individu amb ell mateix, amb el seu cos, amb les seves relacions interpersonals i amb el propi món que l'envolta *“aparece como una forma inédita de apatía hecha de sensibilización epidérmica al mundo a la vez que de profunda indiferencia hacia él: paradoja que se explica por la plétora de informaciones que nos abruman y la rapidez con la que los acontecimientos mass-mediatisados se suceden”* (Lipovetsky, G. 1986; 52); sembla impossible mantenir

³ Anar a l'Annex 1 per veure la definició que s'utilitza.

⁴ Anar a l'Annex 1 per veure la definició que s'utilitza.

qualsevol emoció, per això l'individu postmodern es troba vivint només per ell mateix i pel present, sense continuïtat històrica.

Aquest procés de personalització, que sembla alliberador, que permet experimentar i descobrir coses noves, acaba sent un nou tipus de control social. Aquesta necessitat de descobrir coses noves constantment, és el que acaba provocant una gran **indiferència** "*indiferencia por exceso, no por defecto, por hipersolicitud, no por privación. (...) El hombre indiferente no se aferra a nada, nada le sorprende*" (Lipovetsky, G. 1986; 39-44).

Els sistemes ètics són el resultat d'un entramat d'estratègies polítiques, però en el postmodernisme els **mass-media** també instal·len valors i estableixen realitats (Díaz, E. 2000; 107). Per tant, els *mass-media*, passen a formar part de les institucions que creen i transmeten valors ètics, veritats i realitats. En certa manera, poden determinar la nostra percepció perquè són ells qui marquen quins són els fets prioritaris i per quines causes sentir. Baudrillard parla del poder i de la influència que tenen els *mass-media*, partint de la metàfora dels ostatges de guerra i considera que actualment "*todos nosotros como rehenes de la información en el escenario mundial de los medios de comunicación*" (Baudrillard, J. 1991; 11).

Arran de les característiques pessimistes que defineixen el postmodernisme i de l'ampliació de l'individualisme, sembla que de manera superficial, estiguem davant d'una època on hi ha una carència de sentit davant de qualsevol cosa; però de manera paradoxal, el que realment perdura i importa en l'era postmoderna és "*un valor cardinal, intangible, indiscutido a través de sus manifestaciones múltiples: el individuo y su cada vez más proclamado derecho de realizarse*" (Lipovetsky, G. 1986; 11).

V. CONTEXT ESPANYOL I BASC

Espanya, durant el franquisme (1939-1975), es caracteritzava per la repressió: il·legalització de partits; entrada a la presó d'aquells que haguessin participat en la Guerra Civil al bàndol republicà; prohibició de ràdios, diaris i/o revistes d'esquerres... Això s'intensifica a Catalunya i al País Basc, ja que es buscava la supressió de la pròpia identitat i de la llengua, sota la premissa de la unitat nacional.

Quan finalitza el franquisme, s'inicia la transició espanyola; que durarà fins al 1982. Amb Els Pactes de Moncloa (1977) s'acorda: celebració d'eleccions lliures, legalització de partits polítics, amnistia de presos, llibertat d'expressió... Tot això, queda recollit a la Constitució Espanyola del 1978. L'any següent entren en vigor els Estatuts d'Autonomia del País Basc i de Catalunya. Aquests canvis es fan per tal d'encaminar el país cap a una democràcia. Aquesta etapa destaca per les ganes de canvi, d'emancipació, per la presència d'una idea de progrés...

Després del franquisme, la Comunitat Econòmica Europea exigeix al govern d'Espanya una sèrie de reformes político-econòmiques per entrar al mercat comú europeu⁵. La reconversió acaba amb els grans centres industrials, i els anys 80 són testimonis d'un increment desenfrenat de l'atur. A això però, se li afegeix l'intent de cop d'Estat del 23 de febrer de 1981. En aquest moment, la il·lusió del principi comença a trontollar per la

⁵ Anar a l'Annex 2 per veure en més detall la situació econòmica.

inestabilitat econòmica i política; augmentant la violència i la conflictivitat entre els ciutadans⁶.

Podem establir un paral·lelisme entre això i els resultats de la crisi del 2012⁷, on l'atur arriba fins al 26,02%. Afectant especialment als joves: el 55,13% menors de 25 anys (Mateos, A. & Penadés, A. 2013; 162). La majoria d'aturats portaven en aquesta situació entre un i dos anys. Aquestes xifres apuntaven a un atur estructural. El 2012 va ser quan es van produir més mobilitzacions de protesta relacionades amb les polítiques econòmiques i socials del país. Aquesta crisi de caràcter polític es va començar a gestar arran de la crisi del 2008 davant la incapacitat política d'oferir solucions reals, però el 2012 s'intensifica⁸.

La situació del País Basc sempre ha estat caracteritzada per ser molt dura, ja que durant i després del franquisme, ha estat un territori que buscava i lluitava per la seva pròpia identitat⁹, sota una gran repressió.

Si tornem enrere, el panorama polític i socioeconòmic basc de finals dels 70 fins a finals dels 80, destaca per dos motius: pel terrorisme i la reconversió industrial. El País Basc era una de les zones més industrials d'Espanya i la reconversió, "*asestó un duro golpe al sector secundario, principal soporte de la economía vasca. De este modo, el País Vasco entró en una profunda crisis caracterizada por el estancamiento económico, la destrucción de empleo, altas tasas de paro y el malestar social*" (Mota, D. 2016; 337). Per aquest motiu, es gesta un gran moviment obrer, principalment impulsat per joves i immigrants; al veure que la política basca no donava solucions.

Observant la repressió estatal, destaquen dos fets: el 1976 "*el asalto a la iglesia de San Francisco, en Vitoria, por parte de la policía para disolver una reunión de trabajadores. (...) Termina con un balance de 5 muertos*" (González, A. 2017;23) i el 1979 quan un guàrdia civil acaba amb la vida d'una activista en una de les manifestacions antinuclears. Aquestes reivindicacions havien comptat amb el suport d'ETA des del primer moment. Aquesta situació de tensió social, creix amb la creació de l'Ertzaintza (1982), i amb la posada en marxa del Pla ZEN i l'arribada dels GAL (1983)¹⁰. Això tindrà com a resultat l'augment de la tensió i violència als carrers, i de la repressió exercida per l'Estat.

Situant-nos al 2020, ens trobem amb una forta indignació política i desconfiança cap a les institucions espanyoles; però també amb una sèrie de reformes laborals que han titllat de precària la situació laboral. A tot això, li hem de sumar l'aparició del Coronavirus, provocant una crisi mundial. Pel que fa a l'atur, al febrer del 2021 hi havia un 16,1%¹¹ d'aturats, i un 39,6%¹² dels joves menors de 25 anys estaven a l'atur. Les conseqüències socials d'això han sigut: "*familias al borde de la pobreza, mayores solos en residencias y hogares, expectativas laborales paralizadas o hundidas por el colapso, violencias*

⁶ Ja que hi havia una part de la població que seguia abogant pel franquisme i estava en contra de la transició democràtica

⁷ Que arrossegava la crisi del 2008

⁸ Anar a l'Annex 2 per veure en més profunditat les conseqüències de la crisi política.

⁹ Anar a l'Annex 2 per més informació sobre la seva lluita identitària i nacional.

¹⁰ Anar a l'Annex 2 per a veure en detall el Pla ZEN i els GAL.

¹¹ *Desempleo de España 2021.* De Datosmacro. Lloc web: <https://datosmacro.expansion.com/paro/espana> (Recuperat: 20/04/2021)

¹² *Desempleo de España 2021.* De Datosmacro. Lloc web: <https://datosmacro.expansion.com/paro/espana> (Recuperat: 20/04/2021)

intrafamiliar desatada, una possible major precarització del treball postcrisis" (Fernández, S. 2020;1).

La inestabilitat política i socioeconòmica, present en els últims anys del franquisme i en la transició; no es va acabar amb la democràcia, traduint-se en un gran desencant: "*en lo político, porque los cambios tras el franquismo llegaron hasta donde llegaron, generándose una importante desconfianza hacia formas y estructuras de actuación política que, de prometer la transformación radical de la sociedad, acabaron ellas por transformarse radicalmente, e integrarse, en el nuevo régimen. En lo económico, porque aparece una forma de paro no conocida hasta entonces, y que tendrá una especial incidencia en la juventud: el paro estructural, que afectará a más de la mitad de los y las jóvenes vascos, y que les condenará a una auténtica anomia social*" (Dávila, P; Amezaga, J. 2003-2004;223).

Aquest desencant també va donar lloc a noves respostes socials i estils de vida. Aquestes noves formes de vida i respostes socials, formen part de la **contracultura**¹³.

VI. ANTI-TODO

Centrant-nos en aquestes noves respostes socials; apareix el **punk** amb les seves consignes més famoses el *no future* i el *carpe diem*¹⁴; que encaixen amb l'imaginari postmodernista, derivat del canvi d'actitud en els individus i de la crisi de sentit provocada pel no compliment de les promeses predicades des de la modernitat.

El punk es va saber adaptar al context polític, social i idiosincràsia local basca. Fruit de les dures condicions que caracteritzaven el territori basc, es va produir una exageració dels diferents valors i reivindicacions del punk: el *DIY*¹⁵; el *no future*; l'abstenció política... Aquesta radicalització del punk, és el que s'anomena **anti-todo**. Entenem per *anti-todo*: "*la negación extrema a comprometerse con las instituciones de un sistema político democrático al que consideraban escasamente representativo. Se caracterizó por una radicalización de los valores punk, apostando por mantenerse al margen de la participación política (promoviendo la abstención del voto en las elecciones), abogando por mostrarse contrario al trabajo (dedicándose a actividades de la economía sumergida y al trapicheo), priorizando el vivir fuera del hogar y lejos de la familia nuclear (viviendo en casas okupadas), y deplorando la educación y la escuela (analfabetismo voluntario). (...) Buscaron ofrecer una válvula de escape a la presión y al acoso social al que estaban sometidos por parte de algunos sectores de la sociedad española y del que se consideraban objetivo a batir. Plantearon una opción distinta a aquella de convertirte en una persona de provecho, en cuanto a trabajo, casarse, procrear y demás valores que podrían ser considerados como tradicionales*" (Mota, D. 2016;340). Des d'aquesta posició, cobra sentit la visió caracteritzada per una decrepitud i "podridura", que es té de la societat espanyola de l'època, definida com autoritària, dividida i jerarquitzada.

Aquests trets que caracteritzen l'*anti-todo*, van més enllà d'aquesta negació, perquè hi apareix una alternativa compatible amb els seus valors; tot i que conscientment no busquen generar-la. A part de l'abstenció de vot, adoptaven formes d'organització no jeràrquiques; l'analfabetisme voluntari com a mostra de rebuig davant l'escola com a institució, però s'apostava per un aprenentatge de diferents oficis (Porrah, J. 2006;171).

¹³ Anar a l'Annex 1 per veure la definició que s'utilitza.

¹⁴ Anar a l'Annex 1 per veure la definició de punk, de *no future* i de *carpe diem*.

¹⁵ DIY: Do It Yourself (fes-ho tu mateix), entès com a autogestió.

Porrah, considera que per entendre l'*anti-todo*, és clau tenir present "*las dos vertientes principales del ethos del punk (negación y Do It Yourself) que articulan tanto la destrucción como la creatividad punk*" (Porrah, J. 2006;170). Tenint en compte aquestes dues vessants del punk; l'*anti-todo* és la figura més extrema d'aquesta negació, que a part d'una radicalització del *no future* i del *DIY*, també ho és del *destroy*, (component destructiu i autodestructiu): "*la cruda realidad del desengaño de un porvenir asegurado parece estar en la base de todo un ethos hedonista entre los jóvenes de clase obrera; vivir el presente a tope hasta morir, dada la inexistencia del futuro*" (Porrah, J. 2006;204).

La millor manera d'exemplificar l'*anti-todo* és presentant al grup Eskorbuto¹⁶. Aquesta banda de punk nascuda el 1980 a Santurtzi, reuneix les condicions necessàries per ser la precursora de l'*anti-todo*. Centrant-nos en l'origen i la classe social dels membres del grup (Juanma, losu i Paco), veiem que provenen de famílies migrants. Les tres famílies es van assentar a la marge esquerra del riu Nerbion; una zona marcada per la indústria, pel boom d'immigració i per una planificació urbanística molt pobre; dibuixava un paisatge depriment i gris, que va empitjorar significativament als 80, arran de la reconversió econòmica.

Els membres d'Eskorbuto, van viure en primera persona l'atur permanent que se'ls presentava als joves de la marge esquerra. Són plenament conscients que el seu entorn és el que els ha portat a pensar i fer la música que fan "*se trata de donde nos hemos criado nosotros. Porque yo creo que nosotros si no hubiéramos nacido en la margen izquierda y lo hubiéramos hecho en la derecha pues a lo mejor no tendríamos este grupo, y quizás tendríamos otros, uno de estos en plan experimental o en plan Mecano*" (Canal Astur. 2012, 16m 56s). A més, l'aire depriment que hi havia a la marge esquerra, s'hi torna més amb l'aparició de les drogues. Utilitzades a mode d'evasió però també com a protesta davant de tot el que els envoltava "*esta gente se metía heroína y me pareció que era una forma de protestar contra la sociedad*" (Canal Punktazos. 2021, 25m 15s). Així doncs, la droga és considerada un element més de transgressió, provocació i d'expressió del descontent que senten (Guillermo, J; Rey, M; Solís, F. 2002;588).

Políticament, expressen: "*¿Eskorbuto no cree en ningún partido político? No, es la cosa más injusta que se conoce pa nosotros mismos*" (Canal Maria CM. 2019, 26m 53s). Davant de l'Estat espanyol i del País Basc, es posicionen de la mateixa manera i consideren que tant les institucions espanyoles com les basques són iguals i actuen de la mateixa manera "*la auténtica represión no es solo la española, también es la vasca y todas las policías te reprimen, todas las instituciones*" (Canal Astur. 2012, 7m 58s). Aquesta oposició cap a les institucions, es va intensificar quan els detenen a Madrid al 1983 i se'ls hi aplica la llei antiterrorista després de trobar-los una maqueta¹⁷ i considerar que les lletres eren injúries als Cossos de Seguretat de l'Estat. Denuncien que des del País Basc no van rebre cap tipus d'ajuda, sentint-se completament abandonats i traïts: "*las instituciones que se suponen que son del pueblo son las que más me han jodido*" (Canal Maria CM. 2019,12m 40s)¹⁸. Aquests fets van reforçar els plantejaments anti-institucionals.

Amb relació al *no future*, es col·loquen en la seva posició més radical i afirmen "*yo creo que está oscuro, muy oscuro está el futuro. Es decir, no se ve nadie lo puede*

¹⁶ Per aprofundir més en el seu discurs, veure les lletres de l'àlbum *Anti-Todo* (1986) a l'Annex 5.

¹⁷ Per veure les lletres de les cançons, anar a l'Annex 5.

¹⁸ Arrel d'això, van compondre la cançó *A la mierda el País Vasco*. Per veure lletra de la cançó a l'Annex 5.

programar ni nadie lo puede ver” (Canal Astur. 2012, 22m 00s). Veiem com encaixen dins del que Lipovetsky defineix com a subjecte postmodern.

I sobre l'*anti-todo* afirmen: *“anti-todo es todo el mundo. Cuando uno trabaja se olvida del que está parado. Cuando uno sale de la cárcel se olvida de que ha estado en la cárcel. Cuando uno está mal se fija en el que está mal y luego se olvida. No somos anti-todo nosotros solo, lo somos todos”* (Canal Punktazos. 2021, 39m 52s).

Aquest moviment, acaba sent una via de socialització per tota una generació, al veure que totes les expectatives dipositades en la joventut col·lapsen amb les primeres passes del nou sistema polític. La joventut va passar a representar la impossibilitat del futur. La suma de tot aquest conjunt de fets, van fer *“de la juventud el catalizador proyectivo de toda la turbulencia de la época, atribuyéndole conductas antisociales, droga, delincuencia, extremismo, terrorismo... Favoreciendo la implantación de una interpretación sociológica en términos de **anomia**¹⁹”* (Beorlegui, D. 2016;272).

VII. RESULTATS

Després de fer el buidatge i l'anàlisi de les quatre entrevistes, exposaré els resultats obtinguts.

- **La situació laboral i econòmica actual és similar a la que hi havia durant el període de reconversió industrial?**

La reconversió va comportar una crisi econòmica i pèrdua de llocs de treball; es va instaurar l'atur de manera estructural i no hi havia perspectives de millora, sobretot pels joves. Ara, el COVID ha portat una crisi internacional, però els quatre entrevistats manifesten que ja estàvem en crisi des d'abans i que el COVID ho ha agreujat:

“Mai hem arribat (...) a sortir bé de la crisi. I òbviament, si tu no surts bé d'una crisi a l'altra entres pitjor, i a l'altra entraràs encara pitjor. I per això considero que el COVID ha set encara pitjor”. (Entrevista 1: S)

Arran d'això, es defineix de manera negativa de la situació laboral i econòmica, coincidint amb el que es deia des de l'*anti-todo*:

“Sense feina [riu]. Bueno, poca feina, poca feina; deixem-ho així perquè pensa que jo treballo, per tant alguna sí que n'hi ha però...” (Entrevista 2: A)

“Putá mierda [ríe] (...) Hombre, esperar espero que mejore pero la realidad es que va a empeorar”. (Entrevista 4: T)

Durant la reconversió, part de la població es va veure obligada a participar en l'economia submergida; ara però, mentre que entenen que aquest tipus d'economia ha aparegut a conseqüència de la crisi econòmica, cap d'ells hi participa de manera regular ni és la seva font d'ingressos. Inclús, hi ha un cert rebuig:

¹⁹ Anar a l'Annex 1 per veure la definició que s'utilitza.

“Pel tema de treballar en negre, sense contracte i aquestes coses, ho veig fatal perquè de cara cap a tu com a treballador no estàs cotitzant res i això després a la llarga, si encara existeixen les pensions quan nosaltres siguem grans pues... A més que tampoc tens possibilitat d'atur ni res, i a més a més que és una economia en la que bàsicament t'exploten (...). No tenen cap tipus de lloc en el que puguin anar a queixar-se d'aquestes coses, per tant, com a treballadors això mal”. (Entrevista 3: H)

El resultat, respecte a la situació econòmica i laboral (atur estructural, atur juvenil, sense perspectives de millora), tot i ser similar entre ara i els anys 80, hem de tenir present que les causes són completament diferents.

Coincideix la perspectiva que es té sobre la situació econòmica i laboral, però no opten per les alternatives que s'utilitzaven des de l'*anti-todo*.

- **Quina opinió es té de les diverses institucions espanyoles? (Educació, cossos de seguretat, mitjans de comunicació...)**

Des del moviment *anti-todo*, es manifesta un fort rebuig cap a les institucions estatals i declaren que no són neutres, sobretot els mitjans de comunicació oficials i l'educació, per aquest motiu optaven per alternatives. Els entrevistats manifesten:

“És molt difícil donar una informació objectiva 100% perquè vulguis o no acabaràs donant la teva opinió; i per l'altra banda, que si una cadena és molt important o qualsevol d'aquestes coses de tele o ràdio, si li paguen un bon faix de diners, no li importarà donar una millor o pitjor imatge”. (Entrevista 1: S)

“Jo crec que en les escoles públiques és més neutra òbviament, i poder en les privades i concertades sí que hi ha un pes polític, (...) el que es fa allà no té res a veure amb el que entraria en el temari d'educació pública, que és més laic, és més neutre, és més d'això. Allà està com més pautat el que s'ha d'ensenyar. És més com una doctrina per així dir-ho. Que responen a uns interessos al final. I la gent que va allà, vol que els seus fills els hi ensenyin certes coses”. (Entrevista 2: A)

Tot i coincidir en la no neutralitat, afirmen que l'educació és molt important i no opten per cap alternativa:

“Jo crec que l'educació sempre ha estat important però que potser ara se li està donant més importància perquè potser justament com es requereixen feines més qualificades doncs necessiten gent que ho estigui, que no abans, (...) jo crec que en certa manera també està com una mica lligat en l'àmbit laboral de que l'educació ara sigui com a més important. Però realment l'educació ha estat important sempre, perquè si no estàs educat no tindràs cap consciència de com és el món”. (Entrevista 3: H)

“No, no. Yo publico 100%. (...) Aparte de que es importante la educación como tal, en plan tus matemáticas etcétera, también el ir a clase como tal, estar con tus compañeros en clase, el ir al patio, quedar con tus amigos de clase... eso es importante. Si estás eso, 16 años encerrado en tu casa con un profesor particular te vas a perder todo eso. Y eso marca mucho a una persona, entonces por eso básicamente, (...) por lo social de ir a clase”. (Entrevista 4: T)

Sí que comparteixen que des de les institucions s'imparteix repressió i violència. I mostren un rebuig, descontent i falta de confiança cap als cossos policials de l'Estat:

“Al final com que una institució sempre estarà per marcar un cert ordre i una institució per organitzar-se a si mateix i per sustentar-se, necessitarà repressió, perquè sinó no se sustentarà”. (Entrevista 3: H)

“Que me repugnan básicamente [ríe] no sirven para nada más que para reprimir. O sea no tienen ningún tipo de función ahora mismo, bueno ni la han tenido antes tampoco” (Entrevista 4: H)

- **Quina idea es té de la democràcia i de la participació política?**

L'*anti-todo* es caracteritza per oposar-se completament a la política i per considerar la democràcia poc representativa, per aquest motiu optaven per abstenir-se de participar activament en ella. Els entrevistats hi coincideixen:

“La teoria és molt maca i està molt bé poder tenir a algú que et representi i que miri per tu, el problema des del meu punt de vista, és una democràcia falsa”. (Entrevista 1: S)

“¿Qué visión tengo? Pues que no sirve para nada básicamente diría yo [ríe] Porque no tenemos decisión real sobre nada. No tenemos ningún tipo de decisión”. (Entrevista 4: T)

També afirmen que no es donen solucions reals als problemes, que hi ha un abandonament de les institucions i des de la política cap als joves i els seus problemes. Coincideixen que el problema principal que tenen actualment és l'atur, però n'afegeixen d'altres:

“No, considero que són parches i solucions a curt plaç. Ho arreglem així ràpid i com que de moment és el tema fort i ho arreglem una mica, a la que passi el següent tema ja està”. (Entrevista 1: S)

“Jo penso que els joves sempre som els que ens posen com els culpables dels problemes, que busquen anar en contra de tot el món. I ens posen limitacions, i busquen criminalitzar-nos i ficar-nos com el problema bàsicament. I després alhora tenim la dicotomia aquesta que ens posen la pressió de vosaltres ho heu de solucionar però vosaltres sou el problema i no. Ni una ni l'altre”. (Entrevista 2: A)

“Jo crec que a part de coses com a més tangibles, en plan el tema laboral i demás, potser el tema salut, a nivell salut mental. Justament per com se'ns està pintant el futur estem desmotivats, estem arribant a un punt en el que no tenim cap mena d'esperança ni res i crec que això cada vegada és nota més. O sigui, tots estem tristos [riu]”. (Entrevista 3: H)

Amb això, observem que la posició i perspectiva que es té sobre la política, coincideix amb l'imaginari de l'*anti-todo*.

- **La percepció del futur coincideix amb la del l'*anti-todo*?**

La percepció del futur des de la posició de l'*anti-todo*, destaca per estar plena de connotacions negatives. La posició dels entrevistats hi coincideix, però no al 100%. A diferència de l'*anti-todo*, mantenen una certa esperança que la descripció que donen del futur no acabi sent real:

“Revolucionari, penso. Contaminat, capitalista... [bufa] altruista, depèn de com t'ho miris. (...) I més passota potser” (Entrevista 1: S)

“Jo el veig complicat [riu], el veig molt, bueno una mica amenaçador i intimidant... Bueno difícil i... una mica d'esperança sí que tindria però en plan, esperançador però no molt”. (Entrevista 2: A)

“Pues... joder, no sé la verdad. Incierto, duro... (...) Oscuro, uf [sopla] no sé. Es que es eso, no sé qué va a pasar en un futuro, entonces...” (Entrevista 4: T)

Des de l'*anti-todo*, veiem com es guien per la consigna del *no future* i no pensen en ell, ja que es centren més en el present. Respecte a això, hi trobem diverses posicions:

“La veritat és que en general, sí que em fixo molt més en el present i del dia a dia” (Entrevista 1: S)

“Jo crec que el futur em condiciona i crec que penso més en el futur que no pas en el present. Intento viure el present perquè realment és l'únic moment que et fa sentir viu i estar feliç no? (...). Però després et sents malament perquè hi ha aquesta cosa que m'afecta i em condiciona i si no em condiciona ara, em condicionarà en un futur X. Però jo hi penso moltíssim en el futur” (Entrevista 2: A)

“Jo (...) estic constantment pensant en el futur, de fet crec que amb el que no penso mai és en el present. (...) Sent conscient de tot el que m'espera en el futur, de tot lo precari que m'espera, que tot estigui tant negre i aquestes coses, jo crec que al final no pots estar només pensant en el present, sempre tindràs el futur, encara que sigui aquell immediat, aquí al cap” (Entrevista 3: H)

“Personalmente, muchas veces el futuro no lo tengo en cuenta para absolutamente nada. Vivo el día a día y ya me preocuparé mañana. (...) O sea me da igual lo que vaya a pasar en cuatro años. Cuando pasen cuatro años ya veré en qué situación estamos, que estoy haciendo y que es lo que hago” (Entrevista 4: T)

Veiem com H i A, en contra del que predica l'*anti-todo*, pensen molt en el futur però ho fan des de la preocupació perquè el veuen molt difícil i dur; augmentant així aquesta sensació d'incertesa, inseguretat i deixant de banda el carpe diem del qual gaudeixen més S i T.

- **La percepció de la societat i dels individus és la mateixa que es tenia des de l'*anti-todo*?**

Per últim, veiem com els entrevistats defineixen la societat en la que viuen de manera negativa (similar a la de l'*anti-todo*):

“Perduda, ansiosa [riu] (...). Com demanding, saps en plan que busquem una explicació, que algú ens digui perquè hem arribat aquí i que algú agafi una mica la responsabilitat perquè ens han conduït durant tot aquest temps i ara és com pf vale, treus el volant del cotxe i com condueixo jo ara? (...) Jo crec que diria una mica trista, una mica enganyada. Jo crec que la societat se sent bastant enganyada” (Entrevista 2: A)

En canvi, a l'hora de definir els joves, ens tornem a trobar amb una contradicció respecte el discurs de l'*anti-todo*:

“Pues jo crec que desmotivats, estressats sobretot pel tema aquest de diners, vida... Tot i que en certa manera, et podria dir organitzats perquè d'alguna manera penso que també intentem com revertir això perquè ens n'adonem, per tant, potser conscients i... però per no pintar-ho todo tan bien, porque no es así, et diria que potser tristos”. (Entrevista 3: H)

“Bueno a ver, hay de todo supongo pero bueno, yo creo que pasotas sería la primera de calle, y me incluyo ahí. Luego, no sé, (...) muy tecnológicos y bueno, preparados y jodidos serían las dos palabras” (Entrevista 4: T)

Tot i això, coincideixen al creure que existeix una culpabilització cap als joves i que s'hi ha bolcat una gran pressió i expectatives cap a ells per solucionar les diverses crisis. Tots ells afirmen que han crescut i s'han criat en un context de crisi condicionant la seva perspectiva de futur i de la societat, que com hem observat, és bastant negativa. A conseqüència d'això, afirmen que:

“Jo crec que som molt conscients del que passa però el problema és que estem tan sobreestimats amb el que passa que al final és això, no pots reaccionar al 100% perquè tota l'estona hi ha un monton de coses que t'exigeixen reaccionar al 100% i és esgotador i és com que acabes en plan vale és que passa això i m'afecta i tal i sento el que hagi de sentir però es com... que no acabes fent res perquè ja no ve de nou, no? (...). Ja nada me sorprende i és com una mica aquest sentiment d'apatia no? Davant del que passa, perquè tots ens sentim igual i sentim que hi ha com coses a millorar o el que sigui, però se'ns està fent bola” (Entrevista 2: A)

“Somos más conscientes pero al mismo tiempo más insensibles. Es como que nos han bombardeado con tanto de todo, que es como pues otra vez más no pasa nada. Yo me imagino que... hace no sé, sesenta años, en el pueblo que vivía mi abuela si se enteraba de que ha habido un incendio en Murcia pues tres semanas comentandolo. Ahora es como, te puedes enterar ahora mismo de que hay 700 incendios sabes y es como, bueno pues uno más, te la suda tres cojones. O sea si eres consciente de ello, pero te la suda completamente. En plan, mientras no sea que está ardiendo la casa de tu vecino pues te da igual” (Entrevista 4: T)

Observem doncs, que tot i ser conscients de què passa al seu voltant, no reaccionen a no ser que els toqui a ells mateixos, demostrant així aquest narcisisme del qual ens parlava Lipovetsky i la poca solidaritat que es denunciava des de l'*anti-todo*:

“El problema jo penso que ara la gent està molt amb la idea de si no m'afecta a mi no passa res. Fins que no m'afecti no em penso moure, a la que m'afecti ja em moure, però

com que no em toca a mi doncs no em penso moure, no és el meu problema... I és tot egoisme pur i dur". (Entrevista 1: S)

"Jo crec que ens han tornat individualistes. Perquè és això, ara la gent és conscient de que passa, que vol i com ho vol aconseguir i és això, dius jo ho vull aconseguir d'aquesta manera i dius allà tu i tal però jo vaig amb el que penso que funciona per mi. Per tant jo crec que sí, però no crec que ens haguem tornat més individualistes perquè si saps? Sinó perquè la situació ens ho demana" (Entrevista 2: A)

VIII. CONCLUSIONS

Un cop arribats a aquest punt de la recerca, podem concloure que el discurs dels quatre entrevistats coincideix parcialment amb el discurs del moviment *anti-todo*. Per tant, no es pot afirmar que hi hagi un retorn d'aquest moviment en les generacions joves actuals, però sí una influència d'aquest en els quatre entrevistats.

El context polític i socioeconòmic de la darrera dècada, ha estat ple de diverses crisis (per causes diferents), tot i provocar els mateixos efectes que als 80: no hi ha confiança cap a les institucions, cap a la política ni cap a la democràcia Espanyola; es continua pensant que des de les institucions s'imparteix repressió i que no es donen solucions als problemes; no hi ha perspectives de millora en la situació econòmica i laboral, i menys després del COVID. Per això, en el documental de *Generación Anti-Todo* (2018), afirmen que la situació actual és encara més difícil de la que van viure fa 40 anys:

"Hoy en día no tienes ni la oportunidad de tener un trabajo, antes la gente tenía trabajos de [inaudible] pero es que hoy en día a la gente no le da tiempo a hacer suyo su trabajo porque no tiene ni opción a tener un trabajo" (Cobo, I. 2018, 39m 55s)

Pel que fa als entrevistats, S i A desconeixien què era el moviment *anti-todo*, però les seves respostes han estat bastant similars a les dels que sí que sabien què era (H i T). M'agradaria matisar però, que les respostes i la manera d'expressar-se de H i T són més dures i contundents respecte a les de S i A. Tot i aquest matís, el fet de conèixer el moviment *anti-todo* no ha condicionat el discurs dels entrevistats; i el fet que H i A estiguin treballant, tampoc. S i H, eren noies, i A i T nois; vaig considerar rellevant fer les entrevistes a dues noies perquè el moviment *anti-todo*, està masculinitzat (per les idees, valors, pensaments...) perquè coincideix més amb el rol hegemònic d'home que no pas amb el rol hegemònic de dona. Tot i així, veiem que en aquest cas, S i H no han mostrat diferències significatives en el seu discurs respecte a A i T.

Veiem que hi ha una influència de l'imaginari postmodern en els entrevistats, ja que tots quatre han crescut en l'era postmoderna participant en el procés de personalització, socialitzant-se en la indiferència i amb uns nous valors, que destaquen per tenir connotacions pessimistes. Això es pot observar en les seves respostes durant l'entrevista.

Des del moviment *anti-todo*, no s'apostava per cap alternativa tot i les crítiques cap al sistema; perquè consideraven que no existia cap alternativa possible. Per contra, els quatre entrevistats són conscients que hi ha altres alternatives possibles en les quals hi poden participar, però no ho fan perquè ho consideren en va. Veiem doncs, com les idees afecten a la mobilització, en aquest cas creant desmobilització i incentivant l'abstenció.

Tot i aquesta desmobilització i pessimisme, veiem que hi ha un rerefons on s'hi amaga una certa esperança. Hi ha una contradicció a l'hora de definir el futur i els joves. Per una banda mantenen la descripció negativa corresponent amb l'*anti-todo*, però per l'altra, es neguen a creure que això és el que passarà. Aquesta contradicció en el seu discurs és molt important, ja que aquesta és la principal diferència amb l'*anti-todo*: es passa de pensar que no hi ha un futur a pensar que sí que n'hi ha, tot i que aquest és dur, dolent...

Un cop finalitzada la recerca, se'm plantegen nous interrogants i altres aspectes sobre els quals considero que seria important aprofundir-hi:

- Introduir la perspectiva de gènere en l'anàlisi del moviment *anti-todo*, donaria lloc a nous resultats?
- Les alternatives que s'adopten de manera inconscient des del moviment *anti-todo*, són realment alternatives al sistema que critiquen o acaben incorporant-se a aquest?

IX. REFERÈNCIES

BIBLIOGRAFÍA

- Arce, Tania. (noviembre-diciembre, 2008). *Subcultura, contracultura, tribus urbanas y culturas juveniles: ¿homogenización o diferenciación?*. Revista Argentina de Sociología, vol. 6, núm. 11, pp. 257-271.
- Attias, Aarón. (2015). *El desencantamiento del mundo y lo sagrado. Un espacio común para Max Weber y Georges Bataille*. Argentina: Flacso.
- Baudrillard, Jean. (1991). *La guerra del Golfo no ha tenido lugar*. Barcelona: ANAGRAMA.
- Berger, P. L., & Luckmann, T. (2016). *La construcción social de la realidad*. Argentina: AMORRORTU EDRS
- Beorlegui, David. (2016). *La experiencia del desencanto en el País Vasco (1976-1986): memoria, subjetividad y utopía*. [Tesis doctoral]. País Basc: Universitat del País Basc
- Bustamante, Fabián. (2018). *El "Rock Radical Vasco": juventud, creación, sueños, intensidad, fugacidad, independencia y revolución (1983-1987)*. Xile: Universitat de Xile
- Careaga, Gabriel. (1990). *Crisis de la modernidad: un asalto a la razón*. Revista mexicana de ciencias políticas y sociales, Vol. 36, Nº. 140, pp. 11-20.
- Castoriadis, Cornelius. (2013). *La institución imaginaria de la sociedad*. Barcelona: Tusquets Editores.
- CEP (1996). *Modernidad, pluralismo y crisis de sentido: ¿qué necesidades humanas básicas de orientación deben ser satisfechas?*. [Assaig] Revista Estudios Públicos, Nº. 63
- Dávila Balsera, P.; Amezaga Albizu, J. (2003-2004). *Juventud, Identidad y Cultura: el Rock Radical Vasco en la década de los 80*. Historia de la educación: Revista interuniversitaria, 22-23, pp. 213-231.
- Díaz, Esther. (2000). *Posmodernidad*. Buenos Aires: Editorial Bilbos.
- Durkheim, Emile. (1976). *El suicidio*. Madrid: AKAL.
- Durkheim, Emile. (1987). *La división del trabajo social*. Madrid: AKAL.
- Fernández Riquelme, S. (2020). *Consecuencias socioeconómicas de la crisis del coronavirus en España*.
- González del Águila, M. Alejandro. (2017). *El mensaje político en el rock radical vasco*. (Tesis de máster). Almería: Universitat d'Almería.
- Guillermo Fouce, J.; Rey Bruguera, M.; Solís Serrano, F. (2002). *Música Punk, cultura juvenil y drogodependencias*. Revista Española de Drogodependencias, 27 (4), pp. 574-590.
- Herrera, José Luis. (2009). *Filosofía y contracultura*. Quaderns de filosofia i ciència, 39, pp. 73-82
- Lipovetsky, Gilles. (1986). *La era del vacío: Ensayos sobre el individualismo contemporáneo*. Barcelona: ANAGRAMA.
- Maginn, Alison. (1995). *La España posmoderna: pasotas, huérfanos y nómadas*. Actas del XII Congreso de la Asociación Internacional de Hispanistas, 5, pp.151-159.
- Mateos, A. & Penadés, A. (2013). *España: crisis y recortes*. Revista de ciencia política. Santiago: 33(1), pp. 161-183

- Moso, Roberto. (2013). *El rock radical vasco. Ruido y rabia en la "Zona Especial del Norte"*. En *Rock around Spain: Historia, industria, escenas y medios de comunicación* (pp. 105-122). Lleida: Edicions de la Universitat de Lleida.
- Mota, David. (2016) «¿Fuimos ratas en Bizkaia? Las letras de Eskorbuto y su crítica socio-política (1983-1988)». *Himnos y canciones. Imaginarios colectivos, símbolos e identidades fragmentadas en la España del siglo xx*. Comares: Granada, pp. 335-354.
- Mota, David. (2018). «He visto las calles ardiendo otra vez». *La estabilización de la escena músico-política en el País Vasco durante la década de 1990. Del caso de Eskorbuto al de Negu Gorriak*. *Historia Contemporánea*, 57, pp. 413-451.
- Mota, David y Segura, Eneko. (2012). *No sólo fue Rock Radical Vasco. La situación socio-política vasca de la década de 1980 a través de las canciones de Eskorbuto, La Polla, R.I.P. y Cicatriz*. *Ecléctica*, 3, pp. 48-63.
- Pascual, Jakue. (2015). *Movimiento de resistencia. Años 80 en Euskal Herria: contexto, crisis y punk*. Euskal Herria: Txalaparta.
- Pérez-Agote, A. (2017). *La crisis de la esfera política española y los nuevos actores políticos. El caso de Podemos*. *Mélanges de la Casa de Velázquez. Nouvelle série*, (47-2), pp. 101-120.
- Porrah, Huan. (2006). *Negación punk en Euskal Herria*. Euskal Herria: Txalaparta.
- Rodríguez, Felix. (2002). *Lenguaje y contracultura juvenil: anatomía de una generación*. En *El lenguaje de los jóvenes* (pp. 29-56). Espanya: Ariel.
- Roman Etxebarrieta, Gorka. (2018). *El rock radical vasco, la constitución de los sujetos políticos a través de la música*. *Inguruak*, 64, pp. 24-40.
- Saénz de Virguera Erkiaga, Luis. (2007). *Dena Ongi Dabil! ¡Todo Va Dabuten!: Tensión Y Heterogeneidad De La Cultura Radical Vasca En El Límite Del Estado Democrático (1978-...)*. [Tesis doctoral]. EEUU: Duke University.
- Sautu, R.; Boniolo, P.; Dalle, P. & Elbert, R. (2005) *Recomendaciones para la redacción del marco teórico, los objetivos y la propuesta metodológica de proyectos de investigación en ciencias sociales*. Buenos Aires: CLACSO
- Soria Peñafiel, Betty Esperanza. (2014). *Los efectos que genera el discurso capitalista en el sujeto posmoderno: propuesta de intervención*. [Treball de Fi de Grau]. Ecuador: Universitat Catòlica de Santiago de Guayaquil.
- Weber, Max. (1984). *L'ètica protestant i l'esperit del capitalisme*. Barcelona: Edicions 62.

FILMOGRAFÍA

- Cobo, Iñigo (director). (2018). *Generación anti-todo*. [Documental]. España: Saregabe
- Entrevista a losu Eskorbuto (1987), presentació de l'àlbum "Los demenciales chicos acelerados"
(https://www.youtube.com/watch?v=c62f0qqqR5E&ab_channel=MariaCM)
- Entrevista d'ETB a Eskorbuto (presentació del grup i comentari dels videoclip
https://www.youtube.com/watch?v=wBlotib9jGo&ab_channel=Astur)
- Recopilació de diferents entrevistes dels membres d'Eskorbuto
(https://www.youtube.com/watch?v=mjkMplV3l58&ab_channel=PUNKTAZOS)

X. ANNEX 1: CONCEPTES CLAUS

El desencantament del món, és una de les conseqüències de la modernitat i de la secularització, però Weber ho concep com una conseqüència problemàtica en relació a la humanitat perquè genera relacions impersonals, degut a que *“en el momento de desarrollo más amplio de sus capacidades técnicas, reduce la existencia a la actividad útil, característica del cálculo racional”* (Attias, A. 2015; 5). Per tant, definirem **desencantament del món** de la següent manera: *“proceso histórico por el cual el mundo pierde misterio para los seres humanos, quienes pasan a ver el mundo como algo posible de conocer, predecir y manipular”* (Jenkins, R. 2000; 12). El desencantament té dues dimensions: per una banda, la pèrdua d'aquest caràcter màgic i místic; i per una altra, el creixement de la racionalitat.

La **crisi de sentit**, ve derivada pel pluralisme modern, però no per l'existència de diversos sistemes de valors i sentits, sinó per la competició constant que hi ha entre aquests. Això obliga als individus a escollir sempre una opció, dins d'un context on el món és incert i inestable, generant així angoixa perquè els individus saben que podrien haver escollit sempre de manera diferent i potser hagués sigut millor. En totes les societats hi ha institucions que s'encarreguen de proporcionar sistemes de sentit i orientació a nivell col·lectiu, la diferencia però, és que els mitjans de comunicació, passen a formar part d'aquestes institucions però a més a més, també *“los medios de comunicación masivos difunden en forma popularizada el saber de los expertos y la gente se apropia de fragmentos de dicha información y los integran a su bagaje de experiencias (...) las “configuraciones de valores” supraordinales que luego transforman en sistemas de valores. Esas configuraciones pretenden explicar y regular, de una manera que tenga sentido, la conducta del individuo en su relación con la comunidad, tanto en la vida diaria como en la superación de crisis”* (CEP. 1996; 8).

L'**anomia**, concepte emprat per Durkheim per a definir aquell estat de confusió social que senten els individus davant de certes lleis socials que ja no poden ser acceptades, ja sigui perquè aquestes han esdevingut massa ambigües o ja no estiguin ben definides, degut a canvis socials que s'hagin pogut produir. Durkheim considera que l'anomia apareix amb el procés d'industrialització, perquè en aquest període es creen noves necessitats que no poden ser satisfetes amb les institucions existents. A part d'aquesta confusió social, també es genera una absència de normes reguladores del comportament *“la civilización, se encuentra que los elementos de qué está compuesto hayanse desprovistos de todo carácter moral. Es esto todo verdad, con relación a la actividad económica que acompaña siempre a la civilización”* (Durkheim, E. 1987; 59). En aquesta situació, és evident que calen noves institucions socials per donar resposta a les noves necessitats però també per orientar als individus; això és el que passa en l'era postmoderna. El problema però, resideix en que el context de la societat postmoderna és totalment incert i canviant, cosa que genera un estat d'anomia permanent en els individus.

La **contracultura** és un concepte que apareix a la dècada dels seixanta, i segons alguns autors, com a herència del moviment hippie. Utilitzem la següent definició *“una serie de movimientos y expresiones culturales, usualmente juveniles, colectivos, que rebasan, rechazan, se marginan, se enfrentan o trascienden la cultura institucional, la cual se da de manera inconsciente y genera sus propios medios, lenguaje, actitudes, etc”* (Arce, T. 2008:264). Veiem doncs, que la contracultura no només està en contra de les institucions,

pensaments i valors hegemònics, sinó que també crea les seves pròpies institucions alternatives. Aquesta però, al posicionar-se en contra de tot allò establert hegemònicament, sol estar *“sumergida y marginal por la enorme fuerza del imaginario social del sistema que establece creencias, gustos, morales, patrones anquilosados, los que a su vez crean modelos de conducta y de «comportamientos correctos» que originan represiones muchas veces feroces y terribles”* (Herrera, J.L. 2009; 74).

El **punk**, forma part de la contracultura, no només pel seu origen (barris marginals de classe obrera del Regne Unit), sinó també per les seves reivindicacions: *“tener medios de expresión y de socialización alternativos al modelo hegemónico, (...) una protesta de la clase obrera contra el paro juvenil, la pobreza, la censura gubernamental, autoritarismo”* (Mota, D. 2016;338). La característica probablement més important del punk, és la consigna del **no future**. Aquest no-futur, fa referència a *“una forma de interpretación de la vivencia del tiempo en las sociedades occidentales, ante la cual el mecanismo de perversión simbólica reacciona desvelando las falsedades ocultas en su mito del progreso”* (Porrah, J. 2006;202). Des d'aquesta interpretació i vivència del temps, també hi guanya una gran importància el famós *carpe diem*, però en aquest cas s'emmarca en *“una centralidad hedonista del presente que personifica una salida individual viviendo a tope la vida juvenil”* (Porrah, J. 2006;202).

XI. ANNEX 2: CONTEXT ESPANYOL I BASC

Espanya durant el franquisme, ja es trobava en una posició subdesenvolupada econòmicament parlant respecte de la resta de països. Per aquest motiu, en la segona etapa del franquisme, s'aposta per deixar enrere l'autarquia; per intentar d'aquesta manera, col·locar-se en un nivell similar al de la resta de països. Aquest retràs econòmic es torna més notable amb la crisi del petroli de 1973, que es dona a nivell mundial; però que a Espanya no es va notar amb tanta força fins a finals dels 70. Aquesta crisi però, va suposar un gran augment de les desigualtats socials. Tenint en compte que es partia des d'aquest punt, quan s'implementa la reconversió, la situació empitjora significativament (tant econòmicament com socialment).

Davant del gran atur que es comença a fer present després de la reconversió, i de la pèrdua de llocs de treball, tot afavoreix a que *“se extienda el trabajo negro, el eventual, el doble trabajo, el autónomo, el clandestino, (...) no creando empleo con garantías de estabilidad”* (Pascual, J. 2015; 35). Sent l'economia submergida la principal (o única) font d'ingressos per a molta gent durant aquesta època.

Tots els successos (mobilitzacions de protesta, les dues vagues generals...) que van sorgir arran de la crisi del 2008 i de la de 2012, i que van gestar una forta crisi política; va ser perquè molt abans que això passés *“la situación de la democracia española, ya antes de la crisis económica era más bien poco satisfactoria, tras ella la confianza media de los españoles (...) decae de forma apreciable”* (Pérez-Agote, A. 2017;1013). Aquesta falta de confiança en les institucions espanyoles, que va en augment, es tradueix en una intenció d'abstenció i amb un augment de l'independentisme a Catalunya i al País Basc, més vivida des del 2015.

Situant-nos al País Basc, hem de tenir presents tots els anys de lluita per la legalització de la Ikurrinya, per la identitat i independència basca; on l'esquerra té molta importància perquè va ser qui va *“canalizar el descontento de un grupo de personas con la dictadura, los partidos que defendían la ruptura eran partidarios de abrir un horizonte de expectativa que produjo un enorme frenesí por el cambio e incorporó una gama completa de aspectos utópicos. Parte de la singularidad vasca radica en el hecho de que esas expectativas de transformación radical eran mayores que en otras regiones de España y persistieron en la transición”* (Beorlegui, D. 2016;86).

Com hem vist, al País Basc hi havia una forta repressió per part de l'estat mitjançant els efectius policials. El Pla ZEN, que es va posar en marxa el 1983, consistia en un pla que estava dissenyat des del Ministeri d'Interior amb l'objectiu d'enfrontar-se a la violència per part d'ETA i per tal de frenar la situació d'insurrecció i de forta conflictivitat social. A més a més, també s'hi van unir els GAL (Grups Antiterroristes d'Alliberament). Els GAL eren un cos armat parapolicial, que van practicar el que s'ha considerat terrorisme d'Estat, al intentar posar fi a la part d'ETA que estava activa a França.

XII. ANNEX 3: TRANSCRIPCIÓ DE LES ENTREVISTES

ENTREVISTA 1

Data	25/03/2021
Duració	1:01:15
Nom	S
Edat	20
Sexe	Dona
Treballa	No
Sap què és l'anti-todo	No

TAULA 3: Descripció perfil entrevistat 1 [elaboració pròpia]

BLOC 1: PRESENTACIÓ

Entrevistadora: Això és una entrevista pel meu TFG, que el faig sobre el moviment anti-todo, la seva relació amb el postmodernisme i mirar si aquest moviment ha tornat amb els joves d'avui en dia. Llavors aquesta entrevista, hauré de gravar l'àudio i serà anònima, sí?

S: Vale

Entrevistadora: L'entrevista es divideix en 7 blocs, el primer bloc és de presentació i la primera pregunta és quants anys tens?

S: 20

Entrevistadora: Estàs estudiant actualment?

S: Sí

Entrevistadora: Què estàs estudiant?

S: Administració i direcció d'empreses

Entrevistadora: Vale, i estàs treballant actualment?

S: No

Entrevistadora: I abans havies treballat?

S: Sí

Entrevistadora: De què? Durant quant de temps? Quina jornada?

S: He estat, bueno, fa quasi 5 anys que treballo i l'únic del que he treballat ha set d'hosteleria, en restaurants, bars i aquestes coses

Entrevistadora: Vale, molt bé. Amb qui vius actualment?

S: Amb la meva parella

Entrevistadora: Molt bé. I saps què és el moviment i filosofia anti-todo?

S: [Mmm] no, o sigui ho puc arribar a intuir pel nom però no sé ben bé què és.

Entrevistadora: Vale perfecte

BLOC 2: DESCRIPCIÓ FUTUR I JOVES

Entrevistadora: La primera pregunta és com descriuries el futur amb 5 paraules?

S: Uff... [riu] em costarà això. Aaa... revolucionari, penso. Aaa.. contaminat, capitalista... en porto tres no?

Entrevistadora: Sí

S: Mmm [reflexiona] és que no en tinc ni idea, em sap greu. Aaa [bufa] altruista, depèn de com t'ho miris. Sé que no té gaire sentit amb lo de capitalista però hi ha gent de tot, també s'ha de dir i... més passota potser.

Entrevistadora: Com descriuries els joves d'avui en dia també amb 5 paraules?

S: Passotes [riu], revolucionaris, innovadors, esbojarrats... em falta una no?

Entrevistadora: Sí

S: Mmm... espontanis

Entrevistadora: Molt bé

BLOC 3: SITUACIÓ ECONÒMICA

Entrevistadora: La primera pregunta és, com descriuries la situació laboral actual amb dues paraules?

S: Nefasta i... precària

Entrevistadora: Vale, molt bé. Creus que aquesta situació laboral millorarà o empitjorarà en un futur? I per què?

S: Jo penso que en un futur a curt plaç podria empitjorar pel tema COVID, pel tema ajudes, tot i que sí que és veritat que n'estan donant moltes però tot i així la cosa no està gaire bé. I a llarg plaç, sent mínimament positiva, tinc l'esperança de que puguin adonar-se una mica de que amb tota aquesta situació i la crisi que estem vivint, que no hi ha moviment en l'economia espero que el govern o en general, els governs se n'adonin que hi ha d'haver un altre tipus de sistema perquè la cosa vagi millor

Entrevistadora: Vale, com descriuries els tipus de feines que existeixen actualment?

S: Mmm... jo penso que hi ha feines molt precàries i temporals; i alhora feines que et donen molt benefici i molt de llarga durada, és a dir, que no hi ha moviment. No hi ha rotació

Entrevistadora: Què vols dir?

S: O sigui no hi ha rotació en el tema de que la gent que està fixe està cobrant molt i la gent que no està fixe, està temporalment i cobrant poc. Llavors és com que no hi ha rotació a la cosa de que els que sempre estan a dalt sempre cobren i els que sempre estan a baix sempre cobren com el cul i no hi ha moviment de dalt a baix.

Entrevistadora: Vale, vale. La tercera pregunta és, diuen que els joves d'ara som uns privilegiats perquè hem tingut les coses més fàcils, que tenim una millor formació acadèmica, més estudis, etcètera; però creus que tot això et pot ajudar o facilita a l'hora de poder aconseguir una feina?

S: Jo penso que, pel menys, suposo que també és pel filtre del què estic estudiant però, des del meu punt de vista ara la majoria de coses van per "enxufe". O sigui, si tu no tens un renom o no vens de part de tal o no et fan, o simplement, algú que et faci una recomanació per l'empresa o algo, penso que sí, pots tenir molts estudis i tal però en depèn de quins estudis, sobretot si són estudis de temes que has de tenir experiència o un cert coneixement i nivell o cache com aquell qui diu, és difícil. Pots tenir moltes carreres i tal però... i a més pel que veig jo, últimament es demana molta més experiència que no pas tants títols

Entrevistadora: Vale, llavors creus que és més fàcil trobar feina ara que abans?

S: No

Entrevistadora: Per què?

S: No crec que sigui més fàcil, perquè més que res a part de que n'hi ha molt poca, les feines que... O sigui, he dit que no perquè una feina que valgi la pena, com per exemple una feina que té a veure amb la teva carrera o amb el que has estudiat, és molt difícil perquè n'hi ha molt poca. El problema és que n'hi ha molta de merda. Em refereixo, a la feina tipo McDonald's, menjar ràpid, restaurants, hosteleria... totes aquestes coses sí que hi haurà molta feina, perquè òbviament sector serveis aquí està perfecte, però una feina que tu et puguis guanyar la vida i viure sol, no

Entrevistadora: O sigui creus que abans era més fàcil poder trobar una feina d'aquest tipus?

S: Estable? Sí

Entrevistadora: Vale. També es parla de la nostra generació com els "fills de la crisi", hi estàs d'acord amb que som els fills de la crisi?

S: Sí

Entrevistadora: Per què?

S: Perquè hem anat vivint crisis una darrere de l'altre. I més després d'haver-ho estudiat amb la meva carrera me n'he adonat molt. La del 2008, que va ser molt forta. La de 2012 també, la d'ara... Vull dir hem anat vivint una crisi darrere de l'altre i si hem viscut un moment bo ha set perquè hem pujat una mica però després hem tornat a baixar. Que jo recordi, no hem arribat a viure una època super d'expansió i super bé al 100%

Entrevistadora: Vale, per tant, consideres que la nostra generació no ha conegut o no ha viscut en una situació d'expansió, creixement...

S: Exacte, no ho considero [riu]

Entrevistadora: Vale. Després de la crisi del 2008, creus que es van posar moltes esperances i expectatives a la nostra generació per sortir-ne d'ella?

S: Sí, jo penso que sí

Entrevistadora: Per què?

S: Perquè, o sigui, jo penso que en general la gent sempre té la mentalitat de que els joves són els que han de... com es diu... progressar. Han de fer progressar la societat, nose que, nose quantos. El problema és que, jo penso que els joves tampoc poden... o sigui no poden pretendre que ho fem tot, si tampoc tenim les bases necessàries per fer-ho. Llavors... sí

Entrevistadora: Vale. Penses que abans de que arribés el COVID, ens havíem recuperat de la crisi del 2008?

S: No del tot

Entrevistadora: I de la del 2012?

S: Tampoc, menys

Entrevistadora: Per què?

S: Perquè és més recent i perquè portàvem acumulada la del 2008

Entrevistadora: Vale, o sigui creus que la del 2012 va arrossegar també la del 2008 no?

S: Exacte, jo penso que sí

Entrevistadora: Per tant o sigui, creus que mai hem aconseguit sortir d'aquestes dues; i llavors, creus que el COVID simplement les ha agreujat, ha fet que siguin més fortes o creus que el COVID ha portat una crisi completament nova perquè ja havíem superat les altres?

S: No, que va que va. Sobretot pel que hem estat estudiant a la uni, mai hem arribat. És el que t'he dit abans amb la pregunta que m'has fet, mai hem arribat o al menys pel meu punt de vista i pel que he vist, mai hem arribat a sortir bé de la crisi. I òbviament, si tu no surts bé d'una crisi a l'altra entres pitjor, i a l'altra entraràs encara pitjor. I per això considero que el

COVID ha set encara pitjor, perquè a sobre ens afecta en el sector que més rentabilitat ens dona, llavors ja ha set el sumum

Entrevistadora: Vale. Llavors seguint amb això de les feines, creus que també, o sigui tenint en compte tot això, que és part de que o tenim aquesta base com has dit tu, creus que existeix una culpabilització cap als joves per no trobar feina?

S: Sí, sí. Perquè jo això també ho he viscut a casa. La gent gran, jo penso que des del meu punt de vista, penso que sol donar-li molta culpa al jove per no haver-se mogut. En plan, sempre és si no tens algo és perquè no t'has mogut, si no tens això tal. Jo penso que és perquè en la seva època van haver-se de moure i moure el cul i currar-s'ho que flipes per tenir algo, i ara es pensen que potser estem en la mateixa situació i que si no en trobem és perquè no volem

Entrevistadora: Vale. Abans m'has dit que estaves vivint amb la teva parella, per tant, estàs independitzada, des de quan ho estàs?

S: Mmm.. des de meitats de febrer, per tant, deu fer un mes i mig com a molt crec

Entrevistadora: Vale, i en quines condicions ho estàs fent? Per exemple, ets propietària d'un pis o casa, estàs compartint pis, estàs okupant...

S: Estem en una masia que és propietat del seu pare, per tant, lo bo que tenim és que només paguem gastos i els impostos per la casa i tal i ja està

Entrevistadora: O sigui que un lloguer com a tal no el teniu

S: No

Entrevistadora: Vale. Llavors, també cada cop es parla d'altres formes d'economia i d'aquestes, una de les més conegudes és l'economia submergida. Què penses d'aquest tipus d'economia?

S: La veritat és que no he sentit parlar mai de l'economia submergida [riu]

Entrevistadora: Doncs així a grandes rasgos, són totes aquelles activitats econòmiques que poden ser o bé il·legals o aquelles activitats legals que no estan declarades. Com per exemple, el trapicheo, o vendre alguna cosa que ja no ho utilitzes...

S: A vale vale. Llavors m'havies demanat que què en penso d'això no?

Entrevistadora: Sí

S: La veritat és que penso que si ha sorgit és perquè la cosa està tant malament que necessitem que sorgeixi. Vull dir una cosa fora de la llei no sorgeix si no és necessari com aquell qui diu, penso jo. Vull dir, no necessaries fer això si les coses anessin bé i poguessis fer-ho sota les regles de la llei

Entrevistadora: Vale. Ara que més o menys saps lo que és, que penses de la gent que hi participa?

S: Penso que hi haurà gent que s'aprofiti i gent que ho faci per necessitat, com a tot arreu

Entrevistadora: Amb això de que s'aprofiti, a què et refereixes?

S: Doncs per treure més beneficis dels que ja te. O sigui potser hi ha empreses que tenen la seva empresa pública amb els seus impostos i tot, però com que volen treure un sobre benefici perquè hi ha l'existència d'aquests mercats doncs s'aprofiten perquè a part d'obtenir un benefici super net, perquè no han de pagar res d'impostos, doncs encara poden anar treien més dels altres i la gent que hi va a comprar-ho, és perquè ho necessita perquè o no pot o perquè no li ve de gust gastar-se més diners... Vull dir, penso que hi ha el que s'aprofita i el que ho necessita. I si hi ha aquestes dues persones, es poden retroalimentar perfectament perquè la cosa funcioni

Entrevistadora: I tu hi has participat en aquest tipus d'economia?

S: Jo crec que sí però en un nivell molt bàsic. Tipo, el vinted per exemple. Això no pagues impostos per vendre res o l'airbnb, que tampoc pagues impostos ni fas contracte real... Tant com per mercat negre no [riu] però aquestes coses sí

Entrevistadora: Vale, i bueno, això que deies de la gent que en treu benefici. Creus que en un futur l'economia submergida acabarà estant més present i que acabarà tenint més força?

S: Si la cosa continua així, sí

BLOC 4: SITUACIÓ POLÍTICA I INSTITUCIONS

Entrevistadora: Com definiries les institucions i la política espanyola amb tres paraules?

S: Mmm... és que mala gestió no és una paraula però... [pensa] avarícia de poder també diria, i... una mica d'egoisme

Entrevistadora: En la política actual, quins creus que són els temes que se'ls hi dóna més importància?

S: La independència i el COVID

Entrevistadora: I els que menys?

S: Els importants [riu] que serien l'educació, si que es parla d'economia però centrada en independència i COVID, o sigui s'hauria de parlar més jo penso, de l'economia en general sobretot pel deute que tenim. Sobre seguretat, sobre... bueno sobre els principis bàsics d'una societat. No es parla. Pel menys jo que me'n entero molt poc de política, en les rodes de premsa o quan hi ha eleccions, d'aquests temes no en sento parlar mai i és el que a mi m'interessaria escoltar

Entrevistadora: Per tant, creus que des de que va sortir l'1 d'octubre i tot això, s'han centrat només amb això i fins que ha arribat el COVID ha set canviar tema independència per COVID?

S: Sí

Entrevistadora: I abans de que passes lo de la independència, quins creus que eren els temes que se'ls hi donava més importància?

S: Uf.. la veritat és que fa poc que estic connectada amb això de la política, llavors no et sabria dir

Entrevistadora: Vale cap problema

S: Bueno potser les crisis, en com sortir de la crisi. Tot i que no s'hagi complert però sí

Entrevistadora: Vale, doncs seguint amb això que has dit, creus que des de la política i des de les diferents institucions es donen solucions reals als problemes actuals?

S: No

Entrevistadora: Per què?

S: Perquè sinó no estaríem així [riu]. O sigui si donessin una solució real i s'apliqués bé i estigués... si tot el que es diu teòricament s'apliqués i es fes bé, no estaríem tal com estem. Òbviament el COVID ha fet molt mal i podríem estar més malament, perquè és el que he dit abans, el sector més important d'aquí és això, però si per exemple ens ho haguéssim muntat molt millor abans, no només es centraria en el sector terciari sinó que es centraria en un altre. Si tot el que han dit per sortir de la crisi com per el tema independència o tots els temes en els que s'han centrat, no estaríem tal i com estem

Entrevistadora: I les solucions que han donat, realment consideres que són solucions?

S: No, considero que són parches i solucions a curt plaç. Ho arreglem així ràpid i com que de moment és el tema fort i ho arreglem una mica, a la que passi el següent tema ja està

Entrevistadora: Vale. Creus que hi ha com un abandonament per part de les institucions estatals cap als joves i cap a les seves problemàtiques, demandes...?

S: Sí

Entrevistadora: Per què?

S: Jo penso que tot i que vulguin pretendre ajudar als joves, pel que surt per la tele, de que intentaran crear nous llocs de feina i tal, al cap i a la fi, les lleis són les que són, les normes són les que són i legalment o institucionalment, no ha canviat res. L'estructura de l'economia continua sent la que és i no perquè em posis un contracte temporal per exemple, m'ajudarà a que jo aconseguixi feina a llarg plaç. Continuen sent parches, llavors no

Entrevistadora: O sigui que els problemes que afecten directament als joves, no acaben d'arribar a la política i no s'acaben de fer presents?

S: No, no. Perquè com que van per monotemes, en plan, lo de la crisi, ara la independència, ara el COVID... doncs no crec que per exemple, al parlament es parlin d'aquestes coses

Entrevistadora: Canviant una mica de tema però dins del mateix bloc, quin paper creus que juga l'educació actualment?

S: Uf [*bufa*] l'educació podria jugar un paper molt gran si ho fes bé. O sigui, la cosa és, si tu tens la sort d'anar a un lloc on et sàpiguen educar bé, on t'ensenyin la ètica o moral, o sobretot que t'ensenyin a pensar per tu mateix és molt important. La cosa és, si tu tens sort que et toqui algú així com a professor o com a professora. A mi per exemple, sí que he tingut professors que m'ho han fet i ensenyat molt bé i d'altres que només van allà, donen la xapa i marxen, i això no serveix de res

Entrevistadora: I sobre el sistema educatiu, quin creus que és el seu paper?

S: Jo penso que en general, simplement ensenyar el que han d'ensenyar i adéu, però també depèn del nivell en el que estiguis però sobretot ara a la universitat, t'ensenyo el que te d'ensenyar i adéu. No et porten a pensar, et diuen això és el temari i ja està. No hi ha un debat

Entrevistadora: Creus que faria falta que es creïn espais per poder debatre?

S: Sí, jo penso que és molt important

Entrevistadora: Canviaries algo del sistema educatiu?

S: Jo penso que el sistema educatiu està malament més que res perquè, per una part pel tema de reflexionar, sobretot a l'ESO i al batxillerat que només ho arribés a fer si tens sort; però també a la universitat sobretot ho canviaria. I també el sistema en general no m'agrada perquè va tot molt a tingues un títol i amb això és que et prometen que amb aquest títol ho tindràs tot quan realment al cap i a la fi, això no acaba sent així. Perquè a mi em va passar, que els mòduls no me'ls van ensenyar i amb la carrera que tinc jo, que és molt pràctica, m'hagués anat molt bé, però el sistema sempre ha set: primària, ESO, batxi i uni; i d'aquí no surts i si surts d'aquí és pels tontos o pels que no fan res. I ara amb un títol, si no has fet res pràctic, no et valdrà ningú

Entrevistadora: Consideres que l'educació, és neutra o que darrere d'aquesta hi ha una influència política?

S: Neutre jo penso que no és, però últimament ja hi ha hagut molts debats sobre això, pel tema independència bàsicament, de posar que si tan % més de català, que si tant % més de castellà, que si... i si fos neutre, no hi haurien debats i això no sortiria a les notícies. Neutre políticament no crec que sigui i el professor et colarà la seva opinió

Entrevistadora: Però sortint de la figura del professor en concret, l'educació com a tal, o sigui la institució, creus que és neutra?

S: No, perquè bé que hi ha escoles privades i escoles públiques. Llavors una escola privada, qui paga mana i la gent que pagui, farà que en aquella escola o aquell lloc farà que... O sigui en el sistema, hi ha una part que farà que es pugui moure cap una banda o cap a una altra

Entrevistadora: Vale. Ara, com definiries l'escola amb tres paraules?

S: Molt racional, poc reflexiva i... estricta

Entrevistadora: Vale. Quina visió o opinió tens sobre la democràcia?

S: La democràcia estaria bé si es fes servir bé [riu]. O sigui la cosa és, la teoria és molt maca i està molt bé poder tenir a algú que et representi i que miri per tu, el problema des del meu punt de vista i actualment, és una democràcia falsa

Entrevistadora: Això a Espanya o en general?

S: Jo crec que depèn del país però, potser sí que hi ha països com per exemple Bèlgica que sí que fan servir els impostos pel que els han de fer servir, però també penso que la majoria de països són molt de "tu vota'm que jo estaré a dalt, cobrant i després ja veure si faig el que tu volies que fes". Penso que la política s'ha tornat més una feina que no pas el que en teoria i originalment representava que és, que era representar el poble i voler lo millor pel poble. Ara mateix és com una feina més de dir jo tinc uns beneficis, cobro tant al mes i si puc fer les coses bé i sinó ja les deixo per demà

Entrevistadora: Vale. Creus que des de les institucions es vetlla i es garanteix la llibertat de les persones, o creus que des de les institucions s'imparteix repressió?

S: Jo penso que hi ha un fifty fifty. És a dir, si hi ha conflicte d'interessos en tema independència sobretot, que és la cosa més important, o... bueno sí, sobretot independència que és el que més he viscut en primera persona com aquell qui diu. Si és per tema independència no hi ha imparcialitat, no es segueix unes lleis i diuen no es que la llei és això, jo penso que aquí sí que hi ha repressió perquè no es faria lo que s'està fent ara. Perquè una cosa és lo que la llei digui i l'altre és que tu hakis de crear una llei perquè em puguis reprimir, això ja és un altre extrem. Per tant, jo penso que sí, que en aquest cas sí que és molt repressiu. En altres casos, doncs no ho sé. Podria ser que sí que només es miri la llei i que si està dins de la llei o fora, es faci imparcialment en plan, racionalment vull dir, bé i tot correcte però pel menys, sobretot amb el tema que ara es veu més i tot, jo penso que hi ha repressió

Entrevistadora: I temes que no estiguin estrictament lligats amb coses legals? Creus que des de les institucions es garanteixen, per exemple, els drets humans bàsics o que es reprimeixen?

S: Es reprimeixen, es reprimeixen. Vull dir, tot i que no estigui a la llei o no, socialment també per exemple, en general..

Entrevistadora: Creus que la violència és necessària per aconseguir un canvi, o bé per mantenir l'statu quo? Creus que s'utilitza violència per les dues coses, només per una, per cap...

S: Home jo penso que.. amb el punt en el que estem, et ve al cap la Revolució Francesa. Fins que no la lles molt i hi hagi violència, que és el que està començant, bueno violència no però vandalisme o coses d'aquestes, és com que no et fan cas. Llavors, al cap i a la fi, t'ho acabes mirant que dius es que al final ho haurem de fer així

Entrevistadora: Consideres que hi ha violència als carrers?

S: Mmm... sí, es podria dir. O sigui, no violència gratuïta però sí violència per una raó, com a resposta. No perquè a tu et vingui de gust pagar o cremar un container així perquè sí, per exemple

Entrevistadora: I a les institucions creus que hi ha violència?

S: A dins de les institucions?

Entrevistadora: De les institucions cap a fora

S: Ah, sí clar

Entrevistadora: I la última preguntar per acabar amb aquest bloc, quina és la teva opinió sobre les forces i els cossos de seguretat de l'Estat?

S: Mmm... aviam [*pensa*]. En aquest tema sí que tinc una mica de conflictes d'interessos, més que res perquè la meva parella s'està traient les oposicions de mossos i el seu germà ho és, i sí que és veritat que tu ho veus en general i a mi tampoc m'agrada, vull dir tal com està la cosa ara. La cosa és, els veig que és una part, entre cometes, que està bé per seguretat ciutadana, o sigui si t'atraquen i coses d'aquestes, està bé i també considero que hi ha gent en concret que es sobrepassa. La cosa és que si tu li dones molt poder a algú pot arribar a sobrepassar-se, penso

Entrevistadora: Per tant, en general, els cossos de seguretat són útils?

S: Són útils sí fessin la seva feina bé, és a dir, si seguissin les regles que han de seguir

Entrevistadora: Per tant, al cap i a la fi, consideres que són necessaris no?

S: Sí, tot i que hi hagi casos aïllats de males conductes; per tema de seguretat. O sigui traient a part els casos excepcionals de gent que fa el que vol, sí, més que res per això que he dit, si et roben si t'entren a casa... no sé, qualsevol cosa

BLOC 5: MITJANS DE COMUNICACIÓ

Entrevistadora: Quins són els mitjans de comunicació que normalment utilitzes més?

S: Abans de mudar-me, mirava molt la tele però ara simplement em miro el mòbil. Perquè com que segueixo el 3/24 a l'Instagram ho miro d'allà

Entrevistadora: Creus que l'única finalitat dels mitjans de comunicació és transmetre informació?

S: No, és a dir, dic que no perquè sí transmeten informació però és una informació bastant sesgada. Jo considero que donen una informació molt subjectiva, perquè sobretot tu al fer zapping a la tele veus que depèn del canal que posis, veus una versió o una altra

Entrevistadora: O sigui que no creus que siguin neutres?

S: No, és molt difícil ser neutre, jo penso

Entrevistadora: Quina és la teva opinió sobre els mitjans de comunicació oficials?

S: Considero que, volen donar una imatge objectiva però realment són molt subjectives, per mi. No crec que hi hagi cap cadena de res que sigui realment objectiva que et digui "ha passat això i així"

Entrevistadora: Coneixes algun tipus de mitjà de comunicació que sigui alternatiu?

S: La veritat és que no, perquè no estic gaire jo en aquestes coses [*riu*]

Entrevistadora: Vale i tot i que no en coneguis cap, quines creus que són les principals diferències que hi ha entre aquests mitjans alternatius i els oficials?

S: Penso que poden arribar a ser igual de subjectius, més que res perquè el tema comunicació és molt difícil perquè al cap i a la fi ho acaba fent una persona, i vulguis o no acabarà posant la seva opinió. Però els mitjans alternatius penso que poden arribar a dir la seva opinió obertament i alhora informar-te bé perquè no tenen cap promoció ni cap ingrés de ningú important

Entrevistadora: Abans has dit que no només transmeten informació, per tant, que més creus que transmeten els mitjans de comunicació?

S: Opinió i.. o sigui, opinió em refereixo a que poden transmetre una informació sesgada a la seva opinió i a més, fer que la gent això ho vegi d'una manera i d'una altra i canvi d'opinió cap a un costat o un altre. És a dir, que poden arribar a influir molt en l'opinió de la gent

Entrevistadora: Vale, per tant, consideres que avui en dia els mitjans de comunicació també són un element que forma part de la socialització de les persones?

S: Sí

Entrevistadora: I creus que, des de l'esfera política s'aprofiten dels mitjans de comunicació perquè saben que tenen aquest "poder"?

S: Sí, i tant. Segur que hi ha partits al govern o on sigui que paga algo a alguna cadena, ni que sigui de manera indirecta, perquè aquesta cadena si aquesta persona diu algo ho ha de fer d'aquesta manera o d'una altra. És el que deia abans dels contactes, ara tot va així i d'alguna manera o d'una altra, pots arribar a aconseguir que donin la teva opinió o que et deixin a tu amb una millor imatge

Entrevistadora: Per tant la teva opinió sobre ells quina és?

S: Doncs que pagant Sant Pere canta, vull dir, jo penso que [riu] cap cadena actualment per mi de les importants, i en general la comunicació, és molt difícil que et donin per una part, això que he dit tota l'estona que és molt difícil donar una informació objectiva 100% perquè vulguis o no acabaràs donant la teva opinió d'alguna manera; i per l'altra banda, que si una cadena és molt important o qualsevol d'aquestes coses de tele o ràdio, si li paguen un bon faix de diners, no li importarà donar una millor o pitjor imatge

Entrevistadora: I creus que la tele, que és el mitjà més popular i el que la gent més utilitza, penses que altres com pot ser la ràdio, o la premsa que es podrien considerar menys populars, creus que acabant fent el mateix que fa la tele?

S: Penso que potser no tant heavy perquè òbviament la tele sí que és veritat que necessites molts diners, molta inversió i tal però penso que potser en un nivell inferior sí

Entrevistadora: O sigui que penses que no hi ha cap mitjà de comunicació oficial que...

S: Exacte no crec que n'hi hagi cap que s'escapi

BLOC 6: EL SUBJECTE POSTMODERN

Entrevistadora: Actualment podríem dir que ens trobem en l'era postmoderna i que hem abandonat la modernitat. La modernitat es caracteritzava pel següent: estava encaminada cap al progrés i cap a un demà millor, centrant-se en la raó, la racionalitat i la ciència per aconseguir-ho. En aquest període tot apuntava a una millor versió i tot venia des d'un sentiment de comunitat i de positivitat. Es feien servir alguns adjectius com aquests per descriure-ho: universalitat, comunitat, veritat, emancipació, progrés... En canvi, a partir de la meitat del s. XX passen una sèrie de fets que trenquen amb aquesta perspectiva: la 2GM, Chernobyl, la Guerra Freda... Això fa que ens adonem que no només actuem gràcies a la raó

Entrevistadora: Amb quins 4 adjectius definiries la societat d'avui en dia?

S: Mmm... subjectiva, en plan gens objectiva, irracional... [pensa] egoista i... una mica retrograda en certs sentits

Entrevistadora: Vale, molt bé. Creus que actualment som i estem més sensibilitzats o conscients, en general, de tot, o que pel contrari estem més insensibilitzats o inconscients que abans?

S: Això en general dius?

Entrevistadora: Sí

S: Jo crec que som molt inconscients

Entrevistadora: Per què ho creus?

S: Perquè crec que és com ho he descrit, molt egoista en aquest sentit de si no em passa a mi o no m'afecta a mi no passa res i passo de tot i de l'altres

Entrevistadora: Per tant, creus que existeix un sentiment de comunitat i de solidaritat entre tots els individus?

S: No

Entrevistadora: Vale. I creus que potser només sentim aquest sentiment de solidaritat i comunitat, amb aquells individus que pensem que són iguals que nosaltres?

S: Sí

Entrevistadora: Per tant, creus que estem en una societat individualista?

S: Sí, i tant. Si si totalment

Entrevistadora: Penses que la gent es preocupa només per ells mateixos i pels seus propis interessos?

S: Sí

Entrevistadora: Per què?

S: És el que he dit abans, que el problema jo penso que ara la gent està molt amb la idea de si no m'afecta a mi no passa res. Fins que no m'afecti no em penso moure, a la que m'afecti ja em moure, però com que no em toca a mi doncs no em penso moure, no és el meu problema, no són les meves coses... I és tot egoisme pur i dur. Jo tinc una amiga que em va explicar que li van robar el mòbil al tren, li van agafar de les mans, es va posar a córrer darrere d'ell i ningú va parar a aquest noi. I era a l'andana, que és molt fàcil posar-li el peu i cardar-li la traveta, però... és això. Jo penso que en general la gent és molt de si no és el meu problema jo no m'hi fiqui, no és cosa meua, jo passo. I és així

Entrevistadora: Vale. Que penses que té més importància actualment, tenir aquest sentiment de comunitat de formar part d'un grup o simplement ser un mateix, mirar per tu, ser diferent...

S: Jo crec que la gent és molt de miro per mi mateix i punt. No crec que en general estigui en plan de oh tot per tots

Entrevistadora: Sí, però no en aquest sentit. Abans per exemple es buscava més tenir un grup de referència, formar part d'un grup... Creus que ara això es continua buscant o que només ens centrem amb nosaltres mateixos, en les nostres coses...

S: Sí, potser sí que hi ha una mica això de buscar els teus i a partir d'aquí moure't una mica. Però jo penso que és més amb la gent jove, la gent jove sí que té més la idea de bua busco gent que vulgui el mateix que jo i que vulgui lluitar pel mateix que jo. Però per exemple la gent gran que ja està assentada i ja ho té tot, ja en té prou amb el que te i punt

Entrevistadora: Vale. Tu personalment, creus que et preocupes més pel present, sense tenir en compte el passat i el futur; o que igualment els tens en compte?

S: La veritat és que en general, sí que és veritat que em fixo molt més en el present i del dia a dia, sobretot ara que m'acabo d'independitzar, em preocupo molt del que passa cada dia, però a la que em paro a reflexionar sí que dic "ostia en un futur tal, i en un passat tal". Però en general més present que no pas el futur o el passat

Entrevistadora: I creus que això ha canviat? Que abans potser en el dia a dia es pensava més en el futur que no en el present?

S: Sí, sí

Entrevistadora: Per què creus que hi ha hagut aquest canvi?

S: Jo penso que, abans per la mentalitat de fes la teva vida d'aquesta manera, perquè així ho tindràs tot fet, fes aquests passos per ser feliç... Ho veig molt en l'edat dels meus pares de tingués uns estudis, casa't, tingués una casa però fes-ho per ordre; però és com ho han après de tota la vida i ha set sempre així. Jo penso que ara sí que ha canviat, més que res perquè tal i com està la cosa i la situació, no ho pots fer així. I penso que també és necessari canviar aquesta mentalitat

Entrevistadora: Penses que és més important que ens centrem més en el present?

S: Sí, una mica en el futur també està bé perquè les coses vagin millor, però sí

Entrevistadora: Vale, ara també en els últims anys s'ha fet popular la frase de que ens importa més la quantitat que la qualitat, hi estàs d'acord?

S: En general sí, particularment jo no [riu]. O sigui és a dir, per depèn de quins temes, prefereixo que hi hagi qualitat a quantitat però en general, sí que veig que la gent és més de preferir molt molt tot i que sigui pitjor

Entrevistadora: Relacionat amb això, actualment podem escollir qualsevol cosa que vulguem d'una gran quantitat d'opcions diferents, de tot el que vulguem; penses que és una cosa dolenta o no, el fet de tenir tantes opcions possibles?

S: Aaa... En quin àmbit?

Entrevistadora: En tots, perquè ara hi ha diferents opcions per tot: cotxes, roba, carreres universitàries...

S: Penso que, per tema econòmic, penso que està bé perquè així hi ha moviment i en la competència, o sigui que no es quedi estancat o que no hi hagi molts monopolis. Per una altra, pel tema més consumidor i individual, penso que és una mica negatiu perquè a la que tens tantes opcions no saps que fer, i encara estàs més perdut. En canvi si tu tens unes opcions més acotades, és més fàcil centrar-te. Quan n'hi ha tantes, has de fer un procés més llarg d'acotament per acabar triant el que vols

Entrevistadora: Penses que el fet de tenir tantes opcions, és...

S: Abrumador, sí sí.

Entrevistadora: I això penses que pot crear indiferència?

S: Sí, perquè per exemple, pel més simple com uns pantalons que n'hi ha de mil colors i formes acabes dient "tan és agafat aquests mateixos". En qualsevol tema jo penso que sí

Entrevistadora: Bueno, també s'ha dit que el que busquen les persones ara és sentir més coses, que tot sigui més nou i que ho volem ja. Creus que és veritat que està passant això?

S: Sí, la gent és molt impacient i vol canvis en zero coma i ho vol tot ràpid, maco, increïble i tal

Entrevistadora: I això penses que també es tradueix en el fet de tenir noves experiències?

S: Aaa... [pensa] Uf. Jo penso que pel ritme de vida en general, que hi ha actualment sí

Entrevistadora: Vale. I lligat amb això de sentir noves experiències i tal, creus que el consum de drogues ha augmentat en els últims anys?

S: Mmm sí jo crec que sí

Entrevistadora: I per què creus que ha augmentat?

S: Perquè és això, la gent al voler experimentar més coses i més ràpid i tal, doncs no els hi costa tant obrir-se a aquestes coses i experimentar aviam què és

Entrevistadora: Creus que la gent només ho utilitza per sentir algo nou o per altres raons?

S: Jo penso que sí que hi haurà gent que ho faci per experimentar, però jo crec que la gran majoria, sobretot en tema de drogues, ho fan per evadir-se de problemes molt més grans

Entrevistadora: Vale, i tu personalment has provat alguna droga?

S: Mmm... els porros i prou [riu]

Entrevistadora: I amb quina finalitat ho vas fer?

S: Per riure un rato [riu] per experimentar la veritat

Entrevistadora: D'acord perfecte

BLOC 7: FRAGMENTS I OPINIÓ

Entrevistadora: Et llegiré quatre fragments d'una obra d'un autor i m'has de dir si estàs d'acord o no i per què, vale?

S: Vale perfecte

Entrevistadora: L'autor Gilles Lipovetsky, defineix la societat postmoderna de la següent manera: “reina la indiferencia de masa, donde domina el sentimiento de reiteración y estancamiento, (...), donde se banaliza la innovación, en la que el futuro no se asimila ya a un progreso ineluctable. (...) Se disuelven la confianza y la fe en el futuro, ya nadie cree en el porvenir radiante de la revolución y el progreso, la gente quiere vivir enseguida, aquí y ahora, conservarse joven y no ya forjar el hombre nuevo”

S: Doncs sí, té raó [riu]

Entrevistadora: Per què?

S: Perquè... descriu bastant el que passa actualment per mi, o sigui, tampoc me'n recordo de tot el que ha dit exactament però mentre ho anaves llegint sí que té molt a veure amb el que hem estat parlant. Estar molt ensimismat en si mateix, que ja no hi ha idea de canvi a millor, que tot està com molt... pocho

Entrevistadora: Vale. Llavors la segona és “por todas partes asistimos a la búsqueda de la propia identidad, y no ya de la universalidad que motiva las acciones sociales”

S: Aaa... sí, jo penso que sí. Hi estic d'acord

Entrevistadora: Per què?

S: Perquè, o sigui, mmm és el que dèiem abans. Potser en tema revolucionari els joves sí que estan més en contra d'aquesta frase, però si que penso que tothom està més en sí mateix de jo vull aquestes coses i després ja veurem qui més ho vol. Però primer sóc jo

Entrevistadora: Vale. La tercera és “la apatía no es un defecto de socialización sino una nueva socialización flexible y «económica», una descrispación necesaria para el funcionamiento del capitalismo moderno (...) ¿Por qué un sistema cuyo funcionamiento exige la indiferencia se esfuerza continuamente en hacer participar, en educar, en interesar? ¿Contradicción del sistema? Mucho más, simulacro de contradicción por cuanto son precisamente esas organizaciones las que producen la apatía de masa (...). Indiferencia por saturación, información y aislamiento. Agentes directos de la indiferencia, se comprende por qué el sistema reproduce de forma extendida los aparatos de sentido y de responsabilización que sólo logran producir un compromiso vacío. (...) El hombre indiferente no se aferra a nada, no tiene certezas absolutas, nada le sorprende”

S: Doncs sí, té molta raó. Es que és fort eh, perquè és al que hem estat parlant. I té raó més que res perquè és això, sobretot pel tema democràcia i pel tema d'excessiva informació, o sigui no pots pretendre que algú a qui li dones tanta informació i tantes coses alhora pugui arribar a capficar-se amb el que tu li estàs demanant i al final és com que acabes dient doncs fes el que vulguis si total... tot acabarà sent lo mateix

Entrevistadora: Vale, molt bé. La última, que és com Gilles Lipovetsky descriu al subjecte postmodern és “el individuo zombiesco, ya cool y apático, ya vacío del sentimiento de existir”

S: Aaa... [pensa] Sí, jo penso que sí. Més que res perquè arribats a aquest punt després de les crisis, de tot el que hem estat parlant bàsicament, de tal com està la societat actualment, el sistema econòmic, el sistema educatiu, tots els sistemes... Sí, jo penso que al final la gent ja va en plan bueno pues aquí estic, aquí m'he d'aguantar i punto i és el que toca. I tenim una rutina cada dia d'aixecar-te, anar a treballar, estudiar o no, fer això o lo altre i al dia següent el mateix i ja està

Entrevistadora: Vale, perfecte. Doncs ja hem acabat l'entrevista. Moltes gràcies per fer-la

S: Vale [riu]. De res. Adéu

Entrevistadora: Adéu

ENTREVISTA 2

Data	29/03/2021
Duració	00:49:12
Nom	A
Edat	21
Sexe	Home
Treballa	Sí
Sap què és l'anti-todo	No

TAULA 4: Descripció perfil entrevistat 2 [elaboració pròpia]

BLOC 1: PRESENTACIÓ

Entrevistadora: Això és una entrevista pel meu TFG, que va sobre el moviment anti-todo, la seva relació amb el postmodernisme i sí aquest moviment o filosofia està tornant amb els joves d'ara. Gravaré l'àudio de l'entrevista si hi estàs d'acord i serà anònima

A: Sí, perfecte

Entrevistadora: Doncs l'entrevista es divideix en 7 blocs de preguntes i el primer bloc és de presentació

A: Perfecte

Entrevistadora: La primera pregunta és quants anys tens?

A: Tinc 21 anys

Entrevistadora: Vale, i estàs estudiant actualment?

A: Sí, estic fent estudis anglesos a la Universitat de Barcelona

Entrevistadora: Estàs treballant actualment?

A: Sí, treballo en una àrea de serveis a Taradell i faig bueno, festius i caps de setmana

Entrevistadora: Perfecte, i des de quan hi estàs treballant?

A: Des del... 2016, hi porto 4 anys i mig

Entrevistadora: Vale. I amb qui vius actualment?

A: Visc amb el meu pare, tot i que també entre setmana resideixo a Barcelona al meu pis d'estudiants

Entrevistadora: Perfecte. Saps què és el moviment o filosofia anti-todo?

A: Em faig una idea pel nom, rollo que potser és anar en contra de tot el que està políticament establert però no sé que és exactament

BLOC 2: DESCRIPCIÓ FUTUR I JOVES

Entrevistadora: Primer, diga'm com descriuries el futur amb 5 paraules

A: El futur en general o alguna data en concret?

Entrevistadora: No, en general

A: Jo el veig complicat [riu], el veig molt, bueno una mica amenaçador i intimidant... [pensa] Ai complicada eh aquesta pregunta [riu]. Bueno mmm difícil i... una mica d'esperança sí que tindria però en plan, esperançador però no molt. I ai... es que és complicada [riu], molt bueno, inanimat?

Entrevistadora: Vale, sí. I com descriuries els joves d'avui amb 5 paraules?

A: Els veig desesperançats, atormentats, molt pressionats, amb pocs recursos en plan que poden fer molt poc i... diria, realment, bastant intel·ligents que estan bastant vivint el que està passant realment

BLOC 3: SITUACIÓ ECONÒMICA

Entrevistadora: Com descriuries la situació laboral actual amb dues paraules?

A: Sense feina [riu]. Bueno, poca feina, poca feina; deixem-ho així perquè pensa que jo treballo, per tant alguna sí que n'hi ha

Entrevistadora: Vale. I penses que aquesta situació millorarà o empitjorarà en un futur?

A: Jo crec que els propers anys sí que serà més difícil, perquè és això que amb la pandèmia molta gent s'ha quedat sense feina, o està amb ERTO, o la feina li penja d'un fil, per tant jo crec que costarà uns anys remuntar-ho. I no vull comparar-ho amb la postguerra però una mica sí, en el sentit de que hem de remuntar tot aquest drama que ens ha vingut ara

Entrevistadora: Vale, i com descriuries els tipus de feina que hi ha ara?

A: Jo penso que ara està molt basat en el model com feines super clàssiques que és el que hi ha, però crec que a la vegada, sobretot els joves, estem apostant més per feines en xarxa i nous models de feina no? Que estem una mica... que realment es pot fer com un salt d'aquestes feines més clàssiques a això, feines més modernes a través d'internet, de les xarxes socials, altres sistemes..

Entrevistadora: D'acord. Diuen que els joves d'ara som uns privilegiats perquè hem tingut les coses més fàcils, accedir als estudis de manera més fàcil, etc; però creus que aquestes facilitats realment t'ajuden o et faciliten poder trobar una feina?

A: No, perquè com que tothom està molt privilegiat en aquest sentit de que tothom ha tingut una educació, bueno molt potent des de ben petits i tots ens hem pogut permetre anar al cole, a l'institut i tal; no hem hagut de posar-nos a treballar, bueno fins els 16 qui vulgui, però penso que al estar tots així, doncs fa que tothom tingui el mateix i que ningú és millor que ningú. Tots estan igual de preparats, per tant no crec que influeixi

Entrevistadora: Vale. Creus que és més fàcil trobar feina ara que abans?

A: No [riu] al contrari

Entrevistadora: Per què?

A: Perquè abans no necessitaves tanta, o sigui qualsevol podia anar i dir vull treballar d'això i era pues va t'agafem. I ara és com, vull treballar d'això i et posen requisits, i has de complir aquests requisits i és com molt més, com que filen més prim i busquen un perfil més concret

Entrevistadora: Vale, llavors, també es parla de la nostra generació com que som els fills de la crisi, hi estàs d'acord?

A: Mmm... Fills poder no, però sí que hem crescut amb la crisi. Per tant, coneixem i hem viscut en crisi, sí sí

Entrevistadora: Vale, després de la crisi del 2008, crues que es van posar moltes esperances en els joves per sortir-ne d'ella?

A: Sí, és com que tota la pressió i que havíem de solucionar tots els problemes que havien causat ells, nosaltres. I nosaltres és això, que jo des del 2008, que tenia 8-9 anys, és com, vale en algun moment et tocarà mmm.. emendar tot això no?

Entrevistadora: Vale. I penses que abans del COVID havíem superat la crisi del 2008?

A: No del tot, però crec que sí. O sigui millor que al 2008 estàvem però seguia sent, bueno, jo crec que ha set una recuperació bastant lenta

Entrevistadora: Vale, i de la del 2012 creus que també ens n'havíem recuperat?

A: La del 2012? Quina? [riu] Ai doncs, no ho sé perquè la desconec [riu]

Entrevistadora: Vale cap problema. Llavors penses que el COVID en si, no ha portat cap crisi nova sinó que la que ja teníem l'ha agreujat?

A: Jo penso que sí que ha sigut una crisi sanitària a nivell global i tal, però penso que és molt diferent de la crisi del 2008. Però sí que ha portat unes conseqüències similars, això com molta poca feina, gent que s'ha quedat sense i tot això. Però penso que s'enfoca més cap a un altre sentit, molt més mèdic i de salut

Entrevistadora: Vale. I creus que existeix una mena de culpabilització per part de les institucions cap als joves perquè no troben feina?

A: Sí, és com en plan que ens diuen qui no té feina és perquè no vol, i no és així. Perquè tothom vol treballar i vol tenir diners i vol fer, i bueno tenir aquesta seguretat que et donen els diners no? Però sempre és com "la culpa és teva perquè no has participat molt" i no, perquè la culpa no és meva per no acceptar unes condicions de merda. Per això, per una feina que és precària. Clar tothom vol treballar però quines feines ens donen saps?

Entrevistadora: T'agradaria independitzar-te?

A: Sí sí sí. Jo crec que és un goal, una meta a la meva vida ser independent i jo crec que aquesta nova etapa a la meva vida, en plan d'això dels 20 al 30 és com el que busco no?

Entrevistadora: I quan creus que ho podràs fer?

A: [Riu] Sent molt optimistes, jo crec que amb un any i mig podria mirar d'independitzar-me, tot i que no ho crec perquè tema d'estudis i tal, jo ara estic acabant una carrera i també hi ha un màster pel mig que m'interessaria fer o postgraus, estudis superiors i jo crec que, en aquestes coses sí que dependria dels meus pares i tal, però tema viure sol i pagar-me les meves coses, doncs sí

Entrevistadora: Vale, i si t'independitzessis, en quines condicions creus que hauries de viure? Per exemple, hauries d'estar compartint pis o et podries comprar una casa... o potser aniries molt just a final de mes o potser et sobren els diners

A: Jo crec que sobrar-me no em sobriarien [riu]. Jo crec que hauria de compartir pis, perquè ara mateix estic compartint pis i clar, els meus companys de pis tots tres estan independitzats i jo sóc l'únic que no, que el pis no me'l pago jo de moment. Però és això, a

mi m'interessaria poder pagar el meu propi pis, bueno la meva pròpia part del pis compartint-lo i a partir d'aquí doncs anar estalviant i mirar quins son els meus projectes de futur no? Si em vull comprar un pis o viure sol, sol o jo que sé

Entrevistadora: I per viure sol sol, quan creus que ho podries fer això?

A: Uf [*bufa*] 10 anys o així? Crec, bueno no se posem una data així més o menys per dir algo, però jo crec que uns 10 anys. Per allà als 30 o 30 i poc

Entrevistadora: Vale. Llavors també cada cop es parla d'altres formes d'economia i d'entre aquestes una de les més conegudes és la de l'economia submergida. Saps què és?

A: És l'economia que no es declara a hisenda no?

Entrevistadora: Sí, què en penses d'aquest tipus d'economia?

A: Mmm... a vera [*riu*] des del sentit més així [*gesticula amb les mans*] em sembla bé perquè ahora és com bueno, hi ha gent que viu d'això perquè és això, el mercat laboral doncs a vegades t'exigeix unes coses que no es poden complir i es en plan, jo no em gastaré diners per tu, en plan de pagar contractes i tot això, però clar, hi ha gent que necessita aquests diners perquè les seves situacions ho demanen. I ho han d'acceptar perquè és l'únic que tenen. Lo ideal seria que no hi fos òbviament, però mmm ajuda a moltes famílies i hi ha moltes persones que depenen de tot això per tant, no em sembla malament del tot en aquest sentit

Entrevistadora: I creus que per tal de com està muntat el sistema econòmic que avui en dia seria impossible que no existís aquest tipus d'economia?

A: Sí, jo crec que és impossible ara mateix. En plan, s'hauria de fer un canvi molt radical i tallar d'arrel moltes coses i que de cop a tothom li sobressin molt els diners per bueno, perquè aquesta economia submergida sortís a flote no? Que seria com lo ideal no, representa

Entrevistadora: Vale, i què en penses de la gent que participa en aquest tipus d'economia?

A: En sentit de com, de què en penso de...

Entrevistadora: Creus que potser ho estan fent per...

A: Jo penso que si ho fan és perquè es veuen obligats a fer-ho no? Perquè és això, son feines que els hi donen diners i ja està. Ells ofereixen un servei i obtenen un benefici. Que no estigui regulat, per això per hisenda o per aquesta economia més visible, per així dir-ho, doncs jo crec que és això. Es veuen obligats a fer-ho perquè aquest sistema no els permet arribar a feines que siguin amb contracte, que siguin més bueno, que passin per hisenda [*riu*] deixem-ho així

Entrevistadora: I tu hi has participat en l'economia submergida?

A: No, perquè vaig començar a treballar això, als 16-17 anys i ha set la meva primera feina i bueno allà segueixo i jo sí que tinc contracte

Entrevistadora: Vale perfecte

BLOC 4: SITUACIÓ POLÍTICA I INSTITUCIONS

Entrevistadora: Com definiries les institucions i la política espanyola amb tres paraules?

A: Ostia [*riu*] Aaaa... jo ho trobo com molt teatralitzat, en el sentit de que sembla que al final facin més espectacle que política a vegades, no? I al final és més sensacionalista que res més pràcticament. Acaba sent més un Sálvame Deluxe que no pas un debat electoral per

exemple saps? Això, diguem teatral, molt confosa perquè jo penso que en els últims 5 o 6 anys, que és més o menys quan jo m'he enterat de política i de com funciona tot i tal, jo crec que s'ha complicat molt en els últims anys. Abans era més evident i era més clar i pràctic, i ara és com molt un partit es desfà, l'altre no sé què... ara cap aquí, ara cap allà, és com molt confós. És com que has d'estar molt al dia per enterar-te de què passa realment. Penso que s'està complicant ella mateixa i mira, això, confosa, complicada i teatral

Entrevistadora: Perfecte. I en la política actual, quins creus que són els temes als que se'ls hi dóna més importància?

A: A nivell d'Espanya no?

Entrevistadora: Sí

A: La independència de Catalunya, ara mateix el Coronavirus evidentment i bueno, del tema d'obrir fronteres i tot això que ja va amb aquest tema i.. [bufa], no sabia què més dir-te. Potser eleccions? Perquè nose, últimament és com molt això, ara ens dividim, ara eleccions aquí, ara eleccions a Madrid i bueno, nosaltres vam votar al febrer i ara Madrid vota al maig, que realment nosaltres vam començar a votar fa 3 anys i hem votat més que la resta de la gent en els últims 10 pràcticament saps?

Entrevistadora: I quins creus que són els temes als que els hi donen menys importància?

A: Doncs, tot el tema de la privatització de la sanitat i tot això, jo crec que el tema de la immigració el porten molt per sobre i no l'enfoquen des d'un punt que realment ajudi o d'interès per realment solucionar un problema, sinó que ho enfoquen en plan, "en Ceuta y Melilla nose cuantos han saltado las vallas" i que ho criminalitzen molt també. Per tant, sanitat, immigració i... no sé què més dir. Mmm [pensa i bufa] es que no sé que més [riu]

Entrevistadora: Tranquil perfecte. I abans del COVID, de l'1 d'octubre, la sentència... Quins creus que eren els temes en els que es centraven més?

A: Osita... Uf [bufa]. Es que no sé que dir-te perquè jo quan m'he començat a posar en política ha set per això, pel procés independentista i tot això. Perquè abans mirava el Polònia perquè em feia gràcia però no sabia de que parlaven [riu]

Entrevistadora: Vale, vale. Creus que des de la política, i des de les diferents institucions, es donen solucions reals als problemes actuals?

A: No

Entrevistadora: Per què?

A: Jo penso que és això, el que busquen és el quedar bé i manipular una mica més perquè pensin que ells poden aconseguir algo però realment no hi ha ningú que es mogui per aconseguir res, no? És com que estem molt en plan "sí sí, tenim moltes idees i canviarem les coses" però no han fan. I diuen és que no hem arribat a tal lloc per tenir tal poder o per tenir tal cosa, però és que encara que hi arribessin saps que no farien res. Perquè ja han arribat fins aquí i no han fet mai res, cap partit. I és això, busquen més com aquest enfrontament, un joc o un drama que no... no buscar solucions

Entrevistadora: Vale, llavors...

A: Ai puc fer un petit incís?

Entrevistadora: Sí, sí i tant

A: En el tema del Coronavirus i tal, jo penso que sí que han sortit figures que s'han fet respecte, com per exemple la del Fernando Simón, però clar tot això ja no té res a veure amb política perquè al cap i a la fi són persones de l'àmbit mèdic i tot això que realment és com bueno, a ver que pasa, però a part d'això, no

Entrevistadora: Vale. I creus que per part d'aquestes diferents institucions estatals, hi ha com un abandonament cap als joves i cap als seus problemes, demandes...?

A: Mmm... sí, jo penso que els joves sempre som els que, que ens posen com els culpables dels problemes o els rebeldes sin causa, que busquen anar en contra de tot el món i tal i qual. I ens posen limitacions, i busquen criminalitzar-nos i ficar-nos com el problema bàsicament. I després alhora tenim la dicotomia aquesta que ens posen la pressió de vosaltres ho heu de solucionar però vosaltres sou el problema i no. Ni una ni l'altre

Entrevistadora: Perfecte. I ara tirant més cap a la institució de l'educació, quin paper creus que juga l'educació actualment?

A: A... a vera, sona molt tòpic però si que realment l'educació és com la base del que ets, perquè des de que tens 3 anys fins que en tens 16, et passes tot el dia al cole, no o a l'institut o el que sigui. I realment son els que et moldegen una mica i et donen les eines perquè en un futur puguis funcionar. No és perfecte? No és perfecte. Però jo penso que sí, que una bona formació importa perquè és això, et bases en el futur de tota aquesta nova generació no? I és això que hem abans, nosaltres se'ns ha donat molts recursos i hem tingut les coses, entre cometes, més fàcils no? Que ens han donat més sortides i tal i és important que aquestes sortides vale, ens les has donat però on arriben?

Entrevistadora: Creus que falta com una continuïtat? Alguna cosa que et digui, vale he arribat fins aquí amb aquesta educació però

A: Sí, que segueixi. Que si m'has donat recursos per fer tot això, amb tota aquesta educació per arribar a algun lloc, donem un pont més o ajudem a construir algo saps? No em tallis aquí en plan vale fins aquí s'ha acabat el tutorial, ara paga [riu]

Entrevistadora: Vale, i creus que l'educació és neutra o que hi ha una influència política al darrera?

A: Jo crec que en les escoles públiques és més neutra òbviament, i poder en les privades i concertades sí que hi ha un pes polític, per exemple, no és personal però un amic està treballant a una escola que és privada i és religiosa, i vull dir, el que es fa allà no té res a veure amb el que entraria en el temari d'educació pública, que és més laic, és més neutre, és més d'això. Allà està com més pautat el que s'ha d'ensenyar. És més com una doctrina per així dir-ho, no perquè siguin religiosos però ja s'entén. Que responen a uns interessos al final. I la gent que va allà, vol que els seus fills els hi ensenyin certes coses

Entrevistadora: I quina visió tens sobre la democràcia en general?

A: Que és bastant utòpica [riu]

Entrevistadora: Per què?

A: Perquè la idea és super xula i que com a concepte és el que funcionari millor però realment, és això, es buscar el màxim nombre de, no busques la satisfacció de tothom perquè és impossible, busques satisfer el màxim nombre de la població. Que és com, bueno està bé però la resta que? I clar nosaltres ho podem dir això perquè, nosaltres sempre caiem com al canto bo, als que satisfan, però hi ha molta gent que es queda fora i com que queden a la sombra del pla general. Per tant, utòpic, veig que és basant utòpic

Entrevistadora: Vale, i creus que és útil?

A: Jo crec que és el més útil que sabem que tenim. En el sistema en que vivim no crec que hi hagi... perquè una dictadura no funciona [riu] no volem viure en una dictadura, per tant, jo crec que dins del que podem fer, una democràcia és el que més pot funcionar

Entrevistadora: I penses el mateix sobre la democràcia espanyola?

A: [Riu] la democràcia espanyola és, bueno, poc democràtica jo penso. Que sí, que tenim un congrés dels diputats i que tots voten i coses, però, no sé, és com que no avança. La democràcia és per fer amb això pam, anem per aquí, apostem per aquestes coses no? No sé jo ho veig com algo més dinàmic i penso que la democràcia espanyola és molt

estancada. És com que Espanya, bueno ho dic jo i ho diuen totes les series, que en España todo va lento, per tant, jo penso que és això. Com un intent de democràcia no?

Entrevistadora: Vale. Creus que des de les institucions es vetlla i es garanteix la llibertat de les persones o que per contra, des de les institucions s'imparteix repressió?

A: Jo crec que van de que donen llibertat a tothom però que al cap i a la fi les estan reprimint. Perquè per exemple el drama que hi hagut amb la llei trans i tot això, ha sortit moltíssima oposició i bueno, no esteu aquí per vetllar per la llibertat de tots los españoles y que todos puedan ser quien quieran i tal? Com si fos the american dream, una terra promesa i fer el que vulguis. Però després és això, tenim polítiques lgtbifòbiques, misògines, racistes, i aquí és el paraíso para los Hombres cis blancos i heteros i punto. Bueno aquí i a tot arreu no? [Riu]

Entrevistadora: Vale i creus que la violència és necessària per aconseguir un canvi o per mantenir l'statu quo? O per cap de les dues, o només per una...

A: La violència depèn d'on surti jo penso. Perquè si ve de l'estat, per així dir-ho, doncs no ho hauria de ser necessària, perquè tu sent com una institució que representa que governes el país que és per donar això, per garantir que els ciutadans tinguin seguretat, que tinguin totes les seves llibertats i tal, no hauries de tenir perquè utilitzar la violència i reprimir a la gent. En canvi, penso que quan ve de l'altra banda, des d'avall cap amunt, per així dir-ho, realment és un acte polític. Al cap i a la fi, t'estàs reivindicant perquè passa això i com que no escoltes és una manera de que se n'adonin. Que després hi hagi més o menys conseqüències, ja va a altres coses i no anirem tampoc en plan "som gent de pau", perquè que passa després amb la gent de pau? Doncs pau, pau, pau [gesticula donant cops]

Entrevistadora: Vale, i creus que hi ha violència als carrers?

A: Jo crec que sí que n'hi ha, tot el que és per exemple la setmana de la sentència, tot això és violència al carrer no? Tot el que es va cremar, la policia [riu], tot això és violència al carrer però que és molt diferent a una batalla campal allò que dues persones es peguen i tal, que d'això sempre n'hi haurà en algun lloc, però violència com a tal al carrer, jo crec que sí que n'hi ha

Entrevistadora: I violència per part de les institucions?

A: Sí, i és això, també es fa al carrer. Perquè és això que he dit, la setmana de la sentència qui pagava? Els polis. I a qui obeeixen els polis? A l'estat

Entrevistadora: Llavors seguint amb aquest tema dels polis, quina és la teva opinió sobre les forces i els cossos de seguretat de l'estat?

A: Realment jo quan veig un poli i això, en plan, es com que et poses tens de cop. Encara que no estiguis fent absolutament res, realment jo penso que, bueno i incloc a tothom jove i això, quan veus un poli et poses tens i no perquè hagi fet algo malament perquè potser no has fet res, però ja et poses en plan tens perquè qui sap. Passi el que passi sempre les tens de perdre amb un poli. Un poli et parar i et pot dir: que estàs mastegant? Un xiclet i ell droga i posar-te una multa, una sanció o el que li doni la gana. És com que saps que té més poder que tu i que li faran cas abans a ell que a tu. És com que davant d'un poli no tens drets

Entrevistadora: I penses que els cossos de seguretat són útils?

A: A vera, en el que hauria de suposar que funciona la poli, que és en tema de seguretat i protegir a la gent si, però és que és això, jo sí sé que un poli em protegeix i que hi és per seguretat i tal, jo no em posaria tens. Per tant, aquí algo falla

Entrevistadora: i que creus que és això que falla?

A: Doncs això, que és un abús de poder per part de la policia i de l'estat. Jo penso que estan molt corruptes. I que la idea és bona, perquè vull dir, sempre hi pot haver perill i et pot

passar que et peguin pel carrer perquè sí però en un poli no hi confies. Perquè es això, que abusa del seu poder i se'n va de rositas

Entrevistadora: Per tant creus que tot i això, són necessaris o que s'hauria d'abolir?

A: Es que és complicat, perquè jo penso que potser no podria existir un estat sense policia perquè potser arribaria un punt que seria massa caòtic o que hi hauria una inseguretat generalitzada molt més intensa, però jo crec que s'hauria de regular molt més. En plan, hauria d'estar, com nose, el tema de l'educació per exemple que és molt sensible o la sanitat doncs que haurien d'estar més regulades i realment qui fa de poli també, hauries de poder confiar i saber que realment estàs protegit però es que és això, que no..

Entrevistadora: Per tant, tu apostaries per la policia si hi hagués un canvi?

A: Exacte, però ara mateix no

BLOC 5: OPINIÓ MITJANS DE COMUNICACIÓ

Entrevistadora: Quins són els mitjans de comunicació que utilitzes més?

A: WhatsApp, Instagram i Twitter. I bueno, trucades també, però no tant. A bueno espera... a nono perquè la tele no la veig pràcticament

Entrevistadora: Vale, i ràdio o premsa?

A: Mmm.. premsa Twitter

Entrevistadora: Vale, creus que la única finalitat que tenen els mitjans de comunicació és transmetre informació?

A: Jo crec que és el que diu, però és això que hem dit abans. La seva informació sempre està tintada d'altres coses per tant és una mica com que: t'ensenyo això i t'explico això perquè creguis d'aquesta manera o reaccionis d'aquesta manera davant de tal cosa. En plan és molt difícil avui en dia, i més amb les xarxes socials, que és com que tot es filtra per on s'ha de filtrar i tot això difícil trobar informació en el seu estat més pur, no? Com els facts del què ha passat de veritat

Entrevistadora: O sigui que creus que una altra funció que tenen avui en dia els mitjans de comunicació és introduir noves formes de pensar, nous valors?

A: Jo penso que són una bona eina per introduir-los perquè justament és això, que arriben a tothom i tothom és com que té el dret a dir-ho. En plan encara que potser no ho llegeixi ningú però es com que queda constància, algú ha dit algo. Per és això, jo també tinc Twitter i no em segueix ni Deu però jo si vull dir algo allà sé que està allà i no se potser algú s'ho llegeix i quan només quedi Twitter algú dirà: aquesta persona ha dit això i jo penso que permeten doncs això que tothom pugui aportar algo des del seu punt de vista, uns valors, les seves coses...

Entrevistadora: I creus que des de la política o institucions s'aprofiten dels mitjans de comunicació?

A: Sí, jo crec que sí. Perquè ho fan com un blanquejament de cara. El titular en plan tal persona ha fet això pel col·lectiu LGTB i el que sigui, i és como bueno però això ho han fet perquè volen fer-te oblidar que en el passat pegava a maricons, saps que vull dir?

Entrevistadora: Quina és la teva opinió sobre els mitjans de comunicació oficials?

A: Jo penso que són una mica com els diaris, en el sentit que cadascú té com el seu... en plan que tots diuen més o menys el mateix però tots ho fan això... Jo penso que la tele és molt més neutre que Twitter, perquè Twitter sí que és molt més, dic Twitter perquè és l'únic que miro [riu] però aplicacions d'aquestes com Facebook. Però penso que els telenotícies o la tele en general són com més, que intenten ser més objectives però també hi ha aquest

punt de subjectivitat d'intentar fer-te creure tal cosa. Perquè mires la mateixa notícia per La Sexta, per TV1 i per TV3 i són 3 notícies diferents

Entrevistadora: Coneixies algun mitjà de comunicació que sigui alternatiu?

A: Bueno... ràdio Taradell que és d'Osona i tal. I ho porten bastant com tipo TV3 per així dir-ho, suposo perquè és Osona i per la gent que ho consumeix però penso que estan bastant en la mateixa línia.

Entrevistadora: I quines creus que son les diferències que hi ha entre els mitjans de comunicació que són oficials i els alternatius?

A: Jo penso que en els alternatius no hi ha tanta pressió per fer creure això, no? Perquè els altres si que ho intenten fer com més subtil però d'una manera més professional també perquè arribi a més gent, més lluny i tal. En canvi, quan és alternatiu és més com que no hi ha aquesta pressió. Pots dir una tonteria i com que no arriba a tanta gent poder doncs no hi ha aquesta pressió de ho he de dir tot políticament correcte i tal

Entrevistadora: O sigui com que els mitjans alternatius s'escapen del discurs aquest homogeni que hi ha als que son oficials o l'acaben reproduint al final?

A: Jo crec que no diuen el mateix i que van més a això, que t'explicaran el mateix però faran servir les seves propies ments poder?

Entrevistadora: Vale

BLOC 6: EL SUBJECTE POSTMODERN

Entrevistadora: Actualment podriem dir que ens trobem en l'era postmoderna i que hem abandonat la modernitat. La modernitat es caracteritzava pel següent: estava encaminada cap al progrés i cap a un demà millor, centrant-se en la raó, la racionalitat i la ciència per aconseguir-ho. En aquest període tot apuntava a una millor versió i tot venia des d'un sentiment de comunitat i de positivitat. Es feien servir alguns adjectius com aquests per descriure-ho: universalitat, comunitat, veritat, emancipació, progrés... En canvi, a partir de la meitat del s. XX passen una sèrie de fets que trenquen amb aquesta perspectiva: la 2GM, Chernobyl, la Guerra Freda... Això fa que ens adonem que no només actuem gràcies a la raó.

Entrevistadora: Amb quins quatre adjectius definiries la societat d'avui en dia?

A: Mira doncs jo crec que amb això que has explicat ho veig bastant. Perquè és com que tothom està perdut, cap on hem d'anar... Perquè és això, venim d'un lloc molt positiu, futur millor, flores y roses i tal però veig que... Ja no és perquè haguem sigut adolescents fa res i ara estem buscant el rumbo de la nostra vida i tal, sinó que va més enllà perquè és en plan, hi ara que fem? Com avancem com a societat? Quina direcció agafem? Per tant, perduda, ansiosa [riu]... Joder [bufa]. Jo mmm, com que busca explicacions no? En plan bueno i ara que saps? Una mica com... ai és que em surt amb angles [riu]

Entrevistadora: Sí sí, tu digues

A: Doncs així com demanding, saps en plan que busquem una explicació, que algú ens digui perquè hem arribat aquí i que algú agafi una mica la responsabilitat perquè ens han conduït durant tot aquest temps i ara és com pf vale, treus el volant del cotxe i com conduixo jo ara? I un quart... jo crec que diria una mica trista, una mica enganyada. Jo crec que la societat se sent bastant enganyada , perquè és això, ens han tret la màscara de cop de que tot és molt maco i ara doncs mira... la vida no és tan maca

Entrevistadora: Vale. Creus que ara estem i som més conscients o sensibilitzats, o pel contrari que som i estem més insensibilitats i inconscients?

A: Jo crec que som molt conscients del que passa però el problema és que estem tan sobreestimulats amb el que passa que al final és això, no pots reaccionar al 100% perquè tota l'estona hi ha un monton de coses que t'exigeixen reaccionar al 100% i és esgotador i és com que acabes en plan vale és que passa això i m'afecta i tal i sento el que hagi de sentir però es com... que no acabes fent res perquè ja no ve de nou, no? Aquesta sensació de, d'haver de.. bueno de desastres no? Des del 2010 tot han sigut desastres darrera de desastres, darrera desastres i seguim així. Per tant, ja nada me sorprendre i és com una mica aquest sentiment d'apatia no? Davant del que passa, perquè tots ens sentim igual i ens sentim que hi ha com coses a millorar o el que sigui, però se'ns està fent bola

Entrevistadora: Vale. Consideres que existeix un sentiment de comunitat i de solidaritat entre tots els individus?

A: En general a la societat?

Entrevistadora: Sí

A: No, jo crec que hi ha molta gent que no se sentiria... bueno jo mateix sé que hi ha certes persones que no m'hi sentiria a gust i que digués me representa, estem en el mismo barco, saps?

Entrevistadora: Penses que potser aquest sentiment surt només amb les persones que consideres iguals que tu?

A: Mmm... no, jo penso que tots sentim bastant lo mateix, però hi ha com interessos diferents. Hi ha gent que voldria canviar, hi ha gent que no, o que intenta fer coses diferents... però aquest sentiment de, bueno potser hi ha gent que intenta amagar-ho i dir en plan "no, no, no és tan dolent" però jo crec que sí. Que tots estem en el mismo barco però tothom intenta sortir-ne de maneres diferents i per tant no anem tots a una, saps que et vull dir?

Entrevistadora: Per tant penses que la societat d'avui és més individualista que abans?

A: Jo crec que ens han tornat individualistes. Perquè és això, ara la gent és conscient de que passa, que vol i com ho vol aconseguir i és això, dius jo ho vull aconseguir d'aquesta manera i dius "allà tu i tal però jo vaig amb el que penso que funciona per mi". Per tant jo crec que sí, però no crec que ens haguem tornat més individualistes perquè si saps? Sinó perquè la situació ens ho demana de separar-nos

Entrevistadora: Afirmaries per tant, que la gent es preocupa per ells mateixos i pels seus propis interessos?

A: Jo crec que ens hem de posar a nosaltres mateixos primers però per supervivència suposo al cap i a la fi. És això, que vaig jo primer que tal persona, però no deixant de banda a l'altre perquè vull dir, sent 100% conscient de tot el que passa amb l'altra persona i tot això però és com mmm.. jo també em vull salvar saps que et vull dir? No et salvaré primer a tu perquè jo després no... supervivència, una mica

Entrevistadora: Que creus que té més importància actual, trobar aquest sentiment de comunitat i de pertànyer a un grup o simplement poder com, trobar-te a tu mateix i ser tu mateix i ja està

A: Lo ideal seria trobar-te a tu mateix dins d'un grup saps, però això és molt utòpic i molt difícil, sobretot ara mateix. Penso que és molt difícil que ara tots ens poséssim d'acord i anéssim tots a una... jo penso que és quasi impossible [riu] per tant, jo penso que poder és més... la pregunta és què creus que és més...

Entrevistadora: Que creus que és més important ara, trobar aquest sentiment de comunitat i poder dir pertanyo a aquest grup o no, jo vull ser jo mateix i ja està

A: Lo ideal seria lo primer però jo crec que lo més viable és lo segon. En plan, intentar treure les castanyes del teu propi foc

Entrevistadora: Vale. Penses que et preocupes més pel present sense tenir en compte el passat i el futur o que els tens en compte?

A: Jo crec que el futur em condiciona i crec que penso més en el futur que no pas en el present. Intento viure el present perquè realment és l'únic moment que et fa sentir viu i estar feliç no? Perquè lo altre per exemple em poso les ulleres i no ho veig, no? En plan, no lo miro un rato i t'oblides de, nose, de que tens exàmens de que tens tal... i és això de dir, doncs me n'oblido i visc realment el present. Però després et sents malament perquè hi ha aquesta cosa que m'afecta i em condiciona i si no em condiciona ara, em condicionará en un futur X. Però jo hi penso moltíssim en el futur

Entrevistadora: Hi penses de manera positiva o negativa?

A: [Riu] negativa, em fa molta por. No és un futur maco

Entrevistadora: En els últims anys també s'ha fet popular la frase de que ens importa més quantitat a qualitat, hi estàs d'acord?

A: Si i no. Perquè clar, si estem parlant de coses més tipo cercles de suport o el que sigui, sé que és millor la qualitat que la quantitat, no? És més maco tenir a una persona o dues que et donin tot els eu suport i que sigui més vertader que no pas això de tenir 700 amics com al Facebook perquè pràcticament és res. Però a l'hora de diners [riu], tots volem quantitat abans de qualitat, perquè si allò de una vida honrada dels meus 1.200€ i jo en plan si 1.200€ jo els vull així més igual el que hagi de fer. Per tant, potser sí que estem tirant més cap a la quantitat que qualitat, però perquè és això, qualitat es pot sacrificar a canviar de tenir algo que sigui bàsic no? Com sous de merda perquè tinc això perquè és l'únic que puc tenir i si per aquesta quantitat ho he de fer així doncs ho prefereixo. Però bueno, que es com, jo també he de sobreviure... individualisme, si si

Entrevistadora: Actualment, quan volem escollir qualsevol cosa, tenim moltes opcions diferents, creus que això és una cosa dolenta o no?

A: No, jo crec que és bo. És molt més bo perquè és això, quan tens moltes coses a triar sempre trobaràs allò que sigui més afí i que realment vols o que et ve més de gust, perquè per exemple abans a Vic, me mare quan va fer la carrera només hi havia 3 carreres: empresarials, infermeria i magisteri. I clar, si vols estudiar només tens 3 opcions, que potser cap de les tres és el que vols però vols estudiar. I ara tens un monton de possibilitats de triar per tant, és millor jo penso. A nivell de satisfacció personal perquè al cap i a la fi, el que vulguis fer segurament seràs més bo, per tant, jo crec que sí, super positiu. I no només amb això, sinó amb tot

Entrevistadora: Vale, i també creus o consideres que el que busquem ara les persones és sentir més coses noves i tot ho volem més ràpid?

A: Sí, satisfacció instantània, si 100%

Entrevistadora: Per què ho creus?

A: Perquè pensem que en un futur no podrem disfrutar-ho? O en plan que potser se'ns acaba, i és en plan, abans de que no pugui fer-ho ho faig i tot immediat perquè no hi ha un futur garantit no?

Entrevistadora: Vale, i seguint amb això de sentir més coses i noves experiències, un mitjà per fer-ho són les drogues. Creus que el consum de drogues ha augmentat en els últims anys?

A: No ho sé, però en la meua vida i els meus cercles i tal, sí

Entrevistadora: I per què creus que ha augmentat?

A: Jo penso perquè, tothom és com que té la mentalitat que algun cop a la vida ho vol provar i que, bueno res dolent perquè jo penso que es pot fer un consum responsable, però que has d'estar en un estat molt... en un punt de la teva vida que estiguis molt segur del que vols fer i del que no, per tant, és com difícil perquè tothom té aquest punt de voler provar-ho perquè és això, són experiències i tothom vol tenir experiències. Però també hi ha la part dolenta que és en plan, molta gent, busca aquestes experiències per evadir-se de coses, del seu dia a dia o de la seva vida. És un tema delicat

Entrevistadora: Tu n'has provat? No cal que diguis quines, només sí o no, si vols

A: Sí

Entrevistadora: I amb quina finalitat ho has fet?

A: Aaa... ai com es diu? En plan... [pensa] recreativa. Amb finalitat recreativa

BLOC 7: FRAGMENTS I OPINIÓ

Entrevistadora: Et llegiré quatre fragments d'una obra d'un autor i m'has de dir si estàs d'acord o no i per què, vale?

A: Vale

Entrevistadora: L'autor Gilles Lipovetsky, defineix la societat postmoderna de la següent manera: “reina la indiferencia de masa, donde domina el sentimiento de reiteración y estancamiento, (...), donde se banaliza la innovación, en la que el futuro no se asimila ya a un progreso ineluctable. (...) Se disuelven la confianza y la fe en el futuro, ya nadie cree en el porvenir radiante de la revolución y el progreso, la gente quiere vivir enseguida, aquí y ahora, conservarse joven y no ya forjar el hombre nuevo”

A: Doncs una mica sí, és com, no se. Ho veig una mica també com la generació peter pan, que els hi deien així als 80 i tal, és com que ara s'han fet grans però segueixen sent joves... ho veig bastant així. Jo penso que nosaltres també, una mica cap a aquest sentit, que ningú vol ser gran, ningú vol comprar-se una casa ni formar una super família i tenir una feina per tot la vida. Tothom vol tenir aquest moment de llibertat, per així dir-ho que tenim els joves no? Com des dels 15 fins els 25, i el moment de que realment pots fer el que vols, viure i... si jo crec que és bastant afí al que passa ara

Entrevistadora: Vale. Llavors la segona és “por todas partes asistimos a la búsqueda de la propia identidad, y no ya de la universalidad que motiva las acciones sociales”

A: Jo penso que també és veritat, perquè tots busquen més trobar-se. Que la societat pot estar molt fragmentada i tot això, però tothom busca la seva personalitat no? Algo que el diferenciï de la resta, que el faci més com... spicy

Entrevistadora: Vale. La tercera és “la apatía no es un defecto de socialización sino una nueva socialización flexible y «económica», una descrispación necesaria para el funcionamiento del capitalismo moderno (...) ¿Por qué un sistema cuyo funcionamiento exige la indiferencia se esfuerza continuamente en hacer participar, en educar, en interesar? ¿Contradicción del sistema? Mucho más, simulacro de contradicción por cuanto son precisamente esas organizaciones las que producen la apatía de masa (...). Indiferencia por saturación, información y aislamiento. Agentes directos de la indiferencia, se comprende por qué el sistema reproduce de forma extendida los aparatos de sentido y de responsabilización que sólo logran producir un compromiso vacío. (...) El hombre indiferente no se aferra a nada, no tiene certezas absolutas, nada le sorprende”

A: Bueno no sé si ho he acabat d'entendre molt, però això de l'apatia i tal, sí que ho veig no? Que estem com molt més apàtics, o indiferents i tal però que costa molt com treure'ns d'aquesta apatia no? I penso que és com el que els hi funciona al sistema... Per què em fas ser així però després em vols així, és com, que busques realment que faci? No et volen d'una manera però tampoc d'una altra

Entrevistadora: Vale, molt bé. La última, que és com Gilles Lipovetsky descriu al subjecte postmodern és "el individuo zombiesco, ya cool y apático, ya vacío del sentimiento de existir"

A: [Riu] vale, doncs sí, jo penso que és això, que és com aquesta persona de la que parla, existo? Que importa aquesta existència? Per que esta marcada? Espero que ho torno a llegir. [llegeix] Si, bueno, és com això perquè realment no ens importa res i no hi ha res a que aspirar no? És com una existència molt vacia no? En plan, quin és el sentit de que faci tal cosa si en el futur no hi haurà Frutos, ni una continuïtat d'aquestes coses. El que pot passar ara no hi haurà més enllà. I suposo que també, del que hem parlat abans de la satisfacció instantània es basa molt en això. Perquè és en plan ho visc ara perquè, there's no point en plan allargar-ho. No hi ha res promès. Surts avui o surts de festa la setmana que ve? Doncs surto avui perquè la setmana que ve nose que faré saps?

Entrevistadora: Vale perfecte, doncs ja està. Ja hem acabat l'entrevista

A: Sí? Perfecte

Entrevistadora: Moltes gràcies per fer-la

A: De res

ENTREVISTA 3

Data	31/03/2021
Duració	00:59:05
Nom	H
Edat	22
Sexe	Dona
Treballa	Sí
Sap què és l'anti-todo	Sí

TAULA 5: Descripció perfil entrevistat 3 [elaboració pròpia]

BLOC 1: PRESENTACIÓ

Entrevistadora: Això és una entrevista pel meu TFG, que el faig sobre el moviment anti-todo, la seva relació amb el postmodernisme i mirar si aquest moviment ha tornat amb els joves d'avui en dia. Llavors aquesta entrevista, hauré de gravar l'audio i serà anònima, sí?

H: Vale

Entrevistadora: Doncs, quants anys tens?

H: 22

Entrevistadora: Estàs estudiant actualment?

H: Sí

Entrevistadora: Què estàs estudiant?

H: Estic fent treball social

Entrevistadora: Estàs treballant actualment?

H: També, estic treballant en una botiga de roba interior

Entrevistadora: Des de quan?

H: Des de... al juny crec que farà un any

Entrevistadora: Vale, i quina jornada laboral fas?

H: Pues, és una mica estrany perquè en principi estic en un contracte de mitja jornada però funcionem amb una cosa que es diu bossa d'hores. Que és que, potser alguna setmana em fan anar només 15 hores, llavors aquestes 5 com que les guarden ells perquè potser una altra setmana treballa, no sé, m'ho invento, pues 25 saps? O sigui que va una mica depèn de com els hi vagi millor [riu]

Entrevistadora: I abans de treballar aquí havies treballat a algun altre lloc?

H: Sí, havia treballat amb una sabateria a Salou durant, crec uns 5 mesos al 2018 i l'altre vaig estar també en una sabateria uns tres mesos a Reus

Entrevistadora: Vale. Amb qui vius actualment?

H: Amb la meua mare [riu] que lo de emanciparse no tiene pinta

Entrevistadora: I saps què és el moviment o la filosofia anti-todo?

H: Sí

BLOC 2: DESCRIPCIÓ FUTUR I JOVES

Entrevistadora: Com descriuries el futur, en general, amb 5 paraules?

H: Uf [bufa] negre, distòpic... un moment [riu], no sé, com a bastant desolador i... com es diu això, com a molt... ai com que cada vegada les diferències que hi ha entre nosaltres seran encara més totxes del que són ara i... potser et diria que... [bufa] es que és una pregunta com molt filosòfica eh... també jo crec que una mica potser com a, es que no et sé dir la paraula però en plan, 0 conscienciat perquè al final acabarem tots fins els collons i ja ens la sudara tot, com a molt nihilista tot bàsicament

Entrevistadora: Vale, i com descriuries els joves d'avui en dia amb 5 paraules?

H: Pues jo crec que desmotivats, estressats sobretot pel tema aquest de diners, vida... mmm... tot i que en certa manera, depèn de com, et podria dir organitzats perquè d'alguna manera penso que també intentem com revertir això perquè ens n'adonem, per tant, potser conscients i... però per no pintar-ho todo tan bien, porque no es así, et diria que potser tristos

BLOC 3: SITUACIÓ ECONÒMICA

Entrevistadora: Com descriuries la situació laboral actual amb dues paraules?

H: Ostres pues... complicada, sobretot per nosaltres pels joves i tal i... precària perquè les feines estan fatal bàsicament [riu]

Entrevistadora: Vale, creus que aquesta situació millorarà o empitjorarà en un futur?

H: Jo crec que empitjorarà, o sigui ja no per res sinó perquè suposo que potser tenim com una petita millora per quan s'acabi el COVID i aquestes coses potser sí que serà més fàcil trobar feina, però jo crec que empitjorarà perquè cada vegada tindrem, o sigui, jornades

pitjors i aquestes coses que fa la meva empresa per exemple de la bossa d'hores, estic segura que s'implantarà a més llocs, no sé les coses ara mateix [inaudible] i a les feines comencen a desprendre's de més persones i de mà d'obra i... a més a més ja ho estan dient ara, que ara els joves estarem nose quants anys amb sous que no passaran del mínim així que... Jo crec que bueno, potser millorarà per això per quan s'acabi el COVID però en sí, no

Entrevistadora: Vale. Com descriuries els tipus de feines que hi ha ara?

H: Pues jo crec que totes les feines ara mateix són bastant temporals. Jo per exemple he tingut sort perquè just a la meva empresa necessitava gent si o si i m'han pogut fer fixe, però realment el meu contracte en un principi era temporal de 3 mesos i sempre que he treballat han estat contractes temporals. I a més a més, jo crec que... amb nosaltres els joves que potser acceptem feines que són més precàries per així dir-ho, en plan, restauració, coses de dependents i així, són totes temporals. I a més a més, són feines que sempre estan rozando el salario mínimo

Entrevistadora: Diuen que els joves d'ara som més privilegiats, que hem tingut les coses més fàcils, millor formació acadèmica, etcètera; però creus que això ajuda o et facilita a l'hora de poder trobar feina?

H: Jo crec que no. O sigui més que res perquè, a part de que jo no crec que haguem estat privilegiats en cap sentit, sinó que crec que ha estat al contrari. Més que res, per posar-te un exemple, me mare que, bueno sempre hem estat així com de família molt humil, però me mare quan era jove només amb que treballés mon avi, i eren 4 germans, ella podia estudiar tant tranquil·la saps? I després llavors a casa pues tenien diners perquè ella pogués sortir i tal. Jo ara mateix estic estudiant i estic treballant bàsicament perquè a casa meva no hi ha per poder tirar endavant, el que és la meva vida i els meus estudis, perquè si no m'ho pago jo no puc estudiar. Llavors a més a més, no crec que ens faciliti a l'hora de trobar feina, bueno suposo que en un futur quan estiguem parlant de places per oposicions i aquestes coses, pues clar, al final estaràs preparat. Però com a tal així per feina, no sé, jo n'he trobat sense haver acabat els meus estudis i no crec que els meus estudis hagin influït massa en el procés de selecció. Potser si que si veuen que tens la secundària o algo així, és com que ja et donen el visto bueno, i després lo altre suposo que ja seran afegit, però a les feines que jo he trobat tot el que he estudiat a la universitat no m'ha servit de res [riu]

Entrevistadora: Vale. Creus que és més fàcil trobar feina ara que abans?

H: Jo crec que no, o sigui en l'hipotetic cas que no hi hagués COVID tampoco ho seria. O sigui ara òbviament és complicat perquè al final amb la situació que estem pues costa, però jo crec que no és tan fàcil perquè abans potser... bueno no sé exactament quins criteris utilitzarien però a mi sempre m'explicaven que tu anaves a tirar un currículum i t'agafaven i ja està. Ara entre que no pots donar-los a mà, que ja no tens aquest cara a cara amb la persona, que entre que ara pues... no se, que totes les coses van bastant per enxufe o per empreses d'aquestes de treballs temporals i tot això, pues jo crec que és bastant difícil

Entrevistadora: Vale. També es parla de la nostra generació com els fills de la crisi, hi estàs d'acord?

H: Sí [riu] òbviament el que és crisi del 2008, jo com a persona treballadora no l'he viscut però ara mateix és que sí, o sigui justament jo crec que per això estem destinats a acceptar treballs que siguin així de precàries. Més que res perquè és millor això que res i al final, pues como que nos adentramos a la aventura [riu]

Entrevistadora: Vale. Després de la crisi del 2008, creus que es van posar moltes esperances i expectatives cap a la nostra generació per sortir-ne d'ella?

H: Jo crec que sí però crec que d'alguna forma era com a més publicitat no? En plan perquè nosaltres com cony anàvem a fer-ho [riu]. O sigui com anàvem a salvar a una generació que ens ha portat a la crisi i que a més a més, ens desprecia constantment i justament, en l'àmbit laboral quan ets jove, ets la última merda. Com hem de treure a tothom de la crisi si no nos cogen en los trabajos? És impossible [riu] no se puede

Entrevistadora: Consideres que hi ha com una culpabilització cap als joves per no trobar feina?

H: Jo crec que sí, això moltíssim. O sigui moltes vegades, a mi personalment no m'ha passat, per què he tingut molta sort i he anat trobant feines, però no sé, gent així del meu voltant, a casa o en el mateix àmbit familiar, si que et culpabilitzen perquè és com que sí no tens feina ets un vago, no se que... Quan tu potser et passes tot el matí tirant currículums a Infojobs. No és culpa nostra perquè jo crec que la nostra generació, just perquè som conscients de com estem, busquem una feina. El que passa és que és això, que no la trobem perquè no n'hi ha

Entrevistadora: I penses que abans de que arribés el COVID, ens havíem recuperat de la crisi del 2008?

H: Jo no crec que ens haguéssim recuperat. Potser hi havia com una mica de... espejismo perquè hi havia com una mica més d'estabilitat. Jo per exemple en el meu cas, sí que és una mica raro perquè he trobat feina amb el COVID i sense només tenia feines temporals i horribles, però igualment jo crec que potser és això, que hi havia aquest espejismo de que ja estàvem millor perquè... potser la gent ja començava a pagar alguns deutes que tenia i aquestes coses però al final sempre hem estat així, no ens hem recuperat mai del tot

Entrevistadora: Vale i creus que el COVID en sí, ha portat una nova una crisi o que simplement ha fet pitjors les que ja hi havien?

H: Jo crec que ha estat això, que al final hem viscut en crisi en aquest sentit. Perquè potser ara les coses han... s'han agreujat una mica més que és això que acabes de dir, justament per la mala gestió que hi havia doncs no estàvem preparats per rebre això, però no crec que sigui una cosa nova

Entrevistadora: Perfecte. T'agradaria independitzar-te?

H: [Riu] Sí, moltíssim

Entrevistadora: Vale i quan creus que ho podries fer?

H: Pues... últimament m'ho estic plantejant un monton i és que amb els gastos que tinc... perquè jo les úniques coses que em pago a part d'oci i el que sigui, és la uni, el cotxe, la gasolina i l'impost de circulació. Això potser a l'any, així arrodonint-ho molt, són uns 2.000 euros. Si jo a la meua feina, no arribo ni als 6.000, com m'he d'independitzar? Perquè després al final és això, o estalvies que al final és el que hauríem de fer sempre, però és que després que passa? Que t'has de quedar a casa sense fer res perquè has d'estalviar per independitzar-te? Jo ara mateix no ho veig gens viable i menys tenint en compte com estan els preus dels lloguers ara no ho veig gens possible o sigui que... Per ser positiva et diria que potser en uns 5 anys puc acabar la carrera i trobar algo estable però...

Entrevistadora: Vale i si t'independitzes, en quines condicions creus que ho hauries de fer? Et compres una casa, comparteixes pis, okupes...

H: Bueno, lo de okupar estaría muy bien sinceramente [riu]. A veure, comprar-me una casa jo crec que és una idea que ja ens hauríem d'anar oblidant tots bàsicament perquè per com està el futur, hipotecar-se per comprar-se una casa mmm bueno no ho veig gens factible. I bueno, a mi m'agradaria moltíssim estar sola en un pis encara que fos petit però jo crec que hauré de compartir pis. I okupar, si jo no ho faig és perquè sincerament a mi em fa por, però

no vol dir que no sigui lícit i que no sigui una via que em sembla super bona perquè és això, perquè t'has d'esperar 5 anys si hi ha un monton de pisos vuits i pots estar allà saps?

Entrevistadora: Vale. Ara també s'està parlant d'altres formes d'economia i una de les més conegudes és l'economia submergida. Saps què és?

H: En plan el tema de venda de drogues i aquestes coses?

Entrevistadora: Sí, hi entra això però també hi ha més coses

H: Treball en negre i aquestes coses pot ser?

Entrevistadora: Sí, sí exacte. Què penses d'aquest tipus d'economia?

H: Pel tema de treballar en negre, sense contracte i aquestes coses, ho veig fatal perquè de cara cap a tu com a treballador no estàs cotitzant res i això després a la llarga, si encara existeixen les pensions quan nosaltres siguem grans pues... ya lo has visto [riu]. A més que tampoc tens possibilitat d'atur ni res, i a més a més que és una economia en la que bàsicament t'exploten fins... O sigui jo abans quan treballava a la sabateria de Salou, veia a tota la restauració i quasi bé tothom treballava en negre i feien una burrada d'hores i és això, que tampoc estan regulats. No tenen cap tipus de lloc en el que puguin anar a queixar-se d'aquestes coses, per tant, com a treballadors això mal. Venda de substàncies el que sigui i tal? Doncs a mi la veritat em sembla bé, més que res perquè si és la única forma que tens de poder guanyar diners, tot i que sigui trist ho veig bé al final

Entrevistadora: I per què creus que ha acabat apareixent aquest tipus d'economia?

H: Potser per lo de... el tema aquest del treball en negre i demés, bàsicament per intentar escapar dels impostos, això per les persones que siguin jefas. Del tema de ser camello i tot això, jo crec que ha estat una resposta al sistema en el que vivim no? En plan, no tenim diners, no tenim futur el que sigui pues vamos a darnos a las drogas y si las drogas pueden darnos dinero pues mejor [riu].

Entrevistadora: Vale i què en penses de la gent que participa en aquesta economia? Ja sigui com això, com els jefes o com la gent que treballa en negre perquè...

H: Jo crec que, nosaltres com a treballadors, si ho fem és perquè no tenim una altra alternativa. Perquè realment jo crec que a tots ens agradaria estar treballant a un lloc en el que tinguéssim unes condicions mínimament dignes i on tinguéssim unes hores estipulades, un salari estipulat també. Jo crec que nosaltres és perquè no tenim una altra manera i els altres és perquè bàsicament s'estan aprofitant i... mira si ja tenen beneficis simplement volen anar evitant pèrdues

Entrevistadora: Vale

BLOC 4: SITUACIÓ POLÍTICA I INSTITUCIONS

Entrevistadora: Com definiries les institucions i la política espanyola, amb tres paraules?

H: Ineficient, com a contradictòria en plan costa molt això arribar a acords i aquestes coses i... pues [pensa]. Jo crec que, bueno tampoc és una paraula però com que perpètua una mica la desigualtat, tot i que es presenti com a redistributiva i tal, és mentida

Entrevistadora: Vale, en la política actual, quins creus que són els temes als que se'ls hi dona més importància?

H: Vale, en termes d'importància, jo crec que per la situació en la que estem doncs al tema sanitari, tot i que tampoc s'està portant una bona gestió en res. I després pues... potser també a temes que són com una mica secundaris, o sigui encara estem amb el tema aquest de que sí els presos polítics de l'1 d'octubre, que si no se que... en plan, superalo saps? I

més enllà d'això, doncs també potser et diria que s'està posant com molt d'èmfasi en el treball però pel tema de que estem en crisi. Però èmfasi a nivell de repercussió mediàtica, no perquè s'estigui fent res

Entrevistadora: I abans de que hi hagués el COVID, l'1 d'octubre, sentència... Quins creus que eren els temes que se'ls hi donava més importància?

H: Pf [*bufa*] pues és que... potser és que aquí sempre, bueno com el turisme perquè com que tenim aquesta economica així molt turística i tal, pues era com que intentava fer com que, donar una bona imatge així d'Espanya, de la España unida, la economía buena y tal. Jo crec que en que sempre s'ha donat èmfasi ha estat en el turisme i tot això de donar com una bona imatge de cara als altres però mai de cara a nosaltres

Entrevistadora: Vale. I quins creus que són els temes que se'ls hi dona menys importància?

H: Doncs potser el tema aquest de la precarització laboral. O sigui la cosa és que, clar, a nivell mediàtic potser se li dona moltíssima però després a nivell polítiques i demés, jo crec que res. Llavors amb el tema de la precarització laboral, i bueno l'economia així en general, però no econòmica allò macroeconomica, sinó l'econòmica quotidiana, lo nostre saps? I... potser també a bueno, ara que està sortint a la llum tot això del tema del feixisme i tot això, també és una cosa de la que no se li dona importància, quan realment el auge que hi està havent pues mmm se ve [*riu*]

Entrevistadora: Vale i creus que des de la política i des de les diferents institucions es donen solucions reals als problemes actuals?

H: No [*riu*], és el que et deia, que a nivell mediàtic, potser és com que sembla que és una cosa que si li dona importància no? Perquè quan comencen a sortir les típiques notícies aquestes de ai els joves que no tenen futur, nose que... doncs dius ostres mira s'estan preocupant per nosaltres però és mentida perquè després no hi ha cap mena de regulació ni de res que estigui a favor nostre. En temes de sanitat i aquestes coses pues el mateix, o sigui de cara als altres ai si estem fent una vacuna nose que però després, mmm bueno, ja veus, apliquen regulacions que no tenen cap mena de sentit, turistes per tot arreu. Realment jo crec que no s'està donant cap mena de solució real a res

Entrevistadora: Creus que s'hauria de participar de forma activa en política?

H: Jo crec que és una cosa que realment estaria bé en el sentit de que d'alguna manera agafes més consciència i coneixes més com funciona aquest àmbit i potser pots tenir una mena d'impacte i poder tenir com a petites solucions. Però al final, hi ha vegades que, jo crec que com a joves, sobretot quan has crescut en un àmbit així com a més alternatiu o el que sigui, com que et sents obligat a participar en política i fer militància i aquestes coses, però jo crec que també hem d'entendre que al final, arriba un punt en el que et canses i que no t'haurien tampoc de culpabilitzar per no participar en ella, perquè al final veuràs que tota la feina feta té una petita repercussió però... llavors això

Entrevistadora: Creus que hi ha un cert abandonament per part de les institucions cap als joves i cap a les seves problemàtiques, demandes...?

H: Jo crec que sí, completament. O sigui en tots els sentits. Al final jo crec que per això també hi ha com tantes organitzacions així juvenils, més que res perquè intenten donar resposta al fet de que no hi ha una resposta, o sigui que...

Entrevistadora: Segons tu, quins són els principals problemes que tenen els joves avui?

H: Jo crec que a part de coses com a més tangibles, en plan el tema laboral i demés, potser el tema salut a nivell, salut mental. Justament per com se'ns està pintant el futur estem desmotivats, estem arribant a un punt en el que no tenim això cap mena d'esperança ni res i

crec que això és una mica que cada vegada és nota més. O sigui, tots estem tristos [riu] i després a més a més, jo crec que també el tema que va una mica justament lligat amb això, el tema de consum de substàncies i aquestes coses, jo crec que havera això, al final també és una cosa que passava abans i tot el que vulguis ens abandonem moltíssim i ens deixem de cuidar, bàsicament per evadir-nos. Si no és perquè ens estem bevent una cervesa, és perquè ens estem menjant una hamburguesa cada dia o el que sigui, però és això. Com que busquem motivacions així en coses com a molt petites perquè sabem que no en trobarem de grans i llavors, això. Jo crec que sobretot el treball i la salut

Entrevistadora: Perfecte. Quin paper creus que juga l'educació actualment?

H: Mmm... hi ha com, tinc com dues opinions en aquest sentit. Per una part és com que estàs sent educat en un sistema que té com una mena de camí com establert, tu has d'anar a l'escola, després vas a la ESO, després a la uni i després tens feina no? Doncs en certa manera és com que, et va marcant el camí per tenir la vida que hauria d'estar així estipulada, llavors, per una part et podria dir que és una mica com a manipuladora, en plan, a més a més sempre hi ha com uns eixos, nose, matemàtiques, naturals i aquestes coses no? I després deixen de banda com el tema artístic i aquestes coses que són com el que et podria motivar així com a oci i tal, i que facis coses així diferents i tal. I per una altra, sí que és veritat que l'educació potser no sempre o això potser només passaria si estigués ben portada, però t'acaba conscienciant una mica. O sigui jo crec que si sóc conscient de la situació en la que estic també és per l'educació que estic rebent i m'estic formant en tot el meu entorn. Per una part és com que t'obre els ulls però en el moment en que obres els ulls et dones compte que el que estàs fent és formar part d'una cadena

Entrevistadora: I creus que cada cop s'ha anat tornant més important?

H: Potser mmm... jo crec que l'educació sempre ha estat important però que potser ara se li està donant com a més importància perquè potser justament com es requereixen feines més qualificades doncs necessiten gent que ho estigui, que no abans que potser, nose els nostres avis o al menys la meva àvia, només va anar a l'escola per aprendre parlar i escriure i en una fàbrica doncs realment ja no importava tenir molt més coneixement que això, llavors això jo crec que en certa manera també està com una mica lligat en l'àmbit laboral de que l'educació ara sigui com a més important. Però realment l'educació ha estat important sempre, perquè si no estàs educat no tindràs cap consciència de com és el món

Entrevistadora: Creus que l'educació és neutra o que hi ha una influència política darrere?

H: Jo crec que justament per això de que te dit que al final, l'educació és com una mena d'engranatge, jo crec que sí que hi ha interessos polítics allà. Sobretot potser, jo per exemple que he anat a una escola pública que en principi seria una cosa que és completament neutre i tot això, però al final, sempre acabes veient tendències no? I les tendències aquestes sempre acaben esquitxant. O sigui que la final jo crec que sí que hi ha influència

Entrevistadora: Com definiries l'escola amb tres paraules?

H: Mmm... potser homogènia en el sentit en el que sempre, a part que tots tenim les mateixes assignatures, de que tots som iguals i tots fem els mateixos exàmens, independentment de les capacitats que tenim i tot això. Pues, homogènia, també diria desmotivadora perquè justament pel que he dit d'això que no es tingui en compte a la persona i tot això i que tots fem el mateix, jo crec que al final et frustra. Rollo jo fer mates pues sincerament em desmotivava i pensava que era una merda perquè no em sentia bé quan potser en socials era la hostia saps? I... [pensa] en plan, com a... com es diu? Però... com a molt de memoritzar no d'aprendre saps?

Entrevistadora: Vale. Quina visió tens sobre la democràcia en general?

H: [Riu] que no funciona i que és un invent, en plan, pues això que no té ni cap ni peus i que no funciona. Tinc una visió bastant negativa [riu]

Entrevistadora: Vale i per quina alternativa optaries?

H: És una mica complicat perquè ara tampoc et puc dir per una societat comunista saps? perquè realment ha arribat un punt en el que estem com a tan desmotivats que no contemplem que pugui haver-hi una alternativa tan heavy perquè ho tenim super arraigat però sí que és veritat que òbviament a gran escala, pues estaria super bé construir una societat així i sinó, sempre a petita escala per no se, per àmbits autogestionats i demés. Així almenys pots garantir que totes les persones que estiguin allà pues que tindran unes condicions bones, que tots tindran de tot. O sigui que això, si no es pogués portar a terme a tota la societat, pues al menys a petita escala doncs de la pròpia democràcia doncs escapar de la democràcia

Entrevistadora: Vale. I penses el mateix sobre la democràcia espanyola?

H: Sí [riu] de fet, o sigui potser és perquè el concepte així de democràcia, així en general, doncs potser no fa tant de mal com quan escoltes democràcia espanyola perquè és el que estàs vivint i saps que no funciona [riu]

Entrevistadora: Vale. Creus que des de les institucions es vetlla i es garanteix per la llibertat de les persones o que des de les institucions s'imparteix repressió?

H: Exacte, jo crec que és justament això. O sigui al final com que una institució sempre estarà per marcar un cert ordre i una institució per organitzar-se a si mateix i per sustentar-se, necessitarà repressió, perquè sinó no se sustentarà. Així que bàsicament això

Entrevistadora: Vale. I creus que la violència es necessària per aconseguir un canvi o que és necessària per mantenir l'estatu quo, o per les dues, o per cap?

H: Clar, hi hauria dos tipus de violència no? O sigui la que exerceixen les institucions i les que nosaltres exercim contra les institucions. La de les institucions òbviament, en plan, està allà per mantenir l'estatu quo perquè al final els cossos policials i totes aquestes coses, si estan allà és justament per vetllar que no se les carguen [riu] però també la violència és una arma que podem tenir tots nosaltres per anar en contra seva. Al final la violència es combat amb violència, bàsicament

Entrevistadora: Vale. Quina és la teva opinió sobre les forces i els cossos de seguretat de l'Estat?

H: Jo crec que, vist de forma freda, realment estan fent la seva feina que és exercir repressió contra el poble, o sigui ho estan fent i molt bé [riu]. Com a persona que pateix justament aquesta violència, pues, fatal. Entenc que és una cosa que és necessària per tal de mantenir l'estatu quo, però justament per això no em sembla lícit, ni les formes amb les que fan les coses doncs tampoc em semblen lícites. Perquè nosaltres no estem al mateix nivell que ells per poder-ho combatre

Entrevistadora: Vale i penses que són necessàries o..

H: Clar havera, per mantenir les coses per com estem ara mateix i tot, o sigui per mantenir les institucions i tot això, òbviament són necessàries. Per tal de protegir-nos a nosaltres i tot això, bueno d'aquesta pantomima i demés, jo crec que no ho són. Al final és allò de a mi me cuidan mis amigos y no la policia bàsicament, perquè al final, justament la policia es la que te hace daño [riu]

BLOC 5: MITJANS DE COMUNICACIÓ

Entrevistadora: Quins són els mitjans de comunicació que sols utilitzar més?

H: Pues la veritat és que xarxes socials, en plan, Twitter, Instagram i demés

Entrevistadora: Creus que l'única finalitat dels mitjans de comunicació és transmetre informació?

H: No, o sigui al final també estàs transmetent ideologia perquè mai hi haurà... allò que sempre ens han venut de que els mitjans de comunicació són neutres, doncs és completament mentida òbviament [riu] i a més a més, ara al final doncs també transmeten opinió sobretot amb el tema de Twitter i tal, no només t'informes sinó que també opines i veus opinions dels altres

Entrevistadora: Vale i quina és la teva opinió sobre els mitjans de comunicació oficials?

H: Mmm... hamera a parte de que dan pena y escriben con emojis para creerse graciosos, en certa manera a vegades, et van bé a nivell informatiu, tipu... no se, quan estàs mirant el temps o t'estan dient que hi ha un incendi doncs sí, et serveix i tal però vulguis o no, tampoc són neutres, perquè pel que vetllen és per explicar les coses des del punt de vista en el que a l'Estat li va bé

Entrevistadora: Coneixes algun tipus de mitjà de comunicació que sigui alternatiu?

H: Sé que ara estan començant com a sortir revistes i demés tipu La Directa i aquestes coses que intenten anar una mica a contracorrent del que seria, pues això, lo més mainstream i tal però la veritat que no en conec masses perquè no tinc temps i lo que més em miro és Twitter [riu]

Entrevistadora: I encara que no les coneguis gaire, quines creus que són les principals diferències que hi ha entre els mitjans de comunicació oficials i els alternatius?

H: Jo crec que són mitjans que potser no advoquen tant per dir això de són neutres, sinó que ja tracten coses com a més crítiques i tal i... hamera, això a nivell de revistes com per exemple lo de La Directa. També aquí per exemple dels típics mitjans alternatius rollo la revista del poble i tot això, pues sí que és merament informatiu i ja està. I els altres jo crec que és això, que estan com una mica més compromesos amb les coses que dir i que intenten donar veu a coses que amb mitjans de comunicació així com a més oficials i demés pues no en tindrien

BLOC 6: EL SUBJECTE POSTMODERN

Entrevistadora: Ara parlarem sobre el subjecte postmodern, saps què és?

H: Sí

Entrevistadora: Vale perfecte. Doncs amb quins quatre adjectius, definiries la societat d'avui en dia

H: Osita [riu]. Potser et diria diversa, mmm uf [bufa]. Diversa, molt estructurada, desigual i... ostres, no sé. Mmm... [pensa], pues com a... bueno potser ja ho he dit abans amb lo del futur però com a bastant distòpica, justament pels altres tres adjectius

Entrevistadora: Vale. Creus que actualment estem més sensibilitzats i que som més conscients de tot, en general, o que pel contrari estem més insensibilitzats i som menys conscients que abans?

H: Jo crec que som més conscients perquè justament com tenim a l'abast tanta informació de tantes coses diferents, pues al final, vulguis o no tens consciència de que hi ha coses que passen. La cosa és, si estem sensibilitzats en el sentit de si realment son coses que

patim, sentimentalment, jo diria que ens estem fent més insensibles per aquest bombardejament informatiu. O sigui, per posar-te el típic exemple, tothom sap quina situació jo que se, esta passant a... Orient Mitjà no? En plan, lo de la guerra de Síria i les Primaveres Àrabs i aquestes coses, doncs tothom ho sap. Que tu estiguis preocupat en el teu dia a dia pel que està passant allà? Pues això sí que no ho crec, sincerament. O sigui parlant ja tristament però sí

Entrevistadora: Vale. Creus que existeix un sentiment de comunitat i solidaritat entre tots els individus?

H: Lo ideal seria que sí, però jo crec que no [riu]. Ara mateix hi ha com a, no sé, com... A part de que sempre al final justament per la vida que estem tenint i per com estan les coses, tens com molt clar que tens els teus amics i els teus enemics, a nivell de persones i demés, però òbviament crec que també justament quan estàs conscienciat de les coses, tot i que potser no estiguis pensant-hi constantment, al final saps que hi ha gent que és com tu i que al final es mereix també la teva solidaritat, tot i que sigui en el corazón sabes?

Entrevistadora: Per tant, creus que estem en una societat que és més individualista que abans?

H: Exacte. Però poder no més individualista que abans, sinó de que simplement, o sigui, el món és tan gran i hi ha tantes coses a combatre i tantes injustícies i aquestes coses, que al final potser et tanques en banda no? Intentes ajudar en tot el que puguis però al final saps que tot no ho pots abarcar, i en certa manera penso que això doncs et desmotiva i per això potser sí que estem com a més centrats en nosaltres mateixos, perquè és com que tothom té problemes, però jo també saps?

Entrevistadora: Vale. Què penses que té més importància actualment, trobar i tenir aquest sentiment de comunitat i de pertànyer a un grup, o que només importa ser un mateix, ser diferent a la resta...

H: Jo òbviament sempre apostaré per lo primer, perquè a més a més, nosaltres sols no fem res. En plan, ja no a nivell d'accions o que el sigui, sinó que no pots viure sol. Justament per com estan les coses i per lo solitari que és tot i demés, sinó tens un grup de suport amb el que compartir coses o el que sigui, amb el que puguis sentir-te bé, pues al final estàs perdido perquè és l'únic que et queda ara mateix

Entrevistadora: Creus que només et preocupes pel present sense pensar en el passat i en el futur, o que els tens en compte?

H: A nivell personal vols dir?

Entrevistadora: Sí

H: Vale doncs, jo com que sóc una persona que té molta ansietat estic constantment pensant en el futur, de fet crec que amb el que no penso mai és en el present. En plan, el passat potser és una cosa que ja mira, ja ha passat i ja no importa. Però sent conscient de tot el que m'espera en el futur, de tot lo precari que m'espera, que tot estigui tant negre i aquestes coses, jo crec que al final no pots estar només pensant en el present, sempre tindràs el futur, encara que sigui aquell immediat, aquí al cap

Entrevistadora: Ara també s'ha tornat com a més popular lo de, ara us importa més la quantitat a la qualitat, estàs d'acord amb això?

H: Això potser sí ara mateix es porta aquest concepte és perquè ara mateix estem vivint en una societat de producció capitalista, pues òbviament la quantitat sempre serà més que la qualitat. Però a nivell personal, jo crec que això és mentida. Ja siguin coses o relacions o el que sigui, és millor que siguin bones que no coses així com a perpetuen el que és ràpid, barat i fàcil

Entrevistadora: Actualment podem escollir qualsevol cosa que vulguem d'una gran quantitat d'opcions diferents, creus que això és una cosa dolenta o que és una cosa bona?

H: Mmm... realment jo crec que ni bona ni dolenta, potser ara sí que pots tenir com a més coses a l'abast i demés, no sé, m'ho invento, pues imagina't que et vols comprar, no sé una cosa així molt exclusiva, un corsé vale? Si me'n vaig a la botiga de la meva ciutat doncs òbviament no en trobaré, en canvi si ho busco a internet doncs tot super fàcil i tal, llavors que al final hi hagi com a tanta competitivitat i com a tanta oferta, doncs al final tampoc seria... es que tampoc estic com a molt d'això en aquest tema, però no crec que sigui una cosa ni bona ni dolenta, simplement que sin más. Que simplement potser no caldria, que sí tens un lloc perquè en vols 50

Entrevistadora: Consideres que una de les coses que busquen ara les persones és sentir o experimentar noves coses i que això cada cop sigui més ràpid?

H: Clar, jo crec perquè justament com que estem com a sotmesos molt a una rutina, monotonia i demés per com són les nostres vides, sí que volem tenir òbviament experiències noves i demés. I jo crec que al final potser això d'experiències noves com a molt ràpid i demés, justament és perquè estem com a tan frustrats que en certa manera ho necessitem perquè és com el que ens ajuda a tirar endavant

Entrevistadora: Lligat amb això de sentir noves experiències, les drogues és un mitjà per fer-ho. Creus que el consum de drogues ha augmentat en els últims anys?

H: Jo no sé si ha augmentat, més que res perquè al final lligar-nos en el passat que hem tingut aquí amb les drogues pues, no t'ho sabria dir però sí que és veritat, que a mesura que vas creixent, te n'adones que gairebé tothom del teu voltant acaba consumint una cosa que sigui o més legal o més il·legal, però sí que és veritat que dins de... de la meva vida, sí que hi ha hagut un creixement molt heavy en el meu medi ambient, per així dir-ho [riu]

Entrevistadora: Vale i per què creus que hi hagut aquest creixement?

H: Justament per això, perquè és les ganes de buscar, potser no una experiència com a tal, però potser una sensació així nova o de tranquil·litat. És com, en plan, per posar-te així l'exemple més tonto, estàs tota la setmana estudiant, treballant o demés, pues al final estàs desitjant que arribi el cap de setmana per anar amb els teus amics i anar a prendre algo i desinhibir-te una mica. I això està en la sensació aquesta de no pensar en res i estar tranquil, perquè has estat tan estressat que necessites una via de escape

Entrevistadora: Vale, i tu personalment les has provat? Si vols dir-ho

H: Sí

Entrevistadora: I amb quina finalitat?

H: Per passar-m'ho bé bàsicament. Sí que és veritat que depèn de les vegades que ho he fet ha estat una mica més de no puc més amb la meva vida necessito alguna cosa que em faci escapar-me una mica i sinó és simplement per dir mira pues m'ho vull passar bé d'aquesta manera pues ho utilitzaré. Però jo crec que és això, desinhibir-se en general

BLOC 7: ANTI-TODO

Entrevistadora: Creus que l'anti-todo està estretament lligat amb la condició de la classe social, o creus que tothom, independentment de la seva classe, pot arribar a entendre o a viure/sentir-lo al 100%?

H: Sí que és una cosa que l'anti-todo com a tal jo crec que és una cosa que està lligada a la classe, que al final, jo crec que les persones de classe obrera som les que estem com a

més exposades a sentir tot el que comporta aquest moviment, però jo crec que això davant de la desmotivació de tothom i aquestes coses, perquè al final l'anti-todo és nihilisme no? O sigui puro y duro, llavors jo crec que una persona tot i que no ho visqui, també podria arribar a entendre això justament per la desmotivació tan creixent que hi ha. Potser no serà anti-todo però serà nihilista

BLOC 8: FRAGMENTS I OPINIÓ

Entrevistadora: Ara et posaré al xat uns fragments d'un autor, i m'has de dir si estàs d'acord amb el que diu, o no, i el perquè

H: Vale

“reina la indiferencia de masa, donde domina el sentimiento de reiteración y estancamiento, (...), donde se banaliza la innovación, en la que el futuro no se asimila ya a un progreso ineluctable. (...) Se disuelven la confianza y la fe en el futuro, ya nadie cree en el porvenir radiante de la revolución y el progreso, la gente quiere vivir enseguida, aquí y ahora, conservarse joven y no ya forjar el hombre nuevo”

H: Potser sí que estic d'acord a mitges. O sigui clar, aquí bàsicament el que t'està descrivint és justament això que estem en la societat de la indiferència i en que com que no tenim futur doncs vivim en l'ara no? Però, potser amb la idea de progrés potser ja no hi estic tant d'acord però en el tema aquest de la revolució i aquestes coses, al final la apatía que pots sentir et pot portar a la ràbia, i la ràbia et pot portar a l'acció saps? Tampoc crec que sigui això. En certa manera, totes les persones que són així com a molt anti-todo, tot i que potser no creguin en la revolució como tal, jo sempre crec que tindran com un aspecte combatiu saps?

Entrevistadora: Vale, ara el segon fragment que és més curt [riu]

H: Vale

“Por todas partes asistimos a la búsqueda de la propia identidad, y no ya de la universalidad que motiva las acciones sociales”

H: Potser això també estic de acuerdo a medias [riu]. Jo crec que una mica sí, perquè és el que estàvem dient abans, en una societat com a bastant individual llavors al final el que vols fer és buscar-te a tu mateix, però jo crec que dins del que cap també intentem buscar el que hem dit abans, que tu al final empatitzes amb la gent que és igual que tu. Jo encara que no conegui, jo que se, a la teva veïna, pues si la teva veïna és de classe obrera pues se que es de les meves saps? I se que això ens pot portar en cert moment pues a estar juntes per lluitar per alguna cosa

Entrevistadora: Vale, ara el tercer

“La apatía no es un defecto de socialización sino una nueva socialización flexible y «económica», una descrispación necesaria para el funcionamiento del capitalismo moderno (...) ¿Por qué un sistema cuyo funcionamiento exige la indiferencia se esfuerza continuamente en hacer participar, en educar, en interesar? ¿Contradicción del sistema? Mucho más, simulacro de contradicción por cuanto son precisamente esas organizaciones las que producen la apatía de masa (...). Indiferencia por saturación, información y aislamiento. Agentes directos de la indiferencia, se comprende por qué el sistema reproduce de forma extendida los aparatos de sentido y de responsabilización que sólo logran producir un compromiso vacío. (...) El hombre indiferente no se aferra a nada, no tiene certezas absolutas, nada le sorprende”

H: Doncs mira, esta como muy clavado esto. Estic completament d'acord [riu]. no et ser dir exactament perquè però bàsicament ha descrit tot el que estava pensat mentre estava fent l'entrevista saps? [riu]

Entrevistadora: Vale [riu]. Ara l'última

“el individuo zombiesco, ya cool y apático, ya vacío del sentimiento de existir”

H: Doncs sí, bàsciament. Estic completament d'acord, és això bàsicament

Entrevistadora: Vale. Doncs ja estem

H: Sí?

Entrevistadora: Sí [riu]. Moltes gràcies per fer l'entrevista

H: A tu. Adéu

Entrevistadora: Adéu

ENTREVISTA 4

Data	08/04/2021
Duració	00:46:17
Nom	T
Edat	24
Sexe	Home
Treballa	No
Sap què és l'anti-todo	Sí

TAULA 6: Descripció perfil entrevistat 4 [elaboració pròpia]

BLOC 1: PRESENTACIÓ

Entrevistadora: Esto es una entrevista para mi TFG, que lo hago sobre el movimiento anti-todo, su relación con el posmodernismo y ver si este movimiento ha vuelto con los jóvenes de hoy en día. El audio de esta entrevista será grabado y será anónima ...

T: Vale guay

Entrevistadora: La entrevista se divide en 7 bloques temáticos vale y bueno, las primeras preguntas son de presentación. Así que la primera pregunta es ¿cuántos años tienes?

T: 24

Entrevistadora: ¿Estás estudiando actualmente?

T: Sí

Entrevistadora: ¿Qué estás estudiando?

T: Anatomía patológica, grado superior

Entrevistadora: Vale. ¿Estás trabajando?

T: No

Entrevistadora: ¿Y has trabajado antes o algo?

T: Legalmente no [ríe]

Entrevistadora: Vale [ríe]. ¿Y qué hacías? Si lo quieres decir

T: Eee.. pues trabajaba en el bar de mi padre. En plan iba y me daba el dinero

Entrevistadora: Vale. ¿Con quién vives?

T: Con mis padres

Entrevistadora: ¿Y sabes lo que es el movimiento o filosofía anti-todo?

T: Sí

Entrevistadora: Vale perfecto

BLOC 2: DESCRIPCIÓ FUTUR I JOVES

Entrevistadora: ¿Cómo describirías el futuro, así en general, con 5 palabras?

T: Futuro con 5 palabras... [*Piensa*] Joder, me has pasado de cuando se cumple años a esto [*ríe*]

Entrevistadora: Sí [*ríe*] es que hemos cambiado de bloque de preguntas

T: A vale [*ríe*]. Pues... joder, no sé la verdad. Mmm... incierto, duro... Joder 5 me cago en dios. Mmm... oscuro, uf [*sopla*] no sé. Es que es eso, no sé qué va a pasar en un futuro, entonces...

Entrevistadora: Vale. ¿Y cómo describirías a los jóvenes de hoy en día, también con 5 palabras?

T: Bueno a ver, hay de todo supongo pero bueno, yo creo que pasotas sería la primera de calle, y me incluyo ahí. Luego, no sé, modernos por así decirlo, en plan que son muy diferentes a como eran hace 10 años por ejemplo. Sobre todo lo veo porque mis dos hermanos se llevan 7 años y yo he visto diferencias entre los dos y... muy tecnológicos, que bueno, sería como lo de modernos. Esa es la principal diferencia que veo, más allá sería inventarmelo

Entrevistadora: Vale y ¿alguna más?

T: Mmm... bueno, y muy preparados. Es que estaba pensando en jóvenes en plan, adolescentes sabes pero claro también están los de 20 y pico. Pero sí, preparados y jodidos serían las dos palabras

Entrevistadora: Vale

BLOC 3: SITUACIÓ ECONÒMICA

Entrevistadora: ¿Cómo describirías la situación laboral actual con dos palabras?

T: Joder las tenía antes de que lo dijeras [*ríe*]. Puta mierda [*ríe*]

Entrevistadora: Vale, ¿y crees que mejorará o empeorará en un futuro?

T: Hombre, esperar espero que mejore pero la realidad es que va a empeorar

Entrevistadora: ¿Por qué?

T: En un futuro no te digo en 30 años, porque eso no lo se, pero en 5 pues cuesta abajo

Entrevistadora: ¿Y por qué lo crees?

T: Porque bueno, aparte de la crisis económica previa al COVID porque el COVID ha hecho que sea peor la cosa, y así vamos a seguir

Entrevistadora: Vale. ¿Cómo describirías los tipos de trabajos que existen hoy en día?

T: En plan, la situación laboral o...

Entrevistadora: O sea si crees que están muy bien, con condiciones buenas o...

T: A vale. Pues no, es bastante obvio que no. Es básicamente trabajo precario la gran mayoría. O sea podrías describir todo lo que sea laboral con puta mierda [ríe], en la mayoría de los casos

Entrevistadora: Vale. Dicen que los jóvenes de ahora somos más privilegiados porque lo hemos tenido todo más fácil, tenemos mejor formación académica y tal, ¿crees que eso ayuda o facilita a la hora de encontrar un trabajo?

T: Pues, no sabría decirte exactamente porque no he buscado trabajo de lo mío todavía, pero yo diría que no

Entrevistadora: ¿Por qué?

T: Puedes tener 700 títulos porque al final te acaban pidiendo siempre experiencia o cualquier tontería. Entonces pues... bueno a ver, si tienes suerte y sales enchufado de la universidad pues sí, de puta madre, pero en la gran mayoría de los casos no, no es así y pues no

Entrevistadora: Vale. ¿Crees que es más fácil encontrar trabajo ahora que antes?

T: ¿Antes cuanto es antes?

Entrevistadora: Mmm... como 20 años atrás

T: Eh no es más difícil

Entrevistadora: ¿Por qué?

T: Hombre antes estaba el boom este de que dejabas el instituto para ir a trabajar porque era muy sencillo. Ahora pf [sopla] ya me dirás tu donde, o conoces nose al futuro en la esquina o cualquier mierda de esas o muy difícil entraras. O te presentas, no sé, a dependiente del Dechatlon por ejemplo, que mire para probar y no había pasado ni un día y ya había como mil inscritos y eran solo 10 puestos y es como vale, suerte. No volví a mirar la oferta [ríe]

Entrevistadora: Vale. También se habla de nuestra generación como los hijos de la crisis, ¿crees que es verdad?

T: Sí y... [piensa] si, si. Pero bueno, no somos la única tampoco, la anterior también lo fue y la anterior. Entonces pues bueno

Entrevistadora: Vale. Después de la crisis del 2008, ¿crees que se habían puesto muchas expectativas y esperanzas en nuestra generación para salir de ella?

T: Sí, bueno a ver, creo que sí. Yo tampoco era tan mayor entonces no era consciente de las cosas. Yo creo que sí pero en plan, o sea, eso no recaía sobre nosotros. O sea en ningún momento, lo que nos dejaron fue puta mierda y nos la hemos comido con patatas. En plan no tenemos nada que hacer

Entrevistadora: Vale. Aunque más o menos lo has dicho antes, ¿crees que antes de que llegase el COVID nos habíamos recuperado de la crisis del 2008?

T: Parecía que sí, o bueno, una ligera mejora sí que había pero pf [sopla] no sabría decirte si era real o no. Pero vamos, de cualquier manera eso ya no, ha vuelto a ir cuesta abajo así que da igual

Entrevistadora: Vale y, ¿crees que el COVID ha traído algún tipo de crisis nueva o que simplemente ha hecho peor las que ya estaban?

T: Muy buena pregunta la verdad [ríe]. Pues no sé qué decirte, si en plan, ha continuado la anterior o ha creado una nueva. En cualquier caso, yo creo que da igual. O sea si, no sé, no sabría decirte. El caso es que sí, o ha propiciado una nueva o ha empeorado la anterior el resultado es el mismo. Así que sí

Entrevistadora: Vale y, ¿crees que también hay como una culpabilización hacia los jóvenes por que no encontramos trabajo?

T: Eee... no sabría pero al generalizar sobre esto pues bueno, no sé, pero he visto casos en los que sí y casos en los que no, pero vamos... Sí, yo creo que diría. En plan, hay gente que sí otra gente que directamente no opina, pero sí que he visto gente que sí, que es como pues bueno sois unos vagos o... bueno la mierda de siempre vamos, como si fuera culpa nuestra

Entrevistadora: Vale. ¿Te gustaría independizarte?

T: Esta pregunta me la he hecho muchas veces y por una parte sí, en plan, pues me gustaría vivir a mi bola, solo, sin mis padres. Que a ver, no es que me lleve mal con ellos pero bueno, que hay épocas en las que bueno, que hay crisis [ríe]. Pero no sé, estoy bien en mi casa, estoy con mis hermanos, con mis padres y claro, no tengo ningún tipo de gasto y entonces es como bueno, pues vivo por así decirlo, cómodamente de momento. Pero claro, esto en algún momento va a cambiar, o eso espero [ríe] pero de momento no. Estoy bien en mi casa

Entrevistadora: ¿Y cuando crees que vas a poder independizarte? En tema de recursos y tal

T: Uf, no creo que sea posible. En plan, no, no, es que ahora es imposible. Eee.. o sea o se mueren por muy mala suerte mis padres y me dejan la casa o yo no voy a tener casa, eso lo tengo muy claro. Bueno eso si las cosas siguen como están ahora, es imposible, a no ser que viva con otras tres personas y pagamos entre los 4 la casa, es imposible

Entrevistadora: O sea que para independizarte, ¿tendrías que estar compartiendo piso?

T: Sí, o heredar uno. O bueno, tener suerte y encontrar un muy buen trabajo, cosa que bueno, dudo que suceda la verdad

Entrevistadora: ¿Y considerarías okupar?

T: ¿Okupar?... [piensa], no

Entrevistadora: ¿Por qué?

T: Porque soy muy vago y muy cómodo y no [ríe]. No voy a pasar de lo cómodo que estoy en mi casa con mi ordenador, con mi internet, con 0 gasto a... no

Entrevistadora: Vale. También se habla de otras formas de economía nuevas, y una de las más conocidas es la economía sumergida. ¿Qué piensas de ella?

T: Que siendo en España, pues bueno, que es de lo más, diría yo, que hay no? Sobretudo bueno, mayoritariamente en la hostelería

Entrevistadora: ¿Y por qué crees que ha aparecido este tipo de economía?

T: ¿En España o en general?

Entrevistadora: En España

T: A pues por la desindustrialización y porque básicamente vivimos del turismo, entonces pues, eso ha hecho que haya un montón de economía sumergida en la hostelería

Entrevistadora: ¿Y qué opinas de la gente que participa en ella?

T: Pues a ver, yo creo que hay los que sacan beneficio de ello y estos pues obviamente me parece bastante deplorable por su parte. Y los que se ven obligados pues a aceptar eso, bueno, supongo que no les quedará otra. Entonces pues bueno, que le vas a hacer, si es lo que te toca tragar

Entrevistadora: Vale

BLOC 4: SITUACIÓ POLÍTICA I INSTITUCIONS

Entrevistadora: ¿Cómo definirías las instituciones y la política española, con tres palabras?

T: ¿En general?

Entrevistadora: Sí

T: Mmm... mala o malo, ilusoria y... sinvergüenza [ríe]

Entrevistadora: Vale y en la política actual, ¿cuáles crees que son los temas a los que se les da más importancia?

T: ¿La gente o las instituciones barra políticos?

Entrevistadora: Las instituciones y políticos

T: Pf [sopla] el COVID, es de lo que habla todo el mundo. Y todo lo referido al COVID en plan, si afecta al trabajo, si afecta a lo social, etcétera

Entrevistadora: Y antes de que llegase el COVID, ¿cuáles crees que eran a los que le daban más importancia?

T: Si te soy sincero ni me acuerdo fijate [ríe]

Entrevistadora: Vale, ¿y a los que se le dan menos importancia?

T: Mmm... [piensa] diría que al ámbito laboral y sobretodo al ámbito laboral juvenil, por así decirlo

Entrevistadora: Vale. ¿Crees que desde la política y desde las diferentes instituciones, se dan soluciones reales a los problemas que hay?

T: No

Entrevistadora: ¿Por qué?

T: Porque no pueden hacerlo ni lo van a hacer ni quieren, básicamente

Entrevistadora: ¿Y por qué crees que tampoco quieren hacerlo?

T: Pues bueno, hay una parte que te vende que quiere hacerlo pero no lo hace y la otra parte directamente no quiere

Entrevistadora: Vale. ¿Piensas que se debería de participar activamente en política?

T: En plan, ¿la gente normal?

Entrevistadora: Sí

T: No

Entrevistadora: ¿Por qué?

T: A ver la política tal y como está no, porque no sirve de absolutamente nada

Entrevistadora: ¿Y qué crees que debería de cambiar para que la gente tuviese que participar?

T: Que se radicalice más

Entrevistadora: ¿En qué sentido?

T: En que... como decirlo, en que formen parte de manera más activa en, sobretodo en sus puestos de trabajo, en sindicatos, etcétera

Entrevistadora: ¿Y tú participas de manera activa en la política?

T: No

Entrevistadora: Vale. ¿Crees que hay un cierto abandono por parte de las instituciones estatales hacia los jóvenes y sus problemas, sus demandas...?

T: Absolutamente sí

Entrevistadora: ¿Por qué?

T: Porque somos de los países de Europa con más paro juvenil y no sé si el más, y de abandono escolar y no han hecho absolutamente nada

Entrevistadora: ¿Y crees que eso les favorece?

T: ¿A quién?

Entrevistadora: A los políticos, al sistema...

T: Pues no debería, pero parece que da igual. Porque es como, bueno si te quejas un día y sigues pa'lante

Entrevistadora: Y según tu punto de vista, ¿cuáles son los principales problemas que tenemos los jóvenes hoy?

T: ¿Nosotros como grupo?

Entrevistadora: Sí

T: Falta de solidaridad diría yo. No tenemos casi ninguna por así decirlo, somos muy pasotas y poco solidarios

Entrevistadora: Vale. ¿Qué papel crees que juega la educación actualmente?

T: ¿En los jóvenes o en general?

Entrevistadora: En general y en los jóvenes [ríe]

T: A mi me parece fundamental. Sobretudo cuando eres más pequeño y tal, yo creo que es fundamental y dice mucho, o sea no tanto la educación como tal pero lo que vives en ese periodo, en cómo vas a... no a ser, porque obviamente puedes cambiar más adelante, pero si como va a ser encauzado por así decirlo, en un futuro

Entrevistadora: ¿Y crees que la educación se ha ido volviendo cada vez más importante?

T: Uf buena pregunta la verdad. Es que no sabría si es más importante, o sea, debería serlo, pero que sea más influyente no sabría. Porque antiguamente con todo este tema pues, bueno depende de a cuanto tiempo te remontes, porque por ejemplo, lo que vivieron nuestros abuelos en la época de Franco y tal, es que ahí no sé hasta qué punto influía en ellos. Supongo que bastante porque ha habido un cambio muy importante en la forma de ser de nuestros abuelos a la nuestra y entonces diría que... no sé si influye más o menos pero que influye es bastante claro

Entrevistadora: ¿Crees que la educación es neutra o que hay una influencia política detrás?

T: La hay, la hay

Entrevistadora: ¿Por qué?

T: Sobretudo por las asignaturas, por lo que sale en alguna de ellas y bueno, también depende a qué colegio vayas y que tipo de educación sea, eso también influye

Entrevistadora: ¿Y crees que la educación pública es más neutra que la de escuelas privadas o más o menos igual?

T: Sí, sí desde luego que sí

Entrevistadora: Vale. ¿Cómo definirías la escuela con tres palabras?

T: Mmm... ¿la escuela estamos hablando de la ESO, bachiller, etcétera?

Entrevistadora: Sí

T: Repetitiva, ineficaz y... cómo decirlo, exasperante, esa sería la palabra

Entrevistadora: Y tú, ¿por qué opción optarías? Por lo que es la escuela pública o por modelos alternativos en plan, yo le pongo un profe particular a mi hijo...

T: No, no. Yo publico 100%

Entrevistadora: ¿Por qué?

T: Pues, lo he mencionado antes ya pero, aparte de que es importante la educación como tal, en plan tus matemáticas etcétera, también el ir a clase como tal, estar con tus compañeros en clase, el ir al patio, quedar con tus amigos de clase... eso es importante. Si estás eso, 16 años encerrado en tu casa con un profesor particular te vas a perder todo eso. Y eso marca mucho a una persona, entonces por eso básicamente y principalmente, ya solo por las asignaturas como tal porque bueno eso, a ver, lo puedes dar en clase o lo puedes dar en casa pero sino por así decirlo, lo social de ir a clase

Entrevistadora: ¿Qué visión tienes sobre la democracia en general?

T: ¿Qué visión tengo? Pues que no sirve para nada básicamente diría yo [ríe]

Entrevistadora: ¿Y por qué crees que no sirve para nada?

T: Porque no tenemos decisión real sobre nada, básicamente. No tenemos ningún tipo de decisión

Entrevistadora: ¿Y por qué alternativa optarías a la democracia?

T: [Ríe] Pues por comunismo

Entrevistadora: Vale. ¿Y tienes la misma opinión sobre la democracia española?

T: Sí

Entrevistadora: ¿Crees que desde las instituciones se vela y se garantiza la libertad de las personas o que por lo contrario, desde las instituciones se reprime?

T: Hombre depende de qué institución. Pero, mmm... a ver, hay algunas que sí y luego hay algunas otras, que ya todo el mundo debería de saber cuál, pues que no, que básicamente está ahí para reprimir, o sea no tienen ningún otro tipo de función. Hay otras instituciones que sí, lo intentan y tal pero bueno. Que ya sean más eficaces y tal pues bueno

Entrevistadora: Vale. ¿Crees que la violencia es necesaria para conseguir un cambio?

T: Absolutamente

Entrevistadora: ¿Y crees que también es necesaria para mantener el status quo?

T: Mmm... [piensa] sí

Entrevistadora: Vale, ¿y crees que el tipo de violencia que se usa para conseguir un cambio es igual o es diferente?

T: Hombre depende que statu quo quieras mantener, pero no, obviamente no va a ser igual. Una va a ser bastante más violento que el otro creo yo

Entrevistadora: ¿Cuál crees que sería más violento?

T: El del cambio, 100%. Más que nada porque en el del cambio va haber otra fuerza igual o superior que va a intentar evitarlo, en el otro pues no, será una minoría que bueno

Entrevistadora: Y, ¿crees que hay violencia en las calles hacia arriba y de las instituciones hacia abajo?

T: Depende de los casos, sobretodo desde arriba hacia abajo es de la que más hay y también opino que de abajo hacia arriba, sin ningún tipo de organización, como es en el 99% de los casos, no sirve de nada. Montas ruido un par de días, una semana y ya. No sirve para absolutamente nada más, tiene que haber algún tipo de organización, bastante fuerte de hecho detrás, porque sino no sirve de nada, es demasiado espontáneo, no consigue nada

Entrevistadora: Vale. ¿Cuál es tu opinión sobre las fuerzas y cuerpos de seguridad del Estado?

T: Que me repugnan básicamente [ríe]

Entrevistadora: ¿Crees que son útiles?

T: No, básicamente no sirven para nada más que para reprimir. O sea no tienen ningún tipo de función ahora mismo, bueno ni la han tenido antes tampoco

Entrevistadora: Entonces, ¿tú optarías por un Estado sin cuerpos y fuerzas de seguridad?

T: Me he hecho muchas veces esa pregunta y diría que sí pero... uf [sopla] es que afirmarlo tan tajantemente... no sabría yo qué decir la verdad. Hay muchos peros y hay muchas circunstancias que analizar para decir sí o no, porque para empezar habría que llegar a ese punto de poder decidir. Pero claro, para que suceda ese tipo de decisión tiene que haber habido un cambio en la sociedad completamente, sino, ni se plantea. Bueno, ni se va a poder plantear ese cambio

Entrevistadora: ¿Y en qué casos consideras que sí que sería necesario tener un tipo de fuerzas de seguridad y tal?

T: Pues en el actual por ejemplo, para mantener el status quo hace falta policía

BLOC 5: MITJANS DE COMUNICACIÓ

Entrevistadora: ¿Cuáles son los medios de comunicación que sueles usar más?

T: Las redes sociales, no uso ningún otro básicamente

Entrevistadora: Vale. ¿Crees que la única finalidad que tienen los medios es transmitir información?

T: Uf [sop/a] es que información abarca absolutamente todo pero bueno. Información visto como noticias etcétera, no

Entrevistadora: ¿Qué más crees que transmiten?

T: Pues entretenimiento, por ejemplo

Entrevistadora: ¿Y crees que hoy en día los medios de comunicación, es un medio más para socializar y crear pensamientos, opiniones...?

T: Sí básicamente es su principal función

Entrevistadora: ¿Crees que los medios de comunicación son neutros?

T: No, no hay ninguno que lo sea

Entrevistadora: Y detrás de ellos, ¿qué crees que hay? Intereses políticos, económicos, ninguno...

T: Mm... los dos, en absolutamente todos. A no ser que sea, no sé, mi prima la del pueblo escribiendo desde su casa, lo va haber. 100% lo hay

Entrevistadora: Entonces, tu opinión sobre los medios de comunicación oficiales, ¿cuál sería?

T: Que... [sop/a] por ejemplo hay noticias de las que sí se informa, por ejemplo, ha habido un incendio en Murcia. Vale, pues ahí no tienen porque poner ningún tipo de información subjetiva pero en otro tipo de informaciones que son ya más polémicas, siempre dan un punto de vista. Siempre. O sea, no pueden no darlo básicamente, entonces pues bueno. Y en la gran mayoría de los casos, más que informarte te desinforman o más que desinformarte te intentan dar un punto de vista que muchas veces no, no lo comparto

Entrevistadora: Vale. ¿Conoces algún medio de comunicación que sea alternativo?

T: ¿Alternativo en plan qué?

Entrevistadora: Por ejemplo, hay una revista de tu barrio, un fanzine, una radio de tu...

T: Sí, sí. Línea Proletaria por ejemplo

Entrevistadora: ¿Y qué opinión tienes sobre este tipo de medios?

T: No lo conozco mucho éste la verdad. En plan, que sea así tan chiquitito y tal, solo conozco el que te he dicho. Sé que hay más pero no...

Entrevistadora: Vale, y aunque no los conozcas en profundidad, ¿cuáles crees que son las principales diferencias que hay entre éstos y los que son oficiales?

T: El primero es que comparte mi punto de vista, por así decirlo, o bueno, supongo que habrá algunos otros que no y que... como decirlo, que tienen... mucha menos gente detrás y que generalmente no suelen tener ningún tipo de interés económico. Bueno hay algunos que se intentarán aprovechar, obviamente, pero vamos, los que yo conozco no

Entrevistadora: Vale

BLOC 6: EL SUBJECTE POSTMODERN

Entrevistadora: Actualmente podríamos decir que nos encontramos en la era posmoderna y que hemos abandonado la modernidad. La modernidad se caracterizaba por lo siguiente: estaba encaminada hacia el progreso y hacia un mañana mejor, centrándose en la razón, la racionalidad y la ciencia para conseguirlo. En este periodo todo apuntaba a una mejor versión y todo venía desde un sentimiento de comunidad y de positividad. Se utilizaban algunos adjetivos como estos para describirlo: universalidad, comunidad, verdad, emancipación, progreso... En cambio, a partir de la mitad del s. XX pasan una serie de hechos que rompen con esta perspectiva: la 2GM, Chernóbil, la Guerra Fría... Esto hace que nos demos cuenta de que no solo actuamos gracias a la razón

T: Sí, vale

Entrevistadora: Pues, ¿con qué cuatro adjetivos definirías la sociedad de hoy?

T: Mmm... desinformada, insolidaria diría yo, en algunas partes claro y algunos aspectos no en todos. Eee... jodida y en gran parte, que está hasta los cojones

Entrevistadora: ¿Crees que ahora estamos más sensibilizados y que somos más conscientes de todo en general, o al contrario, que estamos más insensibilizados y somos menos conscientes que antes?

T: Somos más conscientes pero al mismo tiempo más insensibles. Es como que nos han bombardeado con tanto de todo, en plan, que es como pues otra vez más no pasa nada. En plan, no sé, yo me imagino que... hace no sé, sesenta años, en el pueblo que vivía mi abuela si se enteraba de que bua ha habido un incendio en Murcia pues tres semanas comentandolo. Ahora es como, te puedes enterar ahora mismo de que hay 700 incendios sabes y es como, bueno pues uno más, te la suda tres cojones. O sea si eres consciente de ello, pero te la suda completamente. En plan, mientras no sea que está ardiendo la casa de tu vecino pues te da igual

Entrevistadora: Bueno antes ya has mencionado que no, más o menos, pero ¿crees que existe un sentimiento de comunidad y de solidaridad entre todos los individuos?

T: No

Entrevistadora: ¿Y crees que este sentimiento de solidaridad, comunidad, etc solo se consigue con esas personas que consideramos que son iguales que nosotros?

T: Hombre, depende a lo que te refieras con iguales que nosotros

Entrevistadora: Bueno, pues a esas personas que consideras que están tu misma situación o similar, tu grupo de amigos...

T: Sí, yo creo que sí. Pero a ver, yo con grupo no me refiero a grupo de amigos, sino con todos

Entrevistadora: ¿Crees que estamos en una sociedad de carácter más individualista que antes?

T: Sí

Entrevistadora: ¿Por qué?

T: Pf [sopla], ya lo he dicho antes pero porque creo que somos bastante poco solidarios con el que tenemos al lado. En plan, mientras no me afecte a mi el de al lado me da igual lo que le pase. O sea hasta que no me vaya afectar a mi, me da igual lo que le pase al de al lado y la gran mayoría de la gente, pues bueno... que hay mucha gente que no, pero es que hay mucha otra gente que sí vive así. Entonces es como bueno [gesto con los hombros hacia arriba]

Entrevistadora: Qué crees que se le da más importancia, ¿el hecho de tener ese sentimiento de comunidad y de formar parte de un grupo, o que lo único que importa es ser uno mismo, ser diferente al resto...?

T: No, yo creo que lo primero. Lo segundo... bueno a ver, una cosa no quita la otra no? Que está bien que te sientas tú mismo y tal pero pasar de eso al completo individualismo no, no. Pueden ser las dos

Entrevistadora: Vale. ¿Crees que te preocupas solo por el presente sin tener en cuenta el pasado y el futuro, o que también los tienes en cuenta?

T: Personalmente, muchas veces el futuro no lo tengo en cuenta para absolutamente nada. Vivo el día a día y que ya, ya me preocuparé mañana. Sí que hay muchas veces que tengo presente... eh bueno, se que suena mal pero, tengo presente el pasado sabes? [ríe] Pero si, tampoco es que tenga que tener nada así muy particular en mente del pasado pero bueno. Que básicamente vivo al día, o sea me da igual lo que vaya a pasar en cuatro años. Cuando pasen cuatro años ya veré en qué situación estamos, que estoy haciendo y que es lo que hago

Entrevistadora: Vale. También se dice que ahora le damos como más importancia a la cantidad que a la cualidad. ¿Estás de acuerdo?

T: Mmm... sí diría yo

Entrevistadora: ¿Por qué?

T: Pf [sopla] es que depende de para qué y qué tipo de gente... Sobretudo yo diría que por las redes sociales, más que nada

Entrevistadora: ¿Y a qué crees que preferimos más cantidad a cualidad?

T: Yo lo relacionaría con el consumismo básicamente. A devorar todo lo que tenemos al lado, verte 700 series que me incluyo, muchas veces me pego atracones de 17 horas viendo una serie para poder terminar toda la serie en un día. Y eso se extrapola al resto de la vida

Entrevistadora: Vale. Ahora también podemos escoger cualquier cosa que queramos, de entre una gran cantidad de opciones diferentes. ¿Crees que eso es algo malo o no?

T: No, o sea yo creo que cuantas más opciones haya mejor. No le veo ningún punto negativo a eso

Entrevistadora: ¿Consideras que una de las cosas que buscan las personas ahora es sentir cosas nuevas y cada vez más rápido?

T: Sí

Entrevistadora: ¿Por qué?

T: Por lo mismo de antes, por puro consumismo

Entrevistadora: Relacionado con esto de tener nuevas experiencias y tal, un medio para hacerlo son las drogas, ¿crees que ha aumentado el consumo de drogas en los últimos años?

T: Hombre si dentro de drogas incluimos café, alcohol, tabaco y todo eso sí, claramente sí

Entrevistadora: Y si dejamos esas aparte crees que sí también o...

T: Bueno eso ya no sabría decirte la verdad, no tengo ni idea. En plan si quitamos las que están socialmente aceptadas, no sabría decirte. No tengo ni idea

Entrevistadora: Vale. ¿Y por qué crees que ha aumentado el consumo?

T: Hombre supongo que por la situación actual no? En general que está todo en la puta mierda

Entrevistadora: Vale. ¿Tú personalmente has probado las drogas? Si quieres decirlo

T: No socialmente aceptadas [ríe]

Entrevistadora: ¿Y con qué fin lo has hecho?

T: Pues para evadirme de mis mierdas y para probar algo nuevo. Y por que mi vida...

Entrevistadora: Vale

BLOC 7: ANTI-TODO

Entrevistadora: ¿Piensas que el anti-todo está íntimamente relacionado con la condición de clase social o crees que todo el mundo, independientemente de su clase social, puede llegar a entender el anti-todo?

T: Hombre, llegar a entenderlo sí pero... que de verdad bueno, no creo. Está bastante relacionado con la clase social

Entrevistadora: ¿Por qué?

T: Pues por de donde surgió. Porque estaban como dice el nombre, hasta los cojones de absolutamente todo y no creo que alguien de arriba sintiera o que ni siquiera supiera que existiera eso, pa empezar. Entonces sí, está bastante relacionado

Entrevistadora: Vale, y como tu eres de ahí, ¿crees que ha dejado una marca muy fuerte en las generaciones que han venido después?

T: Sí, yo diría que sí

Entrevistadora: ¿Por qué?

T: Sobretudo diría yo algo así como... ¿cómo herencia? En plan, no tanto porque nosotros, en plan los jóvenes de hoy en día lo hubiéramos vivido, si no más que nada porque lo vimos en nuestros padres. En plan, toda la gente que conozco así del rollo, el 90% sus padres lo eran en esa época. Mi madre lo era, los padres de mis amigos lo eran y... pues supongo que de verlo en nuestros padres, aunque ya cuando no estuvieran ya no lo fueran, de que nos hablasen de eso y tal, nos ha condicionado bastante. Entonces por eso digo que ha marcado bastante

Entrevistadora: Vale

BLOC 8: FRAGMENTS I OPINIÓ

Entrevistadora: Te voy a poner en el chat unos fragmentos de un autor y me tienes que decir que si estás de acuerdo o no y el por qué

T: Vale guay

“reina la indiferencia de masa, donde domina el sentimiento de reiteración y estancamiento, (...), donde se banaliza la innovación, en la que el futuro no se asimila ya a un progreso ineluctable. (...) Se disuelven la confianza y la fe en el futuro, ya nadie cree en el porvenir radiante de la revolución y el progreso, la gente quiere vivir enseguida, aquí y ahora, conservarse joven y no ya forjar el hombre nuevo”

T: Yo... diría que estoy de acuerdo, la verdad

Entrevistadora: ¿Por qué?

T: Porque no veo que diga ningún tipo de mentira la verdad, no sé. En plan es que es justo lo que hemos estado hablando y básicamente en la gran medida de los puntos he dicho algo similar a lo que dice la frase, así que

Entrevistadora: Vale. Ahora te paso otra

“Por todas partes asistimos a la búsqueda de la propia identidad, y no ya de la universalidad que motiva las acciones sociales”

T: También estoy de acuerdo

Entrevistadora: Vale, ¿por qué?

T: Pues porque es lo que he dicho, en plan, nos da igual lo que nos rodea, nos da completamente igual simplemente somos... vivimos aislados de los otros, entonces es como pues lo que dice la frase

Entrevistadora: Vale, pues ahora otra que es más larga

“La apatía no es un defecto de socialización sino una nueva socialización flexible y «económica», una descrispación necesaria para el funcionamiento del capitalismo moderno (...) ¿Por qué un sistema cuyo funcionamiento exige la indiferencia se esfuerza continuamente en hacer participar, en educar, en interesar? ¿Contradicción del sistema? Mucho más, simulacro de contradicción por cuanto son precisamente esas organizaciones las que producen la apatía de masa (...). Indiferencia por saturación, información y aislamiento. Agentes directos de la indiferencia, se comprende por qué el sistema reproduce de forma extendida los aparatos de sentido y de responsabilización que sólo logran producir un compromiso vacío. (...) El hombre indiferente no se aferra a nada, no tiene certezas absolutas, nada le sorprende”

T: Completamente de acuerdo

Entrevistadora: ¿Por qué?

T: [Ríe] O sea, dice literalmente lo que he dicho yo antes, sobretodo la frase de indiferencia por saturación de información y aislamiento. En plan, nos llegan tanto de todo que es como, cuando llega otra vez es como pf [sopla] otra más, me da absolutamente igual. Entonces es como, como he dicho antes con el ejemplo de los incendios pues podría extrapolarse por ejemplo a algo más importante como los trabajadores de nose donde hacen huelga, ya es la cuarta vez que te llega esa noticia y es como pues vale. O sea, lo lees por encima, te la suda tres putos cojones. Hasta que no te toque a ti, igual hasta en ese caso dices mira qué pereza paso, voy a seguir con mi vida no quiero problemas. Y eso básicamente es apatía

Entrevistadora: Vale. Y la última

“el individuo zombiesco, ya cool y apático, ya vacío del sentimiento de existir”

T: Mmm... sí y no

Entrevistadora: Vale ¿por qué?

T: A ver, estoy de acuerdo en lo de cool y apático, pero no... en plan, no se, no todo el mundo quiere ser guay. En plan, hay mucha gente que simplemente quiere subsistir o necesita subsistir que es diferente y vacío de sentimiento de existir, yo más que vacío optaría por apagado. En plan, no quiero que nadie quiera existir, básicamente las circunstancias hacen que nadie quiera, pero nadie no quiere. Entonces por eso, sí y no

Entrevistadora: Vale, pues ya estamos

T: Ya? [ríe]. Se me ha pasado muy rápido

Entrevistadora: [Ríe] Mejor. Muchas gracias por hacer la entrevista

T: De nada. Adiós

Entrevistadora: Adiós

XIII. ANNEX 4: ANÀLISI DE LES ENTREVISTES

	Situació laboral i econòmica	Institucions espanyoles	Percepció i participació política	Definició i percepció del futur	Definició i percepció societat i individus
Coincideix amb el discurs del moviment anti-todo	<ul style="list-style-type: none"> - Descripció negativa de la situació laboral: precària, complicada, poca feina, nefasta... - No hi ha perspectiva de millora respecte a la situació laboral - Descriuen les feines com a precàries i temporals - Afirmen que hi ha una crisi econòmica i que és molt difícil trobar feina - El sistema econòmic, ha comportat l'aparició de l'economia submergida - La gent que participa en l'economia submergida ho fa perquè s'hi veu obligada 	<ul style="list-style-type: none"> - Des de les institucions s'imparteix repressió i violència - Des de les forces i els cossos de seguretat de l'Estat s'imparteixen repressió de manera violenta i fan ús d'un abús de poder - L'educació no és neutre, hi ha una influència política al darrera - Descriuen l'escola negativament: estricta, homogènia, ineficaç, desmotivadora... - Els mitjans de comunicació oficials no són objectius/ neutres, hi ha interessos darrera 	<ul style="list-style-type: none"> - Percepció negativa de la política espanyola: ineficient, egoista, ilusoria, dolenta, perpètua les desigualtats, contradictòria... - La política no dóna solucions reals als problemes que hi ha - Abandonament cap als joves i cap als seus problemes i/o demandes - La democràcia, en general però sobretot l'espanyola, no funciona i no serveix per res - Participar de forma activa en la política no canvia res - Els temes que se'ls hi dona menys importància des de la política són la situació econòmica i laboral, sobretot la juvenil - El problema principal dels joves és la situació laboral 	<ul style="list-style-type: none"> - Percepció negativa del futur: contaminat, complicat, dur, fosc, intimidador, incert, desolador, passota, amb més desigualtats... - Intenten viure més al dia a dia - Afirmen que el futur no està garantit 	<ul style="list-style-type: none"> - Descripció pessimista dels joves: passotes, fotuts, desmotivats, estressats, tristos, desesperançats, atormentats, pressionats, amb pocs recursos... - Descripció pessimista de la societat: desigual, molt estructurada, farta, insolidària, fotuda, perduda, ansiosa, enganyada... - Els joves han cregut en un context de crisi - Expectatives i pressió cap als joves perquè aquests acabin amb la crisi - Culpabilització cap als joves per no trobar feina - Solidaritat només amb aquells que consideren iguals a ells - Societat individualista, només es mira per un mateix i pels propis interessos

<p>No coincideix amb el discurs del moviment anti-todo</p>	<ul style="list-style-type: none"> - No ens havíem recuperat de la crisi del 2008, però hi havia una certa estabilitat - La crisi del 2012 arrossegava la del 2008 i el COVID ha agreujat aquesta situació - Per independitzar-se haurien de compartir pis, però no perquè estan en contra del model de la família nuclear sinó perquè si no, no es poden independitzar - No aposten per l'okupació - No participen en l'economia submergida 	<ul style="list-style-type: none"> - Les forces i els cossos de seguretat de l'Estat són necessaris, no conceben un estat sense ells - Donen molta importància a l'educació i consideren que és necessària - No opten per alternatives a l'educació hegemònica - No aposten o no fan servir mitjans de comunicació alternatius 	<ul style="list-style-type: none"> - Els temes que se'ls hi dóna més importància des de la política són el COVID i la independència de Catalunya - Els temes que se'ls hi dóna menys importància són l'educació, la sanitat i l'augment del feixisme - El problema principal dels joves és la salut i la falta de solidaritat 	<ul style="list-style-type: none"> - Esperen que el futur sigui esperançador (una mica), revolucionari i altruista - Pensen molt en el futur però perquè els hi preocupa molt 	<ul style="list-style-type: none"> - Descripció positiva dels joves: preparats, conscients, organitzats, innovadors, revolucionaris, tecnològics, espontanis... - Ara som més conscients del que passa però estem més insensibilitats - Donen molta importància a poder pertànyer o formar part d'un grup - No consideren les drogues com un element de transgressió, s'utilitzen per experimentar coses noves o per evadir-se
---	--	--	--	--	--

TAULA 7: Quadre d'anàlisi de les entrevistes omplert [elaboració pròpia]

XIV. ANNEX 5: LLETRA DE LES CANÇONS D'ESKORBUTO

1. Anti-Todo (1986)²⁰

1. Historia triste

*Pasan los años, pasa tu vida
Pasan los meses, pasan tus días
Pasan las horas, también tus minutos
Este puede ser tu último segundo*

*Oohhhh, historia triste
Oohhhh, historia histórica
Oohhhh, historia final*

*Una mañana muy temprano
De tus sueños despertarás
No lo sabrás, ese es tu día
¡Vas a morir!*

*Oohhhh, historia triste
Oohhhh, historia histórica
Oohhhh, historia final
Oohhhh
¡Historia final!*

2. De ti depende

*Condenados a vivir
en climas contaminados
Condenados a pisar
el asfalto ensangrentado*

*Ohhh! Ohhh! Ohhh!
De ti depende, de ti depende
¡tu eliges!*

*Los culos cagones
se asoman y cagan por los balcones
viven en altos edificios
entre el lujo y el confort*

*Ohhh! Ohhh! Ohhh!
De ti depende, de ti depende
¡tu eliges!*

²⁰ Eskorbuto. (1986). *Anti-Todo* [LP]. Biscaia: Discos Suicidas.

*¿Quieres olvidarlo?
¿Quieres olvidarlo?
¿Quieres olvidarlo?
Tendrás que soportarlo*

*Ohhh! Ohhh! Ohhh!
De ti depende, de ti depende,
¡tu eliges!*

*Ohhh! Ohhh! Ohhh!
y quizás de ti no dependa*

3. Es un crimen

*El partido que gobierna este país
y toda su oposición parlamentaria
Las patronales, los sindicatos
todos contribuyen a nuestro fracaso*

*Es un crimen, es un crimen
Es un crimen, es un crimen*

*Desde sus poltronas, prometieron solución
para todos los problemas de esta nación
Paro, miseria, humillación es lo que obtuvimos
solo una casualidad podrá desatar una reacción*

*Es un crimen, es un crimen...
Cuánto plomo malgastado (es un crimen)
en cuerpos innecesarios (es un crimen)
En cuerpos innecesarios (es un crimen)
cuánto plomo malgastado (es un crimen)
Es un crimen...*

4. Mata la música

*Mata la musica
Mata la musica disco!*

*Mata la musica
Mata la musica disco!*

*Mata la musica
Mata la musica disco!*

*Mata la musica
Mata la musica*

Ooohhhh ooohhhh
Ooohhhh ooohhhh
Disco!

Mata la musica
Mata la musica disco!

Mata la musica
Mata la musica disco!

Mata la musica
Mata la musica disco!

Mata la musica
Mata la musica
Ooohhhh ooohhhh
Ooohhhh ooohhhh
Disco disco disco!
Disco disco disco!
Disco disco disco!

5. Anti-todo

*Nada más nacer empiezan a corrompemos
crecemos y envejecemos, en absoluta sumisión*

*¡No hay amigos, ni enemigos
lucha necia, todos contra todos!*

*Los que trabajan, se olvidan de los parados
y los que están libres, de los encarcelados*

*¡No hay amigos, ni enemigos
lucha necia, todos contra todos!*

*¿De qué nos sirven manifestaciones?
¿De qué nos sirven huelgas generales?
¿De qué nos sirven? ¡No sirven!
¿De qué nos sirven? ¡No sirven!*

*¡No hay amigos, ni enemigos
lucha necia, todos contra todos!*

*Nada más nacer, empiezan a corrompemos
eso nos demuestra, que somos anti-todo*

*¡No hay amigos, ni enemigos
lucha necia, todos contra todos!*

6. Haciendo bobadas

*No, no, no, no, no lo entiendo
No, no, no, no, no lo entiendo
No, no, no, no, no lo entiendo*

*No lo entiendo
Siempre están igual
Haciendo bobadas...*

*No, no, no, no, no lo entiendo
No, no, no, no, no lo entiendo
No, no, no, no, no lo entiendo*

*No lo entiendo
Siempre están igual
Haciendo bobadas...*

*No, no, no, no, no lo entiendo
No, no, no, no, no lo entiendo
No, no, no, no, no lo entiendo*

*No lo entiendo
Siempre están igual
Haciendo bobadas...
No lo entiendo
Siempre están igual*

7. Cuidado

*Gentes ignorantes que antes nos tenían miedo
Cogen confianzas que nunca les dimos
Cobardes, que van de valientes
Hablando de nosotros mal ante la gente*

*Creéis que todo tiene un límite
Así estais todos limitados
¡Cuidado! (¡cuidado!)
Os avisamos
Somos los mismos, que cuando empezamos*

*¡Cuidado! (¡cuidado!)
Os avisamos
Somos los mismos, que cuando empezamos*

*¡Cuidado! (¡cuidado!)
Os avisamos*

Somos los mismos, que cuando empezamos

*Gentes ignorantes que antes nos tenían miedo
Cogen confianzas que nunca les dimos
Cobardes, que van de valientes
Hablando de nosotros mal ante la gente*

*Vuestro entorno huele a podrido
Vuestras palabras son ladridos
¡Cuidado! (¡cuidado!)
Os avisamos
Somos los mismos que cuando empezamos*

8. Tamara

*Cuando yo era pequeño
cuando era menor de edad
conocí a una vieja
nauseabunda, repugnante y putrefacta
Oh, oh! Tamara!, Tamara!, Tamara!, Tamara!*

*Ella me pedía besos en la boca, así!
yo la miraba a la cara y me asustaba
porque era nauseabunda, repugnante y putrefacta
Oh, oh! Tamara!, Tamara!, Tamara!, Tamara!, Tamara!*

*Después de tanto tiempo
yo la ví por primera vez
Ella me reconoció y me dijo así
Ey pequeño dame un beso en la boca, así!*

Muérete!, muérete!, muérete!, muérete!

*Saqué mis cadenas y la golpeé
Saqué mi cuchillo y se lo clavé, se lo clavé
Oh, oh! Tamara!, Tamara!, Tamara!, Tamara!*

*Su sangre corría hacia un vertedero de basura
Ella moría contra la pared
y yo reía, y yo reía*

Muérete!, muérete!, muérete!, muérete!

9. Cerebros destruidos

*Perdida la esperanza, perdida la ilusión
Los problemas continúan, sin hallarse solución
Nuestras vidas se consumen, el cerebro se destruye*

*Nuestros cuerpos caen rendidos, como una maldición
El pasado ha pasado y por el nada hay que hacer
El presente es un fracaso y el futuro no se ve*

*La mentira es la que manda, la que causa sensación
La verdad es aburrida, puta frustración*

*Prefiero morir como un cobarde
Que vivir cobardemente*

*Nuestras vidas se consumen
El cerebro se destruye
Nuestros cuerpos caen rendidos
Como una maldición*

*El terror causando hábito, miedo a morir
Ya estás muerto, ya estais muertos
Ya estás muerto, ya estás muerto
Ya estais muertos, muertos, muertos, muertos
Ya estais muertos, muertos, muertos, muertos
Ya estás muerto, muerto
Ya estais muertos, muertos, muertos, muertos
Cerebros destruidos!*

10. Ha llegado el momento (el fin)

*Ohhh ahhh eo
Ohhh ahhh eo
Ohhh ahhh eo*

*Puede ser el americano, o quizás el japonés
Puede ser el ruso, o el español tal vez
Ha llegado el momento, de la destrucción*

*Ohhh ahhh eo
Ohhh ahhh eo
Ohhh ahhh eo*

*Pueden ser los chinos, y los ingleses también
Pueden ser los negros, vete tu a saber
Ha llegado el momento, de la destrucción*

*Puede ser cualquiera, cualquiera puede ser
Pueden ser ellos, ellos también
Ha llegado el momento, de la destrucción...*

*Ya llegó, ya llegó
Ya llegó, ya llegó*

*Es el fin, al fin
Es el fin, al final!
Es el fin, nuestra muerte*

*Ya llegó, ya llegó
Ya llegó, ya llegó
Es el fin!
Es el fin, al fin, nuestra muerte
Es el fin, al fin, el fin*

2. Jodiendolo todo (1983)²¹

1. Maldito país

*Policía nacional, picoletos de mierda, capitanes generales.
Este maldito país es una gran pocilga*

*Ministros, gobernadores, presidentes que se tocan los cojones
Este maldito país es una gran pocilga
Este maldito país es una gran pocilga*

*Quisiera enrollarme a una mujer policía para estar jodiendola
Todos los días, todos los días*

*Este maldito país es una gran pocilga
Maldito país, españa
Maldito país, españa
Maldito país, maldito país, maldito país*

*Este maldito país es una gran pocilga
Maldito país, españa
Maldito país, españa
Maldito país, españa
Maldito país, españa
Maldito país, españa
Maldito país, españa
Maldito país, españa
Maldito país, españa
Maldito país, españa
España!*

2. Escupe a la bandera

*Todas las banderas tienen héroes, muertos
y la supuesta paloma de la paz, acabó en el puchero*

²¹ Eskorbuto. (1983). *Jodiendolo todo* [Cassette]. Biscaia.

*Escupe la bandera, toma mi pañuelo
Escupe la bandera, toma mi pañuelo*

*Morir por un trapo una tontería
pero más jodido es que te mate la policía
Escupe la bandera, toma mi pañuelo
Escupe la bandera, toma mi pañuelo*

*El último discurso acabó en el insomnio
y ahora todos duermen y duermen,
duermen y duermen.
Escupe la bandera toma mi pañuelo
Escupe la bandera toma mi pañuelo*

*Todos los partidos siguen jugando
y no se enteran de que seguimos roncando
a nuestra manera, a nuestra manera, a nuestra manera...*

3. E.T.A

*La nación está temblando,
las putas armadas preparan el golpe,
la nación se va a derrumbar
mientras a ETA la llaman terrorista!*

*Hacienda cabrona, sube la renta,
así el poder adquiere más poder,
crisis laborales, más obreros en las calles,
y mientras a ETA la llaman terrorista!*

*Gobierno central, autonomía,
sumario de leyes, más policías,
policías, policías, policías, policías,...
y mientras a ETA la llaman terrorista!*

4. El exterminio de la raza del mono

*Una bomba estalló y la última estallará.
Destrucción, exterminio y muerte
no se pudo remediar.
El exterminio de la raza de mono
llegará, llegará
El exterminio de la raza de mono
no hay quién lo pueda evitar*

Una bala lleva tu nombre

*y en la esquina te alcanzará
serás un despojo humano
no lo podrás remediar
El exterminio de la raza de mono
llegará, llegará
El exterminio de la raza de mono
no hay quién lo pueda evitar*

*La gente compra armas para defenderse
de más gente que compra armas para defenderse...
La gente compra armas para defenderse
de más gente que compra armas para defenderse...
La gente compra armas para defenderse
de más gente que compra armas para defenderse...*

*El arma entonó la canción
la bomba hizo de percusión
y el hombre acabó la canción
destrucción, destrucción, destrucción, destrucción
El exterminio de la raza de mono
llegará, llegará
El exterminio de la raza de mono
no hay quién lo pueda evitar*

A la mierda el País Vasco (1984)²²

*Oh pueblo!
Que bien te guarda tu ertzaina
Sus normas, leyes y trampas,*

*Oh pueblo!
A la mierda, a la mierda, a la mierda el país vasco
A la mierda, a la mierda, a la mierda va*

*Alguien tenía mucha razón
Los tanques de guerra se pudren
Y los viejos militares
Querrán ganar su última guerra
A la mierda, a la mierda, a la mierda el país vasco
A la mierda, a la mierda, a la mierda va*

*Laberinto vasco, laberinto vasco
Euskadi sigue rodando y rodando,
Cayéndose por el barranco
A la mierda, a la mierda, a la mierda el país vasco*

²² Eskorbuto. (1984). A la mierda el País Vasco [Cançó]. A Zona Especial Norte. Spansuls Records

A la mierda, a la mierda, a la mierda va

Las gestoras pro-amnistía dormían

Mientras nosotros nos podríamos de asco

A la mierda, a la mierda, a la mierda el país vasco

A la mierda, a la mierda, a la mierda va